GEORGE ȘOVU

DECLARAȚIE DE DRAGOSTE

BIBLIOTECA BLEU
EDITURA IACOBI

Partea întâi

1

Fata avea degete subțiri și nervoase, și ochii verzi, și părul de aramă moale, și buzele fierbinți...

Intrase pe ușă cu câteva minute înainte de începerea orei a doua. Era în toamnă, în toamna trecută, în prima zi de școală.

— Aici e clasa a XII-a B? a întrebat cu energie în glas, dar și cu o oarecare mirare. Am întârziat, am avut o treabă urgentă, de aceea...

Alexandru, care se nimerise să fie chiar lângă ușă – nu-și mai aducea bine aminte de ce anume... poate voia să iasă pe coridor, poate... –, a făcut ochii mari și...

— Ce te uiți așa, n-ai mai văzut? s-a trezit apostrofat, înainte de a apuca să răspundă ceva. Sunt noua voastră colegă, Ioana Popa – a adăugat fata, întinzându-i mâna.

Alexandru i-a primit în palma lui degetele subțiri și nervoase și a rămas cu luminile sale albastre aninate de minunile acelea verzi, peste care s-au legănat blând umbre de aramă moale.

— Bârsan, Alexandru Bârsan! Îmi pare rău... adică îmi pare bine – a început să se bâlbâie, în timp ce îi ținea mai departe în palmă degetele subțiri ce se liniștiseră parcă, încercând acum să se strecoare spre a scăpa din strânsoarea plăcută și caldă.

S-au trezit amândoi râzând... Băiatul îi privea în clipele acelea buzele aprinse și, închizând ochii, în fracțiuni de secundă, sărută – în închipuire, desigur – parfumata și fierbintea lor atingere.

— Iartă-mă... am vrut să spun că aici e a XII-a A... de aceea îmi pare rău. Sunt mai norocoși colegii noștri de-alături, cei de la B...

Ioana zâmbi, închizând și ea, într-o clipă, în ființa sa, ca pe o mângâiere, imaginea tânărului înalt, cu trup de atlet,

cu părul blond și chip frumos, bărbătesc, ce-i stătea încă în față, acoperindu-i în întregime aproape perspectiva sălii de clasă.

— Îmi pare bine, totuși, că...

— Și mie! Salut! spuse fata, dispărând pe coridor, în timp ce colegii lui Alexandru – Andrei și Eugen – se apropiaseră de el.

— Cine era, domnule, mimoza? întrebă Eugen, curios, deschizând ușa. Ioana însă tocmai intra în clasa de-alături.

— *Sfinxule*, pari fulgerat! îl ironizează Andrei.

— Hai, hai, fără, că nu se prinde! îl repede Alexandru.

— Băiatu', nu mi-ai răspuns! i se adresează, din nou, Eugen. În ușă apăruse însă profesoara de matematică, Isoscel, cum era poreclită de elevi. Se repeziră care-ncotro, spre băncile lor...

*

Fata avea degetele subțiri, și ochii verzi, și părul de arămă moale, și buzele fierbinți...

Acum e sâmbătă, o sâmbătă de la începutul lunii mai. Peste o oră va trebui să fie la noua dezbatere din cadrul *Cercului de filozofie*, pe care-l conduce *Socrate*, profesorul lor diriginte, supranumit astfel, cu dragoste, hăt demult, de prima generație de elevi, iar de-atunci tot așa i s-a spus, încât cei de astăzi aproape că-i uitaseră adevăratul nume, Gavrilescu, Mihai Gavrilescu.

Alexandru închide caietul în care rezolvase, în după-amiaza aceea, tot felul de exerciții de matematică. Îl pune deoparte și, ridicându-se de la masa de lucru, se apropie de biblioteca din camera sa. Privirea i se oprește pe una dintre cele câteva fotografii ce se odihnesc pe un raft. Imaginea parcă prinde viață. Andrei – colegul și prietenul său – dezbrăcat până la brâu, se spală sub jetul răcoros al unei pompe, în timp ce Alexandru, din spate, îi răstoarnă în cap o găleată cu apă... Zâmbește acelei amintiri. Au fost zile frumoase,

grele, dar frumoase. Au muncit, nu glumă. S-au simțit însă bine pe șantierul acela de construcții, de lângă „Marea cea Mare“, unde făcuseră un fel de practică, timp de trei săptămâni, însoțiți fiind de un inginer din liceu, ca și de dirigintele lor, Socrate.

Un alt popas de suflet – lângă o nouă fotografie: chipuri de băieți și fete – într-o explozie-de bucurie, la poalele unei păduri. Alexandru apropie fotografia de ochi. Ioana îi zâmbește cald, cu toată ființa ei, cu minunile acelea verzi, cu buzele fierbinți, pe care el încă nu le-a atins, dar știe că așa sunt, așa trebuie să fie..., cu părul de aramă moale, cu sânii ca o taină frumos desenată sub maioul ca toamna ruginie din jur...

— În fond, cine ești dumneata, domnișoară? i se adresează el și vocea, după ce se izbește încet de pereții camerei, aleargă și se strecoară, parcă puțin speriată, în ființa ce-o zămislise.

Căutând într-un dulap, Alexandru scoate un casetofon pe care îl așază pe birou. Potrivește apoi o casetă și apasă pe butonul de pornire:

„Eu sunt un zbor frânt,/ O melodie de aripi neterminată,/ Un pas desculț pe o palmă fierbinte,/ Un zâmbet pierdut în râsul tău... / Eu sunt o fereastră deschisă/ Pentru zborul viselor tale... “

Și vocea Ioanei îl învăluie, îl învăluie...

2

... în timp ce pașii ei se rostesc grăbiți pe străduța care ocolește, ca un braț ce ocrotește, cu iubire, o imensă și învolburată grămadă de frumusețe – „Parcul Primăverii“, aflat în apropiere de blocul în care fata locuiește. În dreapta ei, ținând-o de mână, aleargă, țopăind din când în când, încrucișând pașii ca într-un joc de șotron – desenat parcă anume pe toată strada –, un băiețel de vreo opt ani. E Gabriel, fratele Ioanei, elev în clasa a treia. Întreaga săptămâ-

nă stătuse la internatul școlii la care învăța. Acum era bucuros, fiindcă Ioana venise să-l ia acasă. Toată săptămâna se gândise la aceste clipe. „Oare de ce mi-o fi așa de dor de Ioana? se întrebase, la un moment dat, băiatul. De cum mă aduce luni dimineața și mă lasă aici, mie începe să-mi fie dor de ea...“ „Măi, da' ce tipă mișto e soru-ta!“ exclamase într-o zi, când o văzuse pentru prima dată, o mogâldeață ce-și dădea aere de bărbat, coleg cu Gabriel. Ioana abia plecase. Băiețelul s-a repezit atunci cu pumnii asupra celuilalt. I se păruse că acesta spusese ceva urât despre sora lui, vorbele-i fiind însoțite de o clipire semnificativă a pleoapei stângi..., adică „hâm, hâm, *știm* noi!...“ I-a despărțit o învățătoare, în timp ce Marian – așa se numea „expertul“ în evaluările feminine – îi tot striga lui Gabriel, apărându-se de loviturile acestuia: „Ho, nebunule, ho, că n-am vrut să spun decât că e frumoasă“ ... Asta o știa și Gabriel. În orice caz, lui îi plăcea mult de Ioana... Îi plăceau mai ales ochii ei verzi, ca ai mamei lor, care, de câțiva ani, nu mai era, o acoperise pământul... El, Gabriel, avea ochii negri, nu se nimerise să fie măcar albaștri, ca ai tatălui. „Eu cu cine oi fi semănând, cu ochii ăștia ca întunericul?“ o întrebase el, odată, pe sora sa. „Cu tine, cu cine să semeni? i-a răspuns Ioana. Și sunt foarte frumoși!“ „Ba nu, ai tăi sunt frumoși!“ a exclamat băiețelul, lăsându-se cuprins și răsfățat în lumina lor caldă, ce izvora dintr-un zâmbet parcă mereu întristat.

„Ioana, nu te superi pe mine?“ a mai spus băiatul atunci.

„De ce să mă supăr?“

„Fiindcă vreau să te întreb ceva!“

„Întreabă-mă!“

„De ce zâmbești tu așa de trist?“

„Cum zâmbesc trist?“

„Cu ochii!... Știi, ochii tăi zâmbesc trist!... L-am întrebat într-o zi și pe tata, dar mi-a răspuns că n-are timp de prostiile *mele*. Și-a plecat... la ale lui..., știi tu...“

Tata l-a strâns lângă pieptul ei, tare, tare, și câteva clipe

nu i-a mai dat drumul. Apoi, îndepărtându-l puțin, s-a aplecat ca să-l privească de la aceeași înălțime și i-a răspuns:

„Poate pentru că acum eu sunt *mămica* ta, Gabriel. Și orice mamă care-și iubește – mult, mult – copilul, cum te iubesc eu pe tine, se bucură... până la lacrimi!... Și-acum, hai, fugi la joacă și niciodată să nu mă mai întrebi așa ceva!..."

— Ioana – i se adresează băiețelul, oprindu-se din jocul lui „de-a șotronul" –, de ce nu intrăm în parc? (Chiar atunci trecuseră pe lângă arcada de verdeață ce se boltea deasupra aleii principale a acelei grădini.) Astă-seară nu ne jucăm?

— Nu, Gabriel, astă-seară nu ne jucăm!

— Dar de ce? scrâșnește copilul. Abia am așteptat... Mă și gândisem unde să mă ascund, ca să nu mă găsești. Astă-seară plăteai precis pariul: trei prăjituri!

— Parcă până acum cine-o fi fost „platnicul", fie că a câștigat, fie c-a pierdut!

— Ei, lasă, o să te răsplătesc, când m-oi face mare!

— Oho!

— Ioana... – încearcă, din nou, Gabriel –, chiar nu vrei?

— Nu pot!

— De ce?

— Fiindcă am treabă!

Băiețelul își desprinde palma din mâna ei.

— Am treabă, nu înțelegi? Am o ședință la școală.

— Sâmbătă seara, ședință?!

— Da, am cerc de filozofie cu *Socrate*!

Gabriel s-a întristat. Aleargă câțiva pași singur, înainte. Ioana îl prinde din spate. Îl oprește și-l întoarce cu fața spre ea. Ochii copilului sunt plini de lacrimi.

— Parcă ne înțeleseserăm în această privință: n-ai zis că, de-acum, tu vei avea grijă de mine? Că te-ai făcut „băiat mare"?...

Cu vreo câteva săptămâni în urmă, Ioana fusese bolnavă. Răcise. Avea febră mare, tușea cumplit, aproape se sufoca. Tatăl, ca de obicei, era foarte ocupat la fabrică, venea seara

târziu, obosit, nervos, mereu nemulţumit, pus pe harţă, mai ales când continua acasă cheful, început pe la vreo cârciumă, cu câte-o sticlă pe care-o aducea în buzunar, golită pe jumătate.

Şi în zilele acelea se întâmplase la fel; îi adusese fetei nişte doctorii şi-atât! Restul rămăsese în grija lui Gabriel, drept pentru care băiatul, timp de trei zile, nu se mai dusese la internat. Îşi ocrotise sora „ca un om mare". Chiar aşa şi spusese, când Ioana s-a făcut mai bine şi l-a putut primi lângă ea, să-l mângâie fără spaima de a-l îmbolnăvi şi pe el:

„Ce zici, surioară, m-am descurcat? De-acum sunt *om mare*!... Aşa că să nu-ţi mai fie frică: *eu* o să am grijă de tine!"

Ioana era cum nu se poate mai bucuroasă... Privind-o, băieţelul a mai scurtat puţin coada exagerării:

„Ei, să n-o luăm chiar aşa, că..., dacă nu era tuşa Maria, vecina noastră, care să ne facă mâncare şi..."

„Las-o pe tuşa Maria – i-a şoptit Ioana, realmente emoţionată –, tu ai fost grozav, să ştii! Aşa e!..."

— Ei, cum rămâne cu scânceala asta de copil, *omule*?! continuă Ioana.

Gabriel îşi înghite lacrimile, care coborâseră – pârâiaşe – până la colţurile gurii, se sileşte, în mod evident, să-şi înfrângă mâhnirea şi – iată-l că reuşeşte: în timp ce-şi trece, cu zgomot, mâna pe sub nas, faţa i se destinde, ochii „de întuneric" se luminează a liniştire, iar el exclamă:

— Ai dreptate – astă-seară nu ne jucăm în parc, astă-seară avem treabă: şedinţă cu Socrate... lua-l-ar să-l ia de Socrate!...

3

Treci la baie, spală-te pe mâini şi vino în bucătărie! Hai, repede! îi ordonă Ioana, de cum au intrat în casă.

— Mi-ai făcut ce te-am rugat?

— Ţi-am făcut!

— Și ai și smântână?
— Am!
— Și plăcintă cu brânză?
— Și!... Dar du-te odată, nu mă mai interoga, că n-oi fi de la poliție!

Gabriel se repede în camera lui, își lasă geanta cu cărți, dezbracă tunica de la uniformă și intră în grabă pe ușa de la baie. În acest timp, Ioana, în bucătărie, încălzește mâncarea și pregătește masa.

Băiatul se spală pe mâini, privindu-se în oglindă. La un moment dat, scoate limba către cel care-l cerceta curios parcă din apele de argint ce luminau o bucată din perete.

„Ai dorit așa de mult sărmăluțe în foi de ștevie... și-acum te strâmbi! Zici că nu-ți plac? Dar nici nu le-ai gustat! Să știi că Ioana face mâncare foarte bună!“

„Dar nu înțelegi, domnule, că mi s-a făcut așa... o greață?“

„Și, mă rog frumos, de ce?“

„Fiindcă sunt supărat. Credeam că măcar atâta lucru ai înțeles. Degeaba fac eu pe grozavul: sunt trist, asta e! Aș fi vrut ca toată seara Ioana să fie cu mine!“

— Gabriel! Vino la masă! se aude, în această clipă, vocea Ioanei.
— Acuși! Imediat!
— Ți-am spus că mă grăbesc!
— Mi-ai spus doar că vrei să pleci!
— Ah, hoțomanule, treci mai repede, că, altfel, îl întreb de sănătate pe „Sfântul Neculai“... Și-atunci... (Gabriel zâmbi. Chestia asta cu „Sfântul Neculai“ era așa, doar o vorbă... Ioana niciodată nu-l bătuse. Și nici mama, până când... Și, slavă Domnului, el făcuse tot felul de năzbâtii... Ei, alta era situația cu tatăl: când îl supăra cu ceva, acesta îi plesnea, scurt, o palmă pe un obraz și alta pe celălalt, încât cerul, cu stelele lui cu tot – mai ales cu cele „verzi“ –, îi năvălea, pe loc, în ochi, iar în urechi și în suflet se mai

înghesuia încă o ediție a aceloraşi vorbe de dojană: „Așa, ca să ții minte!...“)

„Nici plăcinta?!“
„Ba da, plăcintaaa!... Mai ales dacă o fi caldă!“

Ioana îi așază în față o farfurie, din care se înalță un abur ușor, cu miros învăluitor.

— Mănânci tot ce ți-am pus! Dar tot, ne-am înțeles?

— Bine, bine! răspunde băiatul, ameținduși nasul în rotocoalele pe care le înscrie pe deasupra farfuriei. După ce sora lui pleacă în camera ei, să se schimbe, el se grăbește însă spre cratița de pe aragaz și răstoarnă aproape în întregime mâncarea. Revenit apoi la masă, înfige furculița într-o sărmăluță (Ioana se chinuie „să-i iasă “ dichisite, mititele), o tăvălește prin baia albă de smântână, după care o face rătăcită... în gură, pregătindu-se s-o înghită doar așa, să fie. Mestecând-o însă, la început cu dezinteres, în lene, făcu după câteva secunde ochii mari, a plăcută mirare, îi dădu drumul în fugă pe gât, mai înghiți, în grabă, încă un gogoloi și se trezi alături de cratiță, rugându-se să-i dea înapoi sarmalele.

Tocmai atunci, Ioana reintră în bucătărie.

— Ei, bravo, văd că ți-au plăcut! exclamă ea, surprinzându-l.

— Mmmm! mormăie Gabriel, care-și umpluse gura chiar acolo, deasupra aragazului, sunt nemaipomenite! Să-mi mai faci, auzi, să-mi mai faci!

— Bine, am să-ți mai fac! răspunde fata, mângâindu-i matern părul bogat, frumos ondulat, care semăna cu al ei. După ce termini, strângi pe-aici – să nu găsesc mizerie, faci baie, și-ți pui rufele la înmuiat. În cel mult două ore mă întorc și eu!

Băiatul o conduce până la ușă.

— Să trăiți, am înțeles! salută el, ducând mâna spre cozorocul unei nevăzute caschete de militar, fac tot ce mi-ați ordonat, dar, mai întâi, mă joc și eu puțin cu băieții, pe-afară, și-apoi...

— Eu aș zice...

— Că e foarte bună propunerea mea. De, ce să-i faci! Fiecare cu „ședința“ lui!

— Parcă scapă cineva până când...

— Dragă surioară, trebuie să recunoști că sunt un băiat...

— „Model“, știu, știu! adaugă fata, sărutându-l pe frunte... Vezi, dacă vine tata, ai grijă – îi explici tu!

— Las' pe mine! răspunde Gabriel, închizând ușa în urma Ioanei. Cine știe... poate mai văd și-n seara asta stelele, înainte de a răsări..., mormăi el, grăbindu-se, deocamdată, bucuros, spre bucătărie, unde îl aștepta plăcinta cu brânză.

4

— Liniște, vă rog, liniște! au răsunat vorbele profesorului Mihai Gavrilescu... Se încheiase încă o dezbatere în cadrul cercului pe care el, Socrate, cum îl numeau elevii acestui mare și vestit liceu bucureștean, îl organizase, cu un an în urmă, și se bucura de un succes extraordinar. Îl intitulase *Noi și viața*, propunându-și să cuprindă în dezbaterile lui cele mai diverse probleme ce îi interesau pe elevi...

— În ședința noastră viitoare, care va fi și ultima din acest an – continuă profesorul –, abătându-ne puțin, dar sper cu folos, de la planul întocmit, vă propun să ascultați o... *declarație de dragoste.*

Cei aproape o sută de elevi, în picioare, gata de plecare, s-au potolit ca prin farmec. După câteva secunde însă, larma a reînceput:

— Cum? Cum? au țâșnit întrebările. „O declarație de dragoste?“ Hohotele de râs au umplut amfiteatrul în care se aflau.

— Da, de mult mă gândesc la o *declarație de dragoste*! Se pare că a devenit, că este o „chestiune arzătoare“, la or-

dinea zilei. În ultimul timp am cunoscut niște întâmplări care – vorba lui Topârceanu – „m-au scandalizat“, aș zice, peste măsură, așa că... nu se mai poate, trebuie!...

— Și cine ne va face misterioasa, mult gândita declarație de dragoste? își mlădie glasul Ioana Popa – „frumoasa liceului“, cum era supranumită, fata în jurul căreia roiau toți băieții cu pretenție de cuceritori. Dumneavoastră?!...

Sala hohoti din nou...

— Îmi pare rău, Ioana, că nu v-o pot face chiar eu. Din păcate, nu mai sunt la vârsta declarațiilor de dragoste.

— Și cam ce-ar trebui să cuprindă o asemenea..., se auzi vocea unui timid, curios parcă să afle *ce* și *cum* ar trebui, într-o *împrejurare*, în care...

Elevii nu-l băgară în seamă. Socrate îl auzise însă. Așa că încearcă să-i răspundă:

— Mă gândeam la un fel de *radiografie*..., o radiografie a sufletelor voastre la optsprezece ani, a relațiilor sufletești între băieți și fete la vârsta voastră. Ei, ce spuneți? Cine se oferă să susțină tema?

Tăcere deplină. Profesorul își rotea privirile peste fețele tinere ce-l întâmpinau cu expresia așteptării încordate, a curiozității. Se putea constata cu ușurință că o asemenea temă le câștigase deplin interesul.

— Păi, în acest caz – spuse Andrei, care se ridică, îndrăznind să facă o propunere – o asemenea temă nu poate fi susținută decât de... „expertul“ nostru în problemă... Alexandru Bârsan!

De pe scaunul de-alături, Alexandru a sărit ca ars:

— Andrei, ai înnebunit? îl apostrofează el, dându-i, în același timp, un ghiont între coaste. Îți bați joc de mine?

Colegul de bancă și prietenul lui Alexandru râdea... cu lacrimi în ochi, ca de cea mai bună glumă pe care reușise s-o facă.

Cine?! *Sfinxul*? sări de undeva, nu prea de departe, Eugen, alt coleg și prieten al lui Alexandru (așa îl porecliseră ei pe Bârsan, *Sfinxul*, fiindcă era „prea serios“ – cum spusese, odată, o fată; cu greu ai fi putut pătrunde dincolo

de acea figură ca de „marmură“, în spatele căreia nu se putea citi ce se ascunde). Doar dacă ne face o *declarație* în... formule matematice... La așa ceva – da, se pricepe! continuă Eugen.

Sala era nehotărâtă, nu știa cum să reacționeze.

— Să vă spun drept – interveni Socrate, potolind murmurele –, și eu mă gândisem tot la Alexandru Bârsan!

— La mine, domnule profesor?! izbucni Alexandru. De ce tocmai la mine? Eu, știți, n-am..., pur și simplu n-am nici un fel de experiență. Vă rog să încredințați altcuiva... lui Mircea, de pildă..., e doar campion, ca să zic așa, da, Mircea Ivașcu e mai potrivit, sau chiar o fată, de ce nu?

— Cum să facă o fată o „declarație de dragoste“, Alexandre? se iuți din spatele sălii Cristina Stamate.

— Ei, se mai poate, se mai poate – replică cineva –, în vremurile noastre moderne, cu deplină libertate și democrație, orice e posibil!...

Mai multe voci, aflate în jurul celui ce-și trecuse vorbele prin apele ironiei, hohotiră.

— Nu știu cum, dar eu... nu mă pricep..., adăugă Alexandru bosumflat, neluând în seamă comentariul abia încheiat.

Mai multe fete îl privesc cu ochi mirați. Băieții surâd batjocoritori. Alexandru e roșu până în vârful urechilor, încurcat, fâstâcit. „Mai bine nu veneam la ședința asta!“ își spuse repede, în gând, în timp ce, privind crunt spre Andrei – care se amuza mai departe –, îi mai îndesă un pumn între coaste... Apoi, potolindu-se o clipă, a întors capul spre Ioana, care, iată, acum tace. Ea, care umple, de obicei, lumea cu prezența ființei sale, acum tace. Fata i-a prins ochii și... sufletul. Alexandru s-a liniștit. A simțit răsucindu-se ceva în el și, o dată cu această mișcare, s-a desprins parcă liber un resort al mândriei și al ambiției. Florile din obraji, speriate de hotărârea pe care a luat-o, într-o secundă,au pălit.

— Vă rog să-mi permiteți, domnule profesor, spune băiatul, ridicându-se: primesc propunerea dumneavoastră!

— Ura! Ura! Sala, în picioare, strigă și aplaudă.

— Excelent, amice, excelent! se bucură Andrei, bătându-l pe umăr și pregătindu-se să mai adauge ceva:

— Și-acum, dacă-mi dați voie – interveni el, din nou, cu gesturi și maniere de „Cațavencu“ la tribună –, când cunoaștem, când avem „declaratorul“, spre a nu se supăra, cumva, „experta“ noastră în problemă – am numit-o pe colega Corina Ionescu –, propun ca declarația să-i fie închinată chiar ei!...

În sală se aplaudă din nou. Corina – o fată frumușică, brunetă, cu ochii ca de păcură fierbinte, înaltă, subțire, cunoscută pentru comportarea ei mai liberă, pentru unele *aventuri* despre care se șoptea pe ici, pe colo (lipsea cam des de pe la școală) – se ridică, încântată (se afla undeva în spate, în penultimul rând de scaune), și privește intens spre Alexandru, sorbindu-l parcă de la distanță. Băiatul însă n-o bagă în seamă.

— Ba să avem *pardon* – țâșnește, de lângă Ioana, Eugen –, nu sunt de acord! Dacă este să desemnăm o eroină a acestei mult discutate declarații, după cum se vede chiar de pe acum, apoi ea nu poate fi decât Ioana! precizează băiatul, indicându-și colega și făcând o reverență în fața ei... Cine este mai... (face un gest pentru a remarca frumusețea chipului) și mai... (următorul gest, desenat cu decență, sugerează zvelțețea trupului) decât ea?!...

— Eugen! îl admonestează, stânjenită, Ioana. Dar vocea ei este acoperită de ropotul de aplauze... ale băieților. Singurul care nu aplaudă este Alexandru. Privirea lui se strecoară furiș spre „cea mai...“ și „cea mai...“ Luminile albastre se întâlnesc cu cele verzi parcă într-un sărut de stele.

— Îmi pare bine că ești de acord, Alexandre! se aude vocea profesorului deasupra larmei celor aproape o sută de glasuri. Așadar, ne-am înțeles: peste o lună de zile vom asculta *declarația ta de dragoste*!

Sper că-mi veți recomanda măcar o bibliografie! îndrăznește să propună elevul.

Nu! Nu-ți recomand! Ca de obicei, fiecare își caută

singur materialul pentru documentare. Și-apoi cred că e de ajuns să privești cu atenție în jurul tău și... înlăuntrul tău...

Ioana este tentată să-l privească, din nou, pe Alexandru, dar ochii ei fac calea întoarsă de la jumătatea drumului, în clipa în care stăpâna lor se ridică, pregătindu-se să plece...

— ... răsfoiește cărți, continuă Socrate, caută, întreabă, în sfârșit, te descurci tu. N-am nici o grijă! afirmă el în încheiere, despărțindu-se de elevi și ieșind pe ușa amfiteatrului.

— Ce ziceți de tăcutul, de sfiosul Alexandru Bârsan? Fetelor, păzea! Veți auzi o declarație de dragoste cum nici Romeo nu i-a făcut Julietei!

Ioana îl fulgeră cu privirile pe Bogdan Sima, „fantele", cum îi spuneau colegii. Apoi se îndreaptă și ea spre ușă, înconjurată de un grup de băieți, între care Andrei și Eugen pot fi ușor remarcați, fiindcă se află și acum în dispută.

În sala pustie acum, Alexandru – care nu s-a mișcat de pe scaunul său – privește în gol, ca deasupra unei prăpăstii, și nu găsește nici un sprijin. „Fir-ar să fie! exclamă el, în gând. Poftim! În ce încurcătură m-a băgat zăpăcitul ăsta de Andrei! Și tocmai acum, când mai este atât de puțin până la bacalaureat, până la examenul de la facultate... "

— Și cum, Alexandre, nu vrei tu să mă onorezi cu... o „declarație de dragoste"? răsună, pe neașteptate, vocea Corinei Ionescu... Rămăsese și ea în sală, fără să fie observată de ceilalți din jur, care se grăbiseră să plece. Acum se ridicase încetișor și se apropiase de Alexandru.

Luat prin surprindere, băiatul a tresărit. S-a ridicat ca propulsat de un arc și s-a întors spre ea.

— Corina, ce-i cu tine?

— Te-am întrebat ceva, Alexandre! spuse fata, în loc de răspuns, și glasul ei a vibrat ca o somație tandră, aproape îndurerată.

— Tu chiar ți-ai dori așa ceva din partea mea? rosti băiatul, învăluind-o într-o privire care parcă acum o descoperea cu adevărat. Lui Alexandru i se păru că fata tre-

mură de încordare... „Ei, drăcia dracului, își spuse iarăși în sine, asta îmi mai trebuia! «Experta» Corina Ionescu – îndrăgostită de «Sfinx»! Cu siguranță, astăzi e ziua surprizelor!“

— De ce nu?! se auzi vocea fetei.

— Și când vrei să ți se îndeplinească dorința? întreabă Alexandru, într-o doară, intrând în joc.

— Chiar și acum!

— Așaaa?!... Bine! Atunci pregătește-te!... Ești gata?

Corina ia o poziție de fată „sfioasă“, cu intenția de „a juca teatru“. Închide ochii și deschide larg brațele, în așteptare. Alexandru simte însă că fata este efectiv emoționată. Ca s-o scoată din această stare, care, altfel, cine știe ce întorsătură ar fi putut să ia – „Nu știi niciodată cu fetele astea ce poate să iasă“, se gândi el –, îngenunche brusc în fața ei și-și începu „declarația“, persiflând maniera lui Rică Venturiano:

— Angelul meu!... exclamă el, de când te-am văzut întâiași dată cu prima ta victimă, ducând-o de nas ca pe-un cățeluș radios, mi s-a uzat rațiunea..., sunt nebun...!

Corina izbucnește în râs... și-i întinde mâna, sprijinindu-l să se ridice. Râde și Alexandru. Întâlnindu-se, mâinile lor rămân câteva clipe împreună. Băiatul îi simte parcă zvâcnirile inimii în respirația degetelor. Se desface încet din strânsoarea delicată, rostind cu sinceritate:

— Te rog să mă ierți, Corina! Și, luându-și rămas-bun, a părăsit sala în grabă. Fata l-a urmat cu o privire întristată...

*

În apropiere de poarta liceului, Ioana, Andrei, Eugen, alți băieți și fete stau de vorbă.

— Fetelor, astă-seară sunteți invitatele mele – zice Andrei.

— Poftim? Poftim? se înghesuie cu întrebarea o fată urâțică, Liana, colega de bancă a Ioanei. Am auzit bine?

- Chiar foarte bine: sunteți invitatele mele!

— Și ale mele! intervine Eugen.

— Unde, mă rog, dacă nu sunt indiscretă? întreabă o altă fată.

— La dans!... E o reuniune trăsnet la „Lazăr", precizează Andrei.

Mai multe fete bat din palme, bucuroase.

— Bine, dar ar trebui să trecem pe-acasă, să ne schimbăm – se aude propunerea uneia.

— Nu e nevoie, sunteți foarte bine așa! Arătați chiar excelent – remarcă Andrei, privind-o pe Ioana.

— Îmi pare rău, eu nu pot să merg! Am niște treburi urgente – răspunde aceasta.

— Ioana, iar faci nazuri? o întreabă, afectat, Eugen.

— Nu vă supărați, băieți, nu pot, zău nu pot! Altă dată, cu plăcere! Vă doresc petrecere frumoasă! La revedere!

Plecând, după câțiva pași Ioana întoarce capul, privind spre poarta liceului, moment în care Alexandru tocmai ieșea. Băiatul, care n-o observă, intră într-un centru de pâine și cumpără o franzelă. O pune într-o pungă de plastic pe care-o avea împăturită în buzunar. Pornește în urma Ioanei, cu pași mari, îngândurat. Ajungând-o, abia atunci o descoperă. Ezită s-o abordeze. Ar vrea să treacă pe trotuarul celălalt, dar fata, simțindu-l în spatele ei, se oprește:

— Cum se face c-ai rămas singură? o întreabă Alexandru, cu vădită ironie... Că, în sală și... la ieșire, mai-mai să te sufoci de atâta companie.

Pe Ioana, ironia mai degrabă o bucură decât s-o deranjeze.

— Ți s-a părut! răspunde ea, afectând indiferența.

Merg câțiva pași, cu ochii în jos, fiecare căutând o modalitate de a da deoparte hățișul vorbelor de prisos și al gesturilor care aruncă, din când în când, umbre otrăvite asupra șoaptelor sincere ale sufletelor. Iată că Ioana s-a decis să atace direct:

— Ei, te-ai hotărât cui să-i faci, până la urmă, *declarația*? Corinei sau... mie?

— Nici uneia! soseşte sec răspunsul lui Alexandru, pe care întrebarea Ioanei îl pusese clar în situaţia de a acoperi tocmai adevărul ce vibra în întreaga lui fiinţă.

— Şi, mă rog, de ce? mai întreabă Ioana, cu totală detaşare, ca şi când n-ar fi fost vorba şi despre ea.

— Pentru că nu vreau!... Pentru că eu nu sunt Rică Venturiano!...

Ioana îl încearcă încă o dată, alegând, în acest caz, drumul sincerităţii:

— Nu cred că trebuie să fii Rică pentru a accepta ceea ce spunea Eugen: „Ioana este cea mai...“ şi „cea mai...“

— Să ştii că părerea lui Eugen nu este şi a mea! răspunde Alexandru cu răceală.

Pe obrazul fetei s-a făcut târziu...

— Atunci, la revedere! spune ea, de parcă ar fi vorbit cu un stâlp de iluminat din marginea străzii, şi, trecând pe celălalt trotuar, se îndepărtează grăbită. Alexandru, pironit locului, aleargă cu sufletul în spatele acelui trup ce se unduie ca o mătase mângâiată de vânt. Dacă nu i-ar auzi ecourile paşilor, ar putea să jure că picioarele pe care le vede mişcându-se în faţa sa sunt fragmente de vis din cel mai armonios balet...

— Idiot! Idiot! exclamă băiatul, muşcând apoi cu violenţă din colţul pâinii ce-o purta în mână şi muşcătura îl duru până în suflet...

5

Trecea pe lângă „Parcul Primăverii“. O boare de vânt, stârnită ca din senin, îi mângâie faţa, gâtul, înfiorându-i, în acelaşi timp, buclele de păr de culoarea castanelor coapte. Ioana simţi nevoia să intre şi să se aşeze pentru câteva minute pe o bancă. Închise ochii, primind cu recunoştinţă mângâierile binefăcătoare ale vântului, care se răsfaţă parcă în jurul fiinţei sale, stăruind, cu cochetă îndrăzneală, dar şi sfios, să-i sărute când obrajii, când ochii, învăluindu-i mij-

locul ce-ar fi putut fi prins între degetele de la două mâini, purtându-și ușor și încet obrazul lui peste taina sânilor frumoși, cu mugurii lor de viață de culoarea și frăgezimea miezului de piersică. Sub frunte, gândurile fetei zămisleau întrebări, încălzite de întâmplări și imagini ce se redeșteptau din tihna lor mâhnită ori zâmbitoare în care anii le orânduiseră...

„... Aici e clasa a XII-a B? întrebase cu energie în glas, dar și cu oarecare mirare. Am întârziat, am avut o treabă urgentă, de aceea...“

Ce prostie! De ce simțise nevoia să se explice? Întârziase doar nu de plăcere și nici că așa i-ar fi fost obiceiul... Trebuise să-l ducă pe Gabriel la școală, la internat, să-l orânduiască acolo pentru toată săptămâna... Asta fusese problema...

Se bucurase însă pentru că *el*, Alexandru, care parcă o așteptase spre a o putea întâmpina *el* și nu altcineva, nu fusese cu nimic obraznic. Dimpotrivă, se fâstâcise ca un puști, prins asupra unei șotii pe care se pregătea s-o facă. Și doar era ditamai flăcăul!... Rămăsese cu ochii lipiți de chipul ei, de ființa ei, uitând astfel să mai dea drumul mâinii pe care i-o prinsese în palma lui. Băiatul era înalt, cu trup de atlet, cu părul blond și cu ochii albaștri, cu chip frumos, bărbătesc... Ioana i-a zâmbit și a fost mirată să constate că, pe lângă zâmbetul ce deschisese parcă o poartă a sufletului ei, se strecurase acolo, ca o mângâiere, imaginea tânărului aflat atunci în fața sa. Iar de-atunci...

*

„... Dacă n-ar fi fost povestea cu Doru, poate că nu l-aș fi cunoscut pe Alexandru, mărturisi sufletul Ioanei, ca și când cineva din apropiere i-ar fi ascultat cu cea mai mare atenție șoaptele. Sau, cine știe?! La urma urmei, nu era absolută nevoie să mă mut la liceul lui ca să-l cunosc. Se putea foarte bine să ne întâlnim pe stradă, el să-mi zâmbească și

să mă întrebe așa, de parcă ne-am fi știut de când lumea: «Ce mai faci, Ioana? De când te caut! Unde ai fost până acum?!» Iar eu să-i răspund: «Unde să fiu? Lângă tine! Am fost tot timpul lângă tine, dar tu nu m-ai văzut!» «Cum?! Nu se poate!»

Și, totuși, dacă n-ar fi fost «povestea» cu Doru...

El a fost primul băiat pe care l-am întâlnit când am pășit pe poarta liceului, ca să mă înscriu în clasa a IX-a. Cobora pe treptele de la intrarea elevilor. Era cu încă un băiat, un coleg de-al lui, Adrian Merișanu, cum aveam să aflu mai târziu...

Eu urcam aceleași trepte, copleșită de emoție, aproape speriată. Îndrăzneam să mă înscriu la unul dintre cele mai renumite licee din București. Știam că va fi concurență serioasă, că va trebui, din cauza aceasta, să fac față unui adevărat examen – primul din viața mea – că s-ar putea..., dar nu, acest gând nu-l puteam admite. Trebuie să reușesc – îmi spuneam –, altfel mă fac de râs... iremediabil! Ce vor zice, într-o asemenea situație, profesorii mei de la școală, diriginta mea, doamna directoare, care m-au recomandat, cu toții, pentru acest liceu, având, desigur, încredere în mine? Nu-i puteam înșela! Așa că trebuia să reușesc!

«Voi reuși, nu te speria – i-am spus mamei, în poarta liceului. *Sunt obligată* doar!» am adăugat, zâmbindu-i, pentru încurajare. Mă însoțea și ținuse să mă întrebe «pentru ultima oară: Ioana mamă, te înscrii, totuși, la acest liceu? Dacă se va întâmpla?...»

Pășeam pe treptele liceului și îmi simțeam picioarele tremurând... Atunci l-am văzut pe Doru: înalt, subțire, brunet, cu părul ondulat și ochii negri, îmbrăcat într-un costum elegant, croit după tiparul uniformelor școlare, dar dintr-o stofă fină, care avea un anume luciu în lumina razelor de soare. S-a oprit cu două trepte mai sus, m-a măsurat cu atenție și cu obrăznicia aproape firească a vârstei și, întorcându-se puțin spre colegul său, a scos un fluierat spe-

cific, după care a adăugat: «Ia privește ce *prospătură* ne vine, Adriane!! Mortală, pe cuvântul meu!»

«Fii atent, să nu ametești și să cazi! Mai știi, ți-ar putea fi căzătura mortală!» i-am răspuns eu, privindu-l sfidător, drept în ochi, în timp ce-mi simțeam obrajii în flăcări.

Cel căruia îi spusese Adrian, colegul lui, a izbucnit într-un râs atât de sincer și de molipsitor, încât m-a făcut și pe mine... să zâmbesc. Potolindu-se, a adăugat: «Unu la zero pentru domnișoara, Dorule! Trebuie să recunoști!»

«Dacă și mintea îți este tot atât de ascuțită precum ți-e limba, nu-mi fac nici o grijă, ai să reușești! Și, în acest caz, ne vom mai întâlni, *Mortalo*! Succes!» a fost replica lui Doru, în timp ce cobora alene scările.

Ajunsă în primul culoar, care ducea într-un hol mare, unde se făceau înscrierile, mă uit spre mama, care era albă ca peretele. Privea rătăcită la mine și nu spunea nimic.

«Ce e, te-ai speriat? am întrebat-o. Așa sunt băieții de astăzi, mamă! Nu-ți face griji în plus, mă descurc eu!» am adăugat, ca s-o liniștesc.

«Vai, Ioana mamă, a intervenit ea, săraca, descleștându-și parcă gura, băieții ăștia nu mai au nici un fel de rușine, de bun-simț, nu mai au nici un Dumnezeu! Ce-ai să faci tu aici, fetița mamei? Mai bine ar fi să plecăm, să mergem în altă parte... »

«Crezi că în altă parte sunt îngeri? Liniștește-te, mamă! Nu băieții sunt problema, ci examenul! Să reușesc eu, că mai departe...»

De reușit – am reușit și încă în condiții foarte bune, își aminti Ioana. Până la urmă însă, tot mama a avut dreptate: dacă n-am putut să termin acest liceu și am fost nevoită, la sfârșitul clasei a XI-a, să mă transfer la școala unde învață Alexandru, aceasta s-a întâmplat din cauza unui băiat, a lui Doru...

În prima zi de școală, l-am văzut trecând în revistă, împreună cu nedespărțitul lui prieten, Adrian, grupurile noastre de eleve, ale «bobocilor» din clasa a IX-a. Eram așezați

pe clase, într-un careu, format în curtea cea mare a liceului. Uitasem de el, bineînțeles. Când l-am revăzut – îl zărisem de departe – am știut că mă caută. Am simțit un fior plăcut cum mă fulgeră din cap până în picioare. Cred că m-am și înroșit. Venea din partea dreaptă, luând clasele la rând. Eu mă aflam în ultima, așa cum eram așezați, în clasa a IX-a A. I-am urmărit expresia chipului: arăta tot mai dezamăgit, pe măsură ce înainta spre ultimul grup de elevi. Când a ajuns în fața clasei noastre și m-a văzut (mă aflam în primul rând, împreună cu o altă fată), s-a luminat dintr-o dată, ochii i-au lucit de o bucurie sinceră – așa cel puțin mi s-a părut – și, repezindu-se spre mine, dând aproape impresia că ar fi vrut să mă îmbrățișeze, mi-a strigat: «*Mortalo*! Aici erai? Ai reușit, deci! Bravo! Mă bucur foarte mult!» Și, întinzând mâna spre mine, a adăugat: «Dă-mi voie să mă prezint – Doru Nicolescu! El e colegul și prietenul meu cel mai bun, Adrian Merișanu.»

În jurul meu se făcuse un gol. Colegele și colegii priveau cu oarecare mirare spre cei doi băieți, care păreau a fi în clasa a XII-a, după statura lor și după *aerul* comportării. Noroc că profesoara-dirigintă nu se afla în clipele acelea lângă elevii pe care abia îi luase în primire, strigându-le numele înscrise în *catalogul provizoriu*. Plecase pentru câteva minute, să mai rezolve, probabil, vreo treabă, înainte de începerea festivității de deschidere.

«Când mai aveam două clase de trecut în revistă, interveni Doru, am pariat cu Adrian – pe o înghețată – că te vom găsi, totuși. El pierduse speranța. Așa că, Adriane – adaugă el, adresându-se prietenului său –, am câștigat! Astăzi suntem invitații tăi la cea mai scumpă și mai bună înghețată posibilă. Trecem, după cursuri, și-o luăm pe noua noastră colegă. S-ar putea să învățăm într-o clasă de pe același palier. Noi suntem într-a X-a A.»

«Eu zic să vă faceți socotelile singuri, fără să mă amestecați și pe mine, și nu numai astăzi, ci și de-acum înainte! Ne-am înțeles?!... »

Băieții au fost nevoiți să plece, fără să poată răspunde,

deoarece, chiar în clipa în care am sfârșit replica, sosise profesoara-dirigintă.

Doru a întors spatele și, luându-l pe Adrian de-o mână, s-a îndreptat către clasa lui. Câteva fete din apropierea mea au chicotit ușor, în timp ce colega din dreapta, făcându-mi un semn discret, ca să n-o observe diriginta, m-a întrebat în șoaptă:

«Cine sunt *tipii* ăștia, dragă?» «N-ai auzit? i-am răspuns: Doru Nicolescu și Adrian Merișanu, colegii noștri *mai mari*, din clasa a X-a A!» «Și de unde îi cunoști?» «Dacă abia astăzi le-am aflat numele, înseamnă că nu-i cunoșteam dinainte.» «Cum nu-i cunoșteai, dacă te-au căutat? Și cu apelativul de *Mortalo* ce e? Așa te mai cheamă pe tine?» «Credeam că am nimerit... în rând cu o colegă mai dezghețată, dar... Lasă că-ți explic după festivitate», am adăugat, în clipa în care directorul școlii s-a apropiat de microfonul instalat în mijlocul scenei, improvizată anume pentru această ocazie...“

Câteva luni la rând, Doru n-a mai căutat-o pe Ioana, iar când se întâlneau întâmplător pe culoar, ori în curtea liceului, nici n-o băga în seamă. Comportarea aceasta n-o deranja cu nimic, dimpotrivă. Ioana abia era liniștită. Auzise, între timp, multe despre el, despre ifosele lui și despre obrăzniciile rostite, nu de puține ori, chiar în fața profesorilor, despre aerele lui de *irezistibil* Don Juan, despre notele lui slabe...

Către sfârșitul trimestrului al II-lea, în primăvară, mama Ioanei a făcut infarct, într-o dimineață, când se pregătea să plece la serviciu, și s-a prăpădit în câteva minute...

Când a observat-o în doliu, Doru s-a apropiat de colega lui mai mică și a întrebat-o ce s-a întâmplat. Aflând, i-a adresat condoleanțe... și atât!

Au trecut anii! Târâș-grăpiș, a trecut și Doru dintr-o clasă în alta, ajungând într-a XII-a. „Succesele“ lui însă, în alte domenii decât cel al învățăturii, erau tot mai... zornăi-

toare. Mai ales cuceririle feminine formau preocupările lui de bază.

Auzind și văzând, mirarea Ioanei creștea tot mai mult. „Dar părinții? s-a întrebat ea adesea. Părinții n-or fi știind ce face feciorul? Probabil că tatăl, fiind atât de ocupat (avea o funcție de răspundere în guvern), află, cu siguranță, foarte puține lucruri despre Doru. Mama însă ar trebui să cunoască totul și să ia, în chip firesc, atitudine! Poate că și ea o fi foarte ocupată, cine știe?!“

Sfârșitul lunii mai! O zi frumoasă, cu lumină clară și blândă, cu îmbătătoare mirosuri de flori! Ioana își aduce bine aminte clipele acelea. Peste câteva zile, Doru încheia cursurile liceului. Urma, în curând, bacalaureatul! Ea mai avea însă mai mult de-o lună până la încheierea clasei a XI-a.

În toți anii care trecuseră de când s-au cunoscut, drumurile lor au curs paralel, dar pe făgașuri diferite. Ioana își văzuse de învățătură și de greutățile de-acasă, atât de multe după moartea mamei. Raporturile ei cu băieții, de care era tot mai mult asaltată – cineva avusese, într-o zi, ideea s-o numească „frumoasa liceului“ –, erau doar colegiale. Cu obișnuita-i ironie, îi ținea mereu la distanța necesară, așa încât să poată respira în voie. Nu s-ar putea spune însă că, după acea lungă perioadă de doliu, nu cochetase și ea cu destui băieți. O făcuse în felul ei *specific*, nelegându-și sufletul de nici unul, ținându-i pe atâția într-un anumit frâu – al vorbelor și al zâmbetelor ei „dumnezeiești“ – cum le calificase același *cineva*. Unii se socoteau fericiți dacă erau lăsați să-i ducă servieta cu cărți, când mergeau către casă. Alții se bucurau dacă primeau cel puțin un răspuns, chiar dacă ironic, la întrebările și remarcile lor.

În aceste condiții, între atâtea „victorii“ de care era mândru nevoie mare, junele Doru Nicolescu simțea tot mai apăsătoare o anume înfrângere, care îl marcase cu aproape trei ani în urmă. Se hotărî s-o înlăture, s-o transforme în izbândă. Cum, însă? De la o vreme, Ioana îi răspundea politi-

coasă la întrebări, dar atât! Nimic din ceea ce ar fi dorit sau sperat băiatul nu se „lega“, nu se întrezărea măcar!

În ziua aceea frumoasă, de la sfârșitul lunii mai, s-a nimerit să iasă în același timp de la cursuri: Când a văzut-o, la câțiva metri în fața sa, Doru, care toată dimineața se lăudase în fața prietenului său Adrian că „a dat-o gata, în sfârșit, pe Ioana și că acum totul depinde numai de el“, a luat, pe loc, hotărârea de „a-și juca ultima carte“...

„Ioana, Ioana, strigă el, vrei să te oprești o clipă?“

„Fii atent, Adriane, spuse, când fata se opri și se întoarse spre ei, mirată de o asemenea chemare. Am să-ți ofer acum o dovadă în sprijinul celor afirmate, o dovadă pentru tine și pentru toți cei care se mai îndoiesc!“

Și, alergând aproape către fată, a prins-o în brațe, când a ajuns lângă ea, i-a imobilizat capul între mâini și a sărutat-o pe gură.

„Ce-a fost asta, *domnule* Nicolescu?“ a întrebat Ioana, când s-a simțit eliberată din strânsoare. Obrajii ei, din albi, cum fuseseră câteva secunde, căpătau acum culoarea jarului viu.

„Nimic mai mult decât ai văzut și ai *simțit*, domnișoară Popa!“, răspunse, impertinent, junele.

„Ține-mi, te rog, puțin servieta, ca să-mi aranjez părul“, adăugă Ioana, întinzându-i „ghiozdanul“ ei cu cărți. Și, în timp ce acesta îl primea, având în ochi o lucire de bucurie și de speranță, fata se apropie încă o jumătate de pas de el și, luându-și parcă avânt, desfăcu larg brațele și aplică pe obrajii colegului două palme răsunătoare, câte una cu fiecare mână. Își smulse apoi servieta, îi întoarse spatele și plecă.

Pentru câteva clipe, toți cei care asistaseră la întâmplare și-au ținut parcă răsuflarea. Un râs general a izbucnit apoi, în hohote și chicoteli care mai de care.

„Două la unu, Dorule! se auzi vocea lui Adrian. Două palme pentru un sărut! Poți să te socotești fericit, băiatule – își luă el, mai departe, prietenul în zeflemea. Acum a căzut

orice fel de dubiu: *ai dat-o într-adevăr gata pe Ioana*! A fost cea mai răsunătoare *victorie* a ta, cele două palme cred că s-au auzit până în cabinetul directorului"...

Năucit la început (era ultimul lucru la care s-ar fi putut aștepta: să fie pălmuit de o fată chiar în fața liceului), Doru, pe obrajii căruia se vedeau bine urmele degetelor Ioanei, a strivit printre dinți o înjurătură la adresa lui Adrian și, rupând cu brutalitate cercul de „gură-cască" din jurul lui, s-a îndepărtat cu pași grăbiți.

„Bine i-a făcut! s-au auzit mai multe voci în urma lui. Trebuia să se găsească cineva care să-i plătească așa cum se cuvine, pentru nenumăratele lui obrăznicii și mojicii, adăugă altcineva. Poate că Ioana a plătit acum și pentru alte fete!"

A doua zi, mama junelui pălmuit, care auzise despre întâmplare nu se știe de unde, a dat buzna în cabinetul directorului, tunând și fulgerând la adresa acelei „ticăloase", care „i-a înjosit băiatul", la adresa școlii...

„Să fie dată afară din liceu! a hotărât dânsa. Acum, imediat!"

Și s-a așezat pe un fotoliu, așteptând ca directorul să scrie, eventual, hârtia prin care s-o îndepărteze din școală pe *ticăloasă*.

N-a fost ușor să priceapă că o asemenea hotărâre nu se poate lua astfel, că școala este o instituție care se conduce și ea după niște legi, că orice faptă, cu atât mai mult una „gravă", după cum pretinde reclamanta, trebuie discutată într-un anumit cadru și apoi să se delibereze...

Consiliul de administrație și apoi Consiliul profesoral – întrunite la câteva zile după întâmplare – n-au găsit-o cu nimic vinovată pe eleva Ioana Popa, care, firește, n-a primit nici un fel de sancțiune. Nici măcar nu i s-a scăzut nota la purtare – precum propusese, la un moment dat, cineva.

Și, totuși, directorul liceului i-a sugerat Ioanei, într-o discuție mai lungă, pe care a avut-o cu ea, după acele ședințe, să-și ceară, pentru noul an școlar, transferul la alt liceu.

„E mai bine așa – și pentru tine, și pentru școală“, a încheiat el...

Fata n-a înțeles în ce constă acest *bine*, nici de-o parte, nici de alta. Mai ales că, „în anul următor, Doru Nicolescu nu va mai fi elevul liceului“, a îndrăznit ea să spună, la un moment dat. „Da, dar va fi fratele lui mai mic, care abia trece în clasa a X-a, iar mama lui, «reclamanta», face parte din Comitetul cetățenesc de părinți pe liceu. Vom avea, fără îndoială, probleme. Și-apoi, mai e și tatăl, cu poziția lui... De aceea... “

... Mâhnirea Ioanei n-a fost ușoară. Era așa de mândră de liceul ei!... Transferându-se la noua școală, s-a bucurat cel puțin pentru faptul că era mai aproape de casă... Apoi s-a mai bucurat că l-a întâlnit pe Alexandru..., chiar din prima zi. În acele minute a simțit pătrunzând în ființa ei o *căldură* necunoscută până atunci... L-a revăzut pe culoar (clasele lor erau, într-adevăr, vecine), au mai stat, din când în când, de vorbă, dar mereu în fugă, parcă speriați unul de celălalt. Între cei ce începuseră deja să roiască în jurul său (nu se știa cine-i transferase măgulitoarea apreciere de „frumoasa liceului“, care fusese adoptată cu convingere de atâția băieți) nu-l zărise însă niciodată...

Într-una din ședințele *Cercului* condus de Socrate, la care se înscrisese și ea, Alexandru a avut o intervenție (mă rog, într-o dezbatere) nu numai pertinentă, relevând o largă documentare, ci și elegant susținută, într-un stil care proba, pe lângă claritate de idei, capacitate de stăpânire a cuvântului... De-atunci, Ioana a început să-l privească cu și mai mare luare-aminte. Îl simțea *al ei*, în sfârșit, *simțea* că o iubește – și nu așa cum ai semăna niște semințe din care nu aștepți să răsară nimic, ci... adânc, adevărat... Dar era așa de stângaci, de sucit și, la urma urmei, de orgolios... Iată – nu mai departe de seara aceasta, cu „povestea“ *declarației de dragoste* și cu „cea mai...“ și „cea mai...“ „Așa deci!“ exclamă Ioana și se ridică hotărâtă de pe bancă, începând să alerge către casă...

6

Când intră în hol, Ioana aude, în baie, apa curgând. Se grăbește și deschide ușa. Înăuntru e un adevărat dezastru: rufe aruncate peste tot, apa se revarsă peste cadă, iar Gabriel spală de zor, ud leoarcă. Fata își pune mâinile-n cap.

— Ce e aici, Gabriel? Așa te-am învățat eu?

— Mai lasă-mă dom'le-n pace cu morala. În loc să zici mersi că le-am și spălat?!...

— Hai, dă-te la o parte! îl îndeamnă Ioana, înlăturându-l cu brațul. Iese apoi pentru câteva clipe, își schimbă în fugă rochia de pe ea, îmbrăcând un capot ușor, își încinge un șorț în față și se apucă să facă ordine.

Gabriel, care se așezase pe un cap de cadă, începuse să scâncească.

— Ce naiba, măi Ioana, noi, în fiecare sâmbătă seara, trebuie să spălăm? De ce nu ducem și noi rufele astea la „Nufărul"?

— O să le ducem când o să avem bani pentru așa ceva! răspunde Ioana, scurt.

— Și de ce nu-i spui tatei să ne dea? nu se lasă Gabriel.

— Asta nu e treaba ta!

Băiatul a tăcut. Așa cum stă pe cadă, cu picioarele adunate lângă piept, cu o bluzică pe el, udă în întregime, cu fața congestionată de efortul făcut până atunci, oferă o imagine impresionantă. Ioana trage cu ochiul, se oprește o clipă din trebăluit și-l îmbrățișează, sărutându-l cu dragoste. Copilul începe să chicotească de bucurie. A uitat repede necazul... Sora mai mare îi scoate bluza de pe el, îl pune să-și dezbrace pantalonașii (de asemenea, uzi) și-apoi îl înghesuie cu totul în cadă, săpunindu-l ca pe-o rufă și purtând pe deasupra lui dușul. Băiatul râde, râde fericit și-apoi, de la o vreme, începe să rostească sacadat, ca pe un cântec de suflet: *„Ce frumoasă-i sora mea! Ce frumoasă-i sora mea! Ce frumoasă și ce bună este sora mea!... Ura! Ura! Trăiască Ioana! Trăiască Ioana cea frumoasă și bună!"* Și se ridică din cadă, așa ud, întinzând botișorul s-o sărute...

După ce reușește să-l potolească, fata îl scoate din baie și, ca o mamă iubitoare ce este, îl șterge bine-bine cu un prosop curat, îl îmbracă într-o pijama subțire și-i pregătește foehnul, ca să-și usuce părul. Apoi își reia locul în baie. La câteva minute, Gabriel sosește lângă ea.

— Tata a trecut pe-acasă? întreabă Ioana, cu sufletul încordat.

— Trecut, boscorodit..., plecat! răspunde scurt băiatul.

Fata se crispează și începe să frece parcă în dușmănie cămașa bărbătească, pe care de-abia o terminase de săpunit...

7

În camera sa, Alexandru, cufundat într-un fotoliu, ține casetofonul strâns la piept, ca și cum ar îmbrățișa o ființă...

„În fond, cine ești dumneata, domnișoară?“ se încordează din nou gândul său, și sufletul său, și toată ființa sa... „Da, da, cine ești?“ se pomenește băiatul întrebând cu voce tare, apăsând, în același timp, pe butonul de pornire.

„*Eu sunt o fereastră deschisă/ Pentru zborul viselor tale*“..., se aude vocea caldă, aproape dramatică a Ioanei...

„*Dar geamurile mi-au înghețat fără rost/ În ierni de așteptare...* “

Recitarea este însoțită de aplauze puternice...

Alexandru parcă o vede. Era astă-toamnă. Se dusese și el la o ședință a *Cenaclului literar*, pe care-l conducea profesorul de limba română al Ioanei, el însuși scriitor. Văzuse afișul și rămăsese foarte surprins, plăcut surprins, firește: „Vasăzică, Ioana este și poetă! Ia te uită!“ își spusese băiatul. Și hotărâse să participe neapărat.

Pe afiș, alături de cei ce urmau să-și citească lucrările – și în fruntea cărora se afla eleva Ioana Popa, din clasa a XII-a B –, figura numele unui cunoscut critic literar, directorul celei mai importante reviste literare, care fusese invi-

tat la ședință. Așadar, „spectacolul“ se anunța a fi foarte interesant!... Și chiar a fost!...

Alexandru aranjase, fără să știe nimeni, cu băiatul care s-a ocupat de înregistrarea întregii ședințe (era un coleg din clasa Ioanei), să-i împrumute, pentru câteva ore, caseta, ca s-o tragă pe una de-a lui. Și, bineînțeles că...

„Mi-s gândurile păsări îngenuncheate-n zbor/ Cu aripile frânte de cerurile grele,/ Purtând spre împlinirea arcadelor de stele/ Întâiul pas învins al prăbușirii lor...“

Cei din sală aplaudă din nou...

„Deci, nu numai critic literar, ci și o sensibilă poetă. Bravo! Te felicit! se aude vocea celui care, la masa prezidiului, stătea lângă Ioana, a directorului revistei... (Într-adevăr, Ioana, înainte de a-și prezenta propriile versuri, discutase, aproape mai abitir decât oricine și cu competență, tot ceea ce citiseră ceilalți.) Aș vrea să mai stăm de vorbă – continuă musafirul, un bărbat de vreo patruzeci de ani, spălăcit la chip, dar cu niște ochi inteligenți, foarte pătrunzători... În orice caz, voi încerca să-ți public ceva în revista pe care o conduc. Iată cartea mea de vizită!“

Alexandru oprește aparatul și, ridicându-se din fotoliu, se plimbă nervos, imitându-l pe directorul revistei:

— „Bravo! Te felicit!... Aș vrea să mai stăm de vorbă!... În orice caz...“

Se așază apoi, parcă obosit, în același fotoliu, hotărât s-o asculte pe Ioana mai departe...

„Te aștept pe insula mea albă,/ Vreau să-mi culc fruntea în palmele tale...“

Oprește și-apoi derulează, spre a ajunge la altă poezie:

„Tu ești seara cu ochii umezi/ de seninul stelelor/ ce tremură atât de dureros în mine/ când șoaptele mele/ ți se dăruie.../ Tu ești primăvara cu mâini înflorite/ răsfirând crengile de cais/ în fiecare fereastră/ a ochilor mei înfrigurați/ care te așteaptă.../ Tu ești răsuflarea de foc/ a macilor lui august/ ce-mi îngemănează furtunile/ cu tot atâtea răsărituri pentru iubirea ta./ Tu ești un ochi deschis/ spre

întunericul sufletului meu/ sub pleoapele căruia/ se zbat zborurile însângerate/ ale visurilor./ Tu eşti poate însăşi dragostea mea/ care crede numai în tine/ limpezindu-şi a-pele/ în fântânile surâsului tău!...“

Cu câteva clipe în urmă, mama lui Alexandru – doctoriță –, femeie tânără încă, de vreo patruzeci de ani, subțire la trup, cu un chip atrăgător, tocmai trecea pe lângă ușa camerei băiatului. Auzind un glas străin, de fată, se oprește, contrariată, și ascultă:

„... Nu pleca/ Mai vreau să te privesc!/ Vreau să te cu-leg/ Şoaptă de şoaptă,/ Lumină de lumină,/ Tristeţe de tris-teţe/ În ochii mei înălţaţi spre tine!/ Nu pleca!/ Mi-e sete de buzele tale însingurate/ Cu parfumuri/ De liliac alb/ Mi-e sete de privirile tale/ Ascunzând cerul în fiecare mân-gâiere/ Cu care mă îmbrăţişează... / Rămâi!“

Deschide ușa și intră. Alexandru oprește banda.

Privind spre masa de lucru a băiatului, mama observă o fotografie. O ia în mână și o cercetează:

— Care-i, dintre ele? îl întreabă scurt.

Alexandru își apropie degetul de o imagine, indicând-o pe Ioana.

— Mda! zice mama. Din clasă cu tine?

— Nu, e de la... B!

— Și când ați făcut poza asta?

— Astă-toamnă, în excursia de la Predeal!

— Și cum o cheamă?

— Ei, mamă, și tu!

— Dar înregistrarea?

— De la o ședință de cenaclu!

— De când te duci și la ședințele de cenaclu? Nu-ţi ajung cele de la Cercul de filozofie? Nici acolo nu trebuie să mai calci! De astăzi încolo gata, s-a terminat! Pentru tine – biologia și chimia! Admiterea bate la ușă!

Se întoarce spre birou și observă un morman de cărți. Începe să le răsfoiască.

— Și cu astea ce e?

— Pregătesc o lucrare – răspunde Alexandru, spăsit.

— Ce fel de lucrare?

— O lucrare!

Mama ridică, pe rând, volumele și citește:

— Ovidiu – „Arta iubirii“, Flaubert – „Educația sentimentală“, Alfred de Musset – „Cu dragostea nu-i de glumit“. Enervată, exclamă:

— Uite, domnule, cu ce-și pierde el vremea acum!... Apoi, hotărâtă, făcând un gest de ca și când le-ar fi măturat chiar în clipa aceea: Să nu le mai văd pe-aici! E clar?

— Știu, știu! răspunde, bosumflat, Alexandru. *Biologia și chimia, biologia și chimia*!

— Exact! Și te rog să nu te mai prostești... Apoi, apropiindu-se de el, îl mângâie drăgăstos pe cap:

— Înțelege, acum nu e timp de așa ceva! continuă ea să-l dăscălească. Tu ai fost totdeauna un copil serios.

— Știi cum m-au poreclit colegii la școală? „Sfinxul“!

— Îmi place! spune doctorița, zâmbind. Sfinxul! Sfinxul! repetă amuzată. Dar de ce?

— Fiindcă sunt *serios* și încăpățânat!

— Hai, hai! Astea nu-s defecte! Hai, Sfinxule, că e gata masa! Treci să mâncăm!

Alexandru, în picioare, lângă birou, nu se clintește. Este stăpânit de încordare. În sfârșit, se hotărăște:

— Mamă, i se adresează el, făcând apoi o mică pauză... Mie nu-mi place să mint. Să știi că m-am hotărât: nu dau examen la *Medicină*!

— Poftim?! Ce fel de vorbă-i asta? N-am lămurit o dată lucrurile? Și taică-tău a fost de acord!

— Da, dar eu n-am fost! Și, până la urmă, o să-l conving și pe tata! susține băiatul.

Doctorița, la început consternată, acum izbucnește violent:

— Ascultă, Alexandre – i se adresează ea apăsat, făcând un pas spre el –, îți bați joc de mine? Și, pe neașteptate, îi trage o palmă răsunătoare, de-i aprinde obrazul. Ei, lasă că vine el taică-tău de pe șantier. Să te vedem atunci pe unde ai să scoți cămașa! îl mai amenință, și-apoi, ieșind, trântește ușa, de mai să dărâme pereții camerei.

Alexandru, privindu-se în oglindă, își pipăie obrazul, pe care degetele mamei rămaseră ca imprimate. Observând pe masă unul din volume, citește: „Cu dragostea nu-i de glumit“. Apoi exclamă, zâmbind:

— Ei, asta mai zic și eu *declarație de dragoste*!

8

Isoscel, profesoara de matematică, diriginta Ioanei, intră ca o furtună în cancelarie. Îl caută din ochi pe Socrate. Zărindu-l undeva, mai într-o parte a încăperii, așezat pe un fotoliu, se îndreaptă spre el:

— Domnule profesor, i se adresează pe un ton de inchiziție, după care glasul îi devine subit mieros..., am avut totdeauna admirație pentru dumneata, ești un om serios...

Socrate se ridică. Tocmai cerceta un catalog și rămâne cu el în mână:

— Nu s-ar putea mai direct, doamnă? Ce nemulțumire aveți? Fiindcă despre așa ceva bănuiesc că e vorba...

— Nemulțumire e puțin spus! afirmă Isoscel, de parcă ar fi mânuit o ghilotină. Apoi, înfoindu-se, privește în jur, spre a se asigura dacă ceilalți din cancelarie o ascultă. Da, câtorva le atrăsese atenția; îi priveau pe cei doi... Mi-ai zăpăcit elevele, domnule! continuă Isoscel, aflată în suiș pe treptele propriului ei glas, ai zăpăcit o școală întreagă!

— Nu înțeleg! se arată nedumerit Socrate, care o privește curios, ca pe o gânganie.

— Cum nu înțelegi? Cum nu înțelegi?! repetă profesoara de matematică, de parcă ea însăși s-ar fi aflat în fața unui exercițiu pus pe tablă de către altcineva și, văzându-l, așadar, pentru prima dată, se ițește spre el, căutând să vadă de unde-ar trebui să-l apuce spre a-l „doborî“ pe loc... Cine i-a pus pe ăștia de-a douăsprezecea acum, în pragul baca-laureatului – cuvântul din urmă a fost subliniat în așa fel încât chiar Isoscel așteaptă câteva secunde să audă dacă ecourile sunt într-adevăr la *înălțime* –, deci zic (reia profe-

soara) *acum, în pragul bacalaureatului*, să-şi facă, auziţi dumneavoastră – şi în clipa aceasta se sucește în stânga, apoi în dreapta, rotindu-şi ochii, ca pe o scenă de teatru, voind astfel să-i ia martori pe toţi, dar absolut pe toţi profesorii prezenţi în acel spaţiu şi deveniţi spectatori ad-hoc –, nici mai mult, nici mai puţin decât „declaraţii de dragoste"! afirmă, în sfârşit, aplicându-i, după părerea ei, filozofului (Mihai Gavrilescu era profesor de filozofie) lovitura de graţie...

După această tiradă – despre care profesoara spera să fi ridicat orice suflet cinstit pe culmile cele mai înalte ale mâniei – urmează tot din partea ei, desigur, un moment de „finețe" interpretativă:

— „Angel radios" în sus, „Angel radios" în jos – exclamă slujitoarea „figurilor geometrice", maimuţărindu-se, ducând mâinile spre inimă şi dându-şi ochii peste cap... până ce profesorii încep să râdă. Râde şi Socrate, bineînţeles.

De la înalta tribună a judecăţii inchizitoriale, Isoscel, puţin afectată de larma din jur, se hotărăşte să comunice sentinţa:

— E o chestiune de prost gust, domnule profesor..., pe deasupra şi periculoasă!

Soneria anunţă intrarea la o nouă oră. Profesorii îşi iau cataloagele şi se îndreaptă spre clase.

Alegând şi el un catalog, Socrate, fără nici o vorbă, îi întoarce spatele „actriţei", plecând spre ieşirea din cancelarie. Aşadar, scena urma să se termine fără aplauze. Isoscel fierbe, şi clocotul ei, ca şi vânzoleala otrăvită din vorbele „sentinţei" îl ajung din urmă pe *filozof*. În faţa uşii se întoarce şi rosteşte rar şi apăsat, aşa ca să poată pricepe oricine:

— Tot ceea ce este în legătură cu aceşti tineri – de noi depinde să nu devină „o chestiune de prost gust" şi cu atât mai mult „periculoasă".

— Am înţeles, este punctul dumneavoastră de vedere, dar asta nu înseamnă că este şi cel mai îndreptăţit! răspunde Isoscel, cu obrajii aprinşi şi îndârjită încă.

— Și eu „am înțeles“, dar mi-l menţin! se aude replica lui Socrate, care iese pe ușă, fără să mai asiste la frământarea neputincioasă a profesoarei, preocupată acum să-și găsească în poșetă o sticluță cu „săruri“, spre a-și recăpăta echilibrul.

9

Valuri de tinerețe se zbuciumă în parcul liceului. Pe sub marea de flori a pomilor, elevii din clasele a XII-a A și B „înoată“ blând, pudrând cu albul curat și sănătos al varului tulpinile drepte precum speranţele. Nestânjenite de nimic, vorbele se întretaie, iar râsul urcă și coboară pe toate treptele din tonica arie a veseliei.

Andrei – „reporterul“ școlii, cum era socotit (nu se întâmpla nimic important în liceu, ori în afară, care să fie de interes pentru școală, fără ca el să „imortalizeze“ momentul în imagine) – apare acum, cu aparatul de gât, pe treptele de la intrarea principală. Își caută, dintr-o ochire, prietenii: pe Alexandru, pe Eugen, pe Marius... Le observă pe Liana, pe Corina, ca și pe alte fete, colege din clasa lor sau dintr-a XII-a B. N-o vede pe Ioana... „Cine știe, trebuie să fie și ea pe-aici, pe undeva“ – își spune, ducând aparatul la ochi și începând să fotografieze. Face, mai întâi, câteva imagini generale. Apoi, hotărându-se să ordoneze puţin această mulţime de suflete, se adresează, energic, tuturor:

— Atenţiune, atenţiune! Toată lumea ascultă comanda la mine!...

„Ce-o mai fi vrând nebunul ăsta?“ se întreabă Alexandru, preocupat să acopere cât mai uniform cu lapte de var tulpina netedă, sănătoasă, a teiului din faţa sa, unul dintre cei mai falnici din întregul parc...

— Aşadar – reia Andrei –, ascultă, neamule, comanda la mine: am să număr până la trei – lăsând astfel timp ca fiecare dintre voi să ajungă lângă *pomul lui*. Fiți atenți, am început: unu, doi, trei!...

Băieţii şi fetele aleargă, găsind fiecare câte un pom, alături de care se aşază.

— Şi-acum, gata! Vă imortalizez: *Un om – şi-un pom*! *Un om – şi-un pom*! Şi o fotografie... pentru veşnicie!...

— Excelent, ziaristule! îi strigă Eugen. Se cumpără!

— Repede, repede, că se răceşte! îi face semn lui Andrei alt coleg de-al lor, Marius...

„Ziaristul“ fotografiază mai departe, repetând cu glas solemn: „Un om – şi-un pom! Un om – şi-un pom! Şi o fotografie... pentru veşnicie!...“

Cuvintele lui răspândesc ecouri tot mai adânci peste liniştea parfumată a întregului parc. Băieţii şi fetele aşteaptă cu oarecare sfială parcă „imortalizarea“. Nu se ştie cum, dar iată – un lucru atât de banal, mă rog, o fotografie în parcul şcolii, nimic altceva, pare să devină, dintr-o dată, *un hotar*, de la care începe *înaintele*, ce trebuie străbătut *pe cont propriu*, *o coloană de lumină* pe care-ai putea-o lua cu tine pe drumul, tot, ce se cheamă viaţă, ea însăşi – acea imagine – însemnând viaţă, orizont de vis, trăit uneori fără să ştii ce minune trăieşti şi spre care doar pe apele visării, întru amintire, mai poţi naviga...

— Un om – şi-un pom! Un om – şi-un pom!...

Ioana, sosită şi ea între timp în parc, ascultă şi nu înţelege.

— Spune-mi, Liana – o întreabă ea pe colega sa de bancă –, ce e cu povestea asta: „fiecare cu *pomul* lui“?

— A, e o chestie mai veche. Tu n-ai de unde să ştii, ai venit la noi abia în acest an... Când am intrat în clasa a IX-a – liceul nostru atunci se mutase în acest local nou, era şi el deci copil abia născut –, directoarea (pe care-o ştii de-acuma şi tu: e un om de suflet şi de mare cultură, un pedagog de excepţie) a avut o fericită idee: trebuia să ia fiinţă acest parc. Ei bine, ea, directoarea, ne-a propus nouă, liceenilor începători, să sădim câte un pom... „Ca să prindem rădăcini“ – ne-a spus, mă-nţelegi adică, să rămânem, într-un fel, aici, într-un orizont sigur, care să funcţioneze pentru fiecare şi ca un element de echilibru pentru toată

viața, deci și după ce ne vom desprinde de sub aripa ocrotitoare a acestor ani, a acestei vetre pe care creștem „frumos și sigur, chiar dacă unii dintre noi n-ar dori-o ori, mai bine spus, nu-și dau seama de aceasta“. (N-ai observat, bineînțeles, ghilimelele, dar ultimele vorbe erau ale directoarei noastre – pe care nu cred să existe cineva să n-o iubească și să n-o stimeze cu adevărat.)

Ioana a rămas gânditoare: realmente o impresiona „povestea“... „Ca să vezi – își spunea ea –, din orice, la urma urmei, se poate face ceva care să capete durabilitate, dincolo de hotarul clipei...“

„Un om – și-un pom! Un om – și-un pom! ... Și o fotografie... pentru veșnicie!“ se aude mai departe glasul lui Andrei, care înfioară, cu reverberațiile lui, inimile tinere...

Zărind-o pe Ioana, rămasă suspendată, ca într-un spațiu nesigur, Andrei se adresează celorlalți:

— Cine-o primește și pe Ioana? Că doar și ea vrea să se *veșnicească*, dimpreună cu noi..., nu, stimată și frumoasă colegă?

Fata privește puțin stânjenită, dar și bucuroasă frământarea mai multor băieți care-i fac tot felul de „oferte“.

— Vino lângă teiul meu, Ioana! Ți-l ofer cu stăpân cu tot! zice Eugen, trăgând cu coada ochiului spre Alexandru.

Acesta, atent la tot ce se întâmplă, fără s-o arate însă anume, văruiește într-un ritm care nu are parcă început și nici sfârșit, mișcările bidinelei purtate pe deasupra tulpinii pomului semănând cu niște tandre mângâieri.

Când privirile sale se înalță, străbătând spațiul spre intrarea principală a liceului, le întâlnește pe cele ale Ioanei. Fata îi zâmbește, așteptând parcă să fie invitată. Alexandru aruncă atunci bidineaua și aleargă spre ea. Din câțiva pași a ajuns. O prinde în brațe, o strânge la piept, el fiind mult mai înalt decât ea, apoi, aplecându-se, începe să-i sărute părul, și fruntea, și ochii – „minunile acelea verzi“ –, și obrajii, și buzele moi și arzânde, și parfumate. În sfârșit, ridicând-o în brațe, începe s-o poarte ca pe-o comoară, pășind rar și

solemn, spre a o arăta tuturor, tuturor... Se făcuse, bineînțeles, o tăcere ca de început de lume. Stelele, care nu răsăriseră încă – era doar în plină zi –, se presimțeau undeva, sus, sigur priveau la ei și îi binecuvântau cu un cântec rupt din armoniile eterne...

O minge de fotbal, aruncată de un copil de dincolo de gardul școlii, aterizează drept în capul lui Alexandru. Zguduit puțin, băiatul se propti de tulpina pomului, pe care nu-l părăsise nici o clipă. Ridică din umeri și zâmbi încurcat aceloraşi ochi ce-l aţinteau încă de departe. Visarea, atât de frumos colorată, își risipi vraja. Ioana izbucni în râs și se retrase pe nesimțite, dispărând în liceu... Andrei însă, neclintit în misiunea ce și-o asumase, continuă să „veșnicească“ acum tot felul de imagini și momente care mai de care mai hazlii, mai cu tâlc. Soarele e sus și se bucură. Câțiva pomi, emoționați, desigur, strecoară pe furiș spre pământ lacrimi albe, de petale.

10

Trecuse aproape o săptămână. Iubirea celor doi rămăsese tot tandră și... stelară...

Astăzi, vineri, în sala de sport, este mare-meci-mare. Handbal! Joacă a XII-a A cu a XII-a B. Alexandru e în echipa clasei lui. Ei, acu-i acu! Iată-l prinzând o minge și alergând cu ea... Cineva îi barează drumul, el pasează, aleargă, primește din nou, aleargă, se înalță pe deasupra adversarilor și trage imparabil: Gool!...

Sala aplaudă frenetic – suporterii celor de la „A“, bineînțeles. Printre ei se află însă și... Ioana, care, în momentul marcării golului, nu s-a putut abține și a strigat din toată ființa ei:

— Bravo, Alexandre!

Băiatul, care, absorbit de joc, n-o observase până atunci, plăcut surprins acum, se oprește câteva clipe și-i face semn, bucuros. În acest moment, o minge care-l „căuta“ trece pe

lângă el, fără să poată fi prinsă. *Ratarea* stârnește murmure dezaprobatoare. Alexandru se tulbură și, peste câteva secunde, scapă din mână, de parcă ar fi fost un amărât de începător, încă o minge. Aleargă după ea, recuperează, se apropie de poartă și trage cu sete... Dar... bara se opune... Acum este nervos de-a binelea.

— Ah, fir-ar să fie! se lamentează Ioana în „tribună".

Alexandru parcă ar fi auzit-o... Peste un singur minut, meciul urma să se termine, iar scorul era egal: zece la zece. Mingea se afla la adversar. „Nu se poate, trebuie, trebuie!" își spune Bârsan. Ieșind în fața celui ce purta mingea spre poarta lor, acesta pasează, dar Alexandru, cu o mișcare aproape fulgerătoare, prinde balonul și întoarce jocul. Nu vrea să mai paseze nimănui, ca să nu riște, dar asta înseamnă că totul depinde de ce avea să reușească el. Își asumă riscul: joacă mingea mai departe, ocolind pe unul, pe altul, încă pe unul și, când s-a aflat destul de aproape de poartă, s-a înălțat – așa cum știa el s-o facă (și, când îi reușea mișcarea, era invincibil) – și a tras cu atâta forță, încât mingea a intrat în plasă cu portar cu tot, pe care pur și simplu l-a răsturnat pe spate... Strigătele sălii, care nici acum nu s-au potolit, au rămas departe de cel ce dusese echipa sa spre victorie. El aude în continuare repetându-se, repetându-se... în ființa lui un singur strigăt, o singură poruncă, de care nu se poate să nu asculte: „Hai, Alexandre!"

Se afla tocmai deasupra adversarilor, cu mingea în mână. „Porunca" Ioanei parcă i-a înzecit puterile. De aceea, poate...

Acum o caută prin mulțimea fremătândă. O zărește pregătindu-se să plece. Își face loc până în apropiere de ea.

— Mă aștepți și pe mine puțin? i se adresează fără nici un fel de ezitare.

— Numai dacă mă rogi frumos! răspunde fata, cochetând.

— Te rog *foarte* frumos!

— Atunci, se aprobă! Dar repede!

Alexandru se grăbește spre vestiar să se schimbe, însoțit de ironiile prietenești ale lui Andrei și Eugen, care auziseră, în treacăt, discuția dintre el și Ioana...

11

„Parcul Primăverii“ se află la câteva sute de metri, în apropierea liceului. Nu hotărâseră ce vor face, dar fiecare era sigur că acolo vor ajunge: în parc. Așa că se îndreptau într-acolo. Deocamdată păşeau alături, pe trotuar, fără să se țină de mână, fără să-și spună o vorbă. Când au ieșit din școală, au aruncat la mijloc câteva banalități... despre joc, despre cum a fost el de „grozav“, despre cum „l-a susținut“ ea... și tot așa, mai nimic, până ce s-au trezit *muți*... Erau puțin speriați? Poate! Dar, dacă ar fi recunoscut așa ceva, ar fi râs și curcile de ei! Bineînțeles! La vârsta lor? Și într-o lume în care... Haida-de! Păi, nu vedeți, până și puștii și, mai ales, puștoaicele de paisprezece-cincisprezece ani..., ori ei aveau optsprezece... Da, dar el *nu iubise* până atunci pe nimeni... (Fusese așa, cum „se duc“ băieții din când în când, cu *niște*...) Iar ea, întâmplător, la fel: nu numai că *nu iubise* până atunci vreun băiat, vreun bărbat, dar nici nu se lăsase sărutată de cineva, în sensul în care, mă rog, o faci cu un iubit... (Măgăria aceea a lui Doru i-o plătise pe loc, în fața liceului...) „*Ce minune că ești/ ce-ntâmplare că sunt*“ – ar fi vrut să rostească Alexandru, „colaborând“ puțin cu nemuritoarele versuri ale lui Nichita. Da, așa simțea: că „e o întâmplare“ minunată a vieții lui această întâlnire, despre care ar fi putut să spună că o aștepta de toată viața (cine nu greșește – în exagerare – la asemenea vârstă?!), dar de care acum parcă se temea. Curios era că și Ioana, mult mai sigură pe sine de obicei, mai întreprinzătoare, învățată – din nefericire, datorită necazurilor – să ia viața pe cont propriu, se simțea oarecum încurcată. Și asta pentru că acum aproape că se hotărâse „să pună totul pe-o carte“! Intuițiile ei erau aproape sigure... Și, totuși,

cine știe?!... În orice caz, nu voia nicicum să dea greș!... Hm! dacă cineva i-ar fi auzit gândurile ar fi avut, fără îndoială, toată dreptatea s-o persifleze: „Dar ce, dragă, te-a cerut de nevastă? Ori, poate, *tu* vrei să-l ceri de bărbat?! Sau te-ai hotărât să te culci astă-seară cu el? Pentru ce toată... ?!“

— Mda! exclamă, fără voia ei, Ioana...

— Ai spus ceva?

— Nu, mă gândeam!

— Și eu... mă gândeam!

— Atunci, hai să intrăm puțin în parc, „să ne gândim“ împreună! luă Ioana inițiativa.

Și au intrat... Iată-i înaintând pe o alee luminată de razele soarelui, ce se pregătește să apună. Câțiva copii trec în fugă pe lângă ei, dispărând în câteva secunde. Parcul este liniștit, iar această alee, puțin mai retrasă, este acum de-a dreptul pustie.

Cei doi sunt absolut singuri. De câteva zeci de secunde, oricum, deveniseră singuri, chiar dacă s-ar fi întâmplat ca prin preajmă un întreg bâlci omenesc să-și fi scos la iveală zorzoanele existenței sale...

... Mâna lui Alexandru o caută pe cea a fetei. Degetele se întâlnesc, se ating, la început cu sfială, apoi se încleștează ca într-o îmbrățișare.

Cei doi ajung în fața unei bănci. Se opresc, întorcându-se unul spre celălalt.

— Fir-ar să fie! exclamă Alexandru cu oarecare ciudă. În asemenea momente, nici nu știi cum să începi.

— De ce să începi? răspunde Ioana, cu înțeles. Poate că e de ajuns să continui!

— Ioana! șoptește Alexandru, strângând-o la piept și sărutând-o delicat pe obraz.

Fata se desprinde ușor din îmbrățișare, alunecând parcă pe lângă pieptul băiatului și așezându-se pe banca din apropiere. Se așază și Alexandru. Din spate îi îmbrățișează ramurile de flori ale unui arbust nemaipomenit de frumos, un soi de salcâm special cu flori liliachii, care parfumau

amețitor aerul. În fața lor, peste aleea pe care se afla banca, se înălțau semeți doi brazi, desprinși parcă din ilustratele de Anul Nou. Unul dintre ei avea crescute, în vârful fiecărei ramuri, conuri lungi și subțiri cu nuanțe galbene, cafenii, roșcate, ca niște splendide lumânări, sute, sute de lumânări, ce așteptau să se aprindă. Aceleași conuri, la celălalt brad, erau, în întregime, de culoare roșie, un roșu închis. Păreau aproape stranii, nu-ți venea să crezi că nu sunt niște lumânări roșii, lumânări adevărate, așezate cu migală pe fiecare ramură, de mâna omului. Atmosfera devenise, dintr-o dată, solemnă...

— Și când te gândești că nu știm mai nimic unul despre celălalt..., se aude vocea Ioanei.

— Te înșeli, eu știu!

— Ce știi? întreabă fata puțin speriată.

Alexandru recită cu căldură:

— *„Eu sunt o fereastră deschisă/ Pentru zborul viselor tale...“* De curând am ascultat din nou înregistrarea aceea de la cenaclu.

— De unde o ai tu? se interesează, curioasă, Ioana.

— O am! Și e de ajuns!...

— Și, totuși, nu știi nimic despre mine! repetă fata, cu tristețe în glas.

— Despre cineva care scrie asemenea versuri, poți să știi foarte multe! răspunde Alexandru, sigur pe el. Lucrăm cu esențele! Decantăm! Și ăsta-i lucrul cel mai important.

— Crezi? spune Ioana, gânditoare.

— Cred!

Fata îi zâmbește, învăluindu-i chipul parcă într-un abur de suflet. Apoi se ridică de pe bancă. Pornesc spre ieșirea din parc. Între timp, iată, s-a înserat. Alexandru o ține pe Ioana pe după umeri, cu gingășie. Pășesc alături, din nou tăcuți, dar cu sufletele cântând.

— Ne despărțim aici! spune Ioana, la ieșirea din parc.

— Bine, dar...

— Stau aproape, ajung în câteva minute.

— Și eu stau tot aproape!
— Știu unde stai! remarcă fata.
— De unde știi?
— Trec de multe ori pe strada ta. Te-am văzut, într-o zi, în curte.
— Îmi pare rău că nu te-am văzut și eu...
— Trec numai lunea și sâmbăta!
— Lunea și sâmbăta? De ce?
— Mă întâlnesc cu cineva! spune Ioana, cochetând.
— Cu cine?
— Secret!
— Ioana!
— Ooo! Autoritatea masculină ofensată! Ușurel, nene Sfinxule! adaugă fata, zâmbind. „Decantăm" deocamdată! La revedere! Și, apropiindu-se de el, îl sărută în fugă, după care pornește hotărâtă spre casă.

Alexandru privește insistent în urma ei. După câteva secunde, o strigă:
— Ioana!
Fata întoarce capul, oprindu-se.
— La revedere! Îi spune băiatul, cu părere de rău.

12

Peste câteva zile se aflau amândoi în sala unui cinematograf. Pe ecran, tocmai se consuma o scenă de iubire din filmul *Vraciul*. Alexandru și Ioana, pe undeva, pe la mijlocul sălii, îi urmăresc cu atenție pe cei doi eroi: *el* i-a declarat că o iubește, *ea* este încântată că se va căsători cu el, iar acum se sărută... îndelung... Inimile tinere din sală tresaltă; foială, murmure...

Alexandru mângâie cu tandrețe mâna Ioanei. Apoi o cuprinde pe după umeri și, cu oarecare timiditate, se apleacă spre fată, s-o sărute. Din spatele lor însă, chiar în clipa aceea, o femeie mai în vârstă îi ironizează:
— Așa, maică, nu vă jenați! Că doar e de dragoste!...

Alexandru și Ioana izbucnesc în râs. Râd și câțiva spectatori din jur. Pe neobservate, băiatul și-a retras mâna de pe umerii fetei.

*

După spectacol, în holul cinematografului, Alexandru întreabă:

— Ei, ce părere ai?

— Mi-a plăcut foarte mult! Ţi-am spus că e bun, îl lăuda atâta lume. De aceea am și insistat să venim!

— Dacă află mama de el, mi-l recomandă să-l văd de trei ori la rând: unde mai găsești pledoarie ca asta pentru medicină?

— Eu tot nu înțeleg de ce nu vrei tu să dai examen la...– se aude glasul Ioanei... și, în clipele acelea, ființa ei, străbătută de un gând, avusese îndrăzneala să spere că, dacă și ea va reuși (tot la Medicină, firește), și dacă și el..., cine știe?!... Dar gândul s-a frânt, speriat atât de ceea ce el singur reprezenta, cât mai ales de vorbele lui Alexandru, care i-au retezat orice avânt:

— Ioana, te rog... Mi-este de-ajuns cât discut cu ei acasă, cu mama în primul rând, și, probabil, că tot cu ea va fi și în ultimul... Ce să-ți spun, acum câtva timp mi-a făcut și o „declarație de dragoste“: mi-a ars o palmă, de m-am trezit... cosmonaut!

— Mama ta?! Ţie?! se miră fata, nevenindu-i să creadă. Apoi, neputându-se stăpâni, izbucnește în râs, ca de ceva cu totul și cu totul hazliu. Iartă-mă! spune după câteva clipe, te rog să mă ierți. În orice caz, nu pot să nu constat că mama ta este o femeie strașnică, știe ce vrea!

— Oho! afirmă Alexandru, oprindu-se în fața unor fotografii de pe panoul de reclamă, așa cum procedase și puțin mai înainte.

În timpul acesta, pe trotuarul de vizavi treceau două fete. Una dintre ele era Corina, colega Ioanei. Cealaltă era o fată

blondă, cu ochi albaştri, cu părul lung, până la umeri, subţire, cu forme frumos conturate.

Corina i-a zărit pe cei doi. O prinde în grabă de mână pe blondă şi-o îndeamnă să traverseze în fugă bulevardul, spunându-i, între timp:

— Vino să-ţi fac cunoştinţă cu cineva!

— E un film de dragoste... sau n-aţi avut vreme să observaţi?! întreabă ea, cu maliţiozitate, surprinzându-i pe cei doi. Apoi, izbucnind în râs, spune:

— Mihaela, dă-mi voie să ţi-i prezint pe aceşti tineri, care... aşa... şi pe dincolo, ce mai: îi vezi şi tu cât sunt de... Se numesc: Ioana şi Alexandru! Şi sunt colegii mei! Iar ea – arătând spre fata cu ochii albaştri – este Mihaela, prietena mea.

Cei trei şi-au strâns mâinile: fetele – cu figuri cam strepezite; apoi, Mihaela – cu ochii lacomi şi scânteietori – îl cântărea pe Alexandru. Reîntorcându-se la Ioana şi măsurând-o, bineînţeles, şi pe ea, o întreabă:

— Ce faci, Ioana? Cum o duci la noua şcoală? După toate aparenţele – bine! trage singură concluzia, privindu-l, din nou, pe Alexandru.

— Foarte bine! răspunde Ioana sec, strângând, în acelaşi timp, puţin, mâna lui Alexandru.

— Vă cunoaşteţi? se miră Corina.

— Pe noi ne scuzaţi, intervine Alexandru, înţelegând „impulsul“ Ioanei, dar trebuie să plecăm. Mi-a părut bine! adaugă el, privind spre Mihaela. Salut!

— La revedere! spune şi Ioana...

— O cunoşti? întreabă Corina, curioasă, făcând câţiva paşi. Mihaela se opreşte şi, întorcând capul, priveşte în urma lui Alexandru:

— Am fost colege trei ani! răspunde ea, în sfârşit.

— Şi de ce-a plecat de la voi?

— Ei, a fost o poveste... cu unul dintr-a douăsprezecea... L-a pălmuit în faţa şcolii, că, aşa *mimoză* cum o vezi,

să știi că-i a drăcuțului... *foc*, nu alta!... A ieșit scandal și... bineînțeles c-a trebuit să se mute... Dar *junele* cine e? mai întreabă fata cea blondă, întorcând încă o dată capul spre cei doi, care se pierduseră deja în mulțimea pietonilor.

— Hm! *Junele* – răspunde Corina, de parcă n-ar fi vrut s-o facă... *Junele* este... ultima ei *achiziție!*

— Dar văd că-ți place și ție! replică Mihaela, înțelegându-i *oful*.

— Cui, Doamne iartă-mă, nu i-ar plăcea! scapă Corina o mărturisire foarte sinceră. Nu te-ai uitat la el? „Să-l bei – vorba românului – într-un pahar cu apă“...

— Ei, nu chiar de *băut*, că... te poți înneca cu el! E destul de mare! Dar pentru altceva, sigur...

— I-ai luat seama, care va să zică!...

— Și, ce mai spuneai despre ei? revine Mihaela, trecând peste...

— Mare-iubire-mare! Au ajuns inseparabili, ca emisferele de pe „Poarta sărutului“. Au și „un parc al lor“, „banca lor“... Romantism leșinat!

— Așa deci! remarcă Mihaela, meditând. Ia te uită – lansatori de modă „retro“! Dar ăștia pe ce lume trăiesc, dragă?

— Ce zici, mâncăm o înghețată? întreabă Alexandru, în clipa în care ajung în fața unei cofetării.

— Mâncăm!

Au intrat. S-au așezat la o masă.

— Două înghețate! comandă băiatul, când ospătărița s-a apropiat de masa lor...

— Ce zici de Mihaela? Frumoasă, nu? Și ce limbă ascuțită!...

— Tu ești mult mai frumoasă! Iar în ceea ce privește..., avem și *noi* „tăișurile“ noastre! Aș zice chiar că...

Ioana râde și întinde o mână spre el. Alexandru i-o sărută; apoi, ridicând-o la înălțimea feței sale, își mângâie cu ea obrazul.

13

Acum intră pe poarta casei, fredonând o melodie. Pe stradă, după ce se despărțise de Ioana, simțea nevoia să sară într-un picior, ca puștii... În sufletul și în inima lui prindeau glas și își cereau dreptul la viață niște vorbe frumos potrivite de un alt tânăr, care, de foarte mulți ani, pornise să se întâlnească cu nemurirea: *„Azi sunt îndrăgostit, e-un curcubeu/ Deasupra lumii sufletului meu“...*

Ferestrele nu sunt luminate. Alexandru se apropie de ușă, deschide și pătrunde în hol. Aprinde lumina. Atunci îl zărește pe tatăl său, așezat cu fruntea în palme, la biroul din camera băiatului.

— Salut, tată! Ce-i cu tine? Când ai venit?

— Mama a fost chemată la spital. Are o urgență. Ți-a lăsat mâncarea pe aragaz...

Alexandru înțelege că între părinții săi a avut loc o discuție. Își trage un scaun și se așază în fața biroului:

— Poftim, te-ascult!

— Te rog, cu mine să nu fii obraznic!

— Nici cu mama n-am fost! Da' ce vină am eu dacă nu înțelege?!

— Ascultă, Alexandre, la urma urmei, nu crezi că mama s-ar putea să aibă dreptate? întreabă tatăl, inginer constructor, bărbat de circa 45 de ani, cu un chip energic, ars de soare și asprit de vânt.

— Iar începem? răspunde ferm băiatul... Credeam că pe tine te-am convins – adaugă mai moale, după câteva clipe.

— Și dacă mai târziu ai să-mi reproșezi? spune inginerul, pe gânduri. Tu crezi că viața pe șantier este o glumă? În această privință, maică-ta are perfectă dreptate. Știi bine că, uneori, nu mă vedeți cu săptămânile!...

— Da, dar îți place ce faci! afirmă, cu înflăcărare, băiatul.

Tatăl îl învăluie într-o privire caldă:

— Altfel, cum?!...

— Ți-am spus de-atâtea ori: și mie îmi place! Îmi pare

rău – o fi *ultracurat* bisturiul, foarte albe hainele, dar nu cred să fiu în stare să-mi trăiesc toată viața într-un orizont de suferință omenească... Acolo, în mizerie, în vânt și în ploaie, în zloată... te zbaţi, dar laşi ceva după tine!

— Mai mult decât omul, nimic nu este mai important în toată existența asta!

— Știu, știu: „*În lume-s multe, mari minuni! Minuni mai mari ca omul nu-s!*“ Și, totuși...

— Și, totuși, cred că trebuie să ne mai gândim. Știi că mă sperie, oarecum, Alexandre – mai spune tatăl, la fel de gânditor, aproape ca pentru sine –, *romantismul* tău. Mă tem că ești prea romantic și că viaţa, viața *asta* despre care vorbim noi – *a mea*, care vrei să fie și *a ta* –, are să te plesnească peste ochi. Iar atunci...

— Fugi, domnule, cu teoriile – răspunde băiatul energic: în partea cealaltă o fi mai simplu!... N-o vezi, n-o simţi pe mama? Moare de zece ori mai repede, cu fiecare durere pe care nu reușește s-o aline – așa cum și-ar fi dorit...

— Da, dar se și naște, din nou, cu fiecare viaţă pe care-o salvează, cu mâinile ei, pe *masa* aceea – subțire hotar către *nemurire*...

— Stai, stai, să-mi notez – și să-i comunic doamnei *doctor!* Nu cred să fi auzit din gura ta vorbe atât de frumoase...

Tatăl zâmbește, se ridică, îi ciufulește părul – așa cum făcea când Alexandru era mai mic (noroc că acum stă pe scaun, căci, altfel, e mai înalt decât inginerul)...

— Hai, că s-o fi răcit mâncarea, treci la bucătărie!

14

Valuri-valuri, elevii ies pe poarta liceului. Alexandru o caută din ochi pe Ioana. Zărind-o, iuțește pașii, s-o ajungă din urmă.

— Știu că astăzi e sâmbătă – spune el, intrând direct, fără ocolișuri – și că ai nu știu ce fel de... întâlnire... Mă gândisem doar așa, dacă tot mergi spre casă, să te însoțesc!

— Nu, nu merg spre casă! îi răspunde fata în fugă. Apoi adaugă, văzând umbrele ce i s-au strecurat peste obraz. Alexandre, nu te supăra, îmi pare rău! Ţi-am spus: sâmbăta şi lunea nu pot! Cândva, ai să vezi, firește, despre ce este vorba, dar acum nu pot! Rămâne pentru marţi, așa cum ne-am înțeles. Apoi se înalță pe vârfuri, îl sărută pe obraz și pleacă. După câțiva pași, începe chiar să alerge...

Alexandru a rămas locului. Privește în urma ei gânditor, ca si cum o îndoială i s-a strecurat în suflet.

Din spate, Corina și Liana, colegele Ioanei, sosesc lângă Alexandru.

— Hei, Sfinxule – i se adresează Corina, provocându-l: cum stăm cu „*Declaraţia de dragoste*“? Că, slavă Domnului, *muze* ai – face semn cu capul în direcția în care a plecat Ioana –, *dragi* îți sunt...

— Dar tu lor? intervine Liana.

— Și ele mie! răspunde, zâmbind, Alexandru. Apoi, plecând grăbit, adaugă:

— Salve, fetelor!

*

Ochii lui Alexandru o urmăresc pe Ioana. Traversând strada și privind pe deasupra oamenilor, tocmai când ajunge pe celălalt trotuar, se împiedică de cineva – un bătrânel care scapă din mână o sacoșă. Din ea se răspândesc pe jos, ajungând și pe partea carosabilă, zece-cincisprezece cartofi.

— Iertați-mă, vă rog, n-am vrut! se scuză băiatul, încercând să repare ceea ce stricase. Câteva mașini îl claxonează, în timp ce strângea la loc cartofii moșului.

Ioana ajunge, între timp, în fața unei clădiri, în curtea căreia se joacă mai mulți copii. Dintr-un grup se desprinde un băiețel care aleargă spre fată, chiuind de bucurie. Ajungând lângă ea, o îmbrățișează și o sărută. Este Gabriel, fratele Ioanei, care o așteptase aici, la internat, întreaga săptămână. Acum sora lui venise să-l ia acasă. Ioana vrea să-i ia servieta, dar băiețelul se opune:

— O duc eu! Parc-am stabilit odată că, de-acum, *sunt mare!*

Pleacă împreună, râzând.

Alexandru văzuse toată „scena“ de undeva, din apropiere, unde se oprise, neînțelegând, deocamdată, ce caută Ioana la acel internat. Îl știa, se afla nu departe de casa lui...

— Ați venit pentru vreun copil? îl întâmpină o învățătoare, în clipa în care a intrat pe poartă.

— A... nu! răspunde Alexandru, încurcat. Trebuia să mă întâlnesc aici cu *verișoara* mea..., Ioana Popa, care..., găsește el, pe loc, o justificare.

— A fost! A plecat chiar adineauri! răspunde învățătoarea. L-a luat pe ăla micu'!

Tocmai atunci, un pușți cam de vârsta lui Gabriel se adresează învățătoarei:

— Doamnă, bunica mea n-a venit?

— Ionel, du-te înăuntru și mai așteaptă puțin, trebuie să vină, acuși-acuși!

După ce copilul se îndepărtează, învățătoarea adaugă:

— Săracu'! Nici el nu are mamă! Gabriel, cel puțin, are noroc cu sora lui. Dac-ați ști ce frumos se îngrijește de el!

— Da, da, sigur... e o fată extraordinară..., răspunde Alexandru, surprins, încurcat, retrăgându-se din curtea internatului.

„Vasăzică, *asta* era! se gândește Alexandru, eliberat ca de o povară. Întâlnirile de lunea și sâmbăta ale Ioanei! Biata Ioana! își spuse băiatul, simțind realmente o durere în suflet. Deci, mama, mama ei... Doamne, ce nenorocire! Așadar, Ioana are un frățior de care se îngrijește singură. Dar tatăl?“

„Și, când te gândești că nu știm mai nimic unul despre celălalt!...“

I se făcu jenă de ceea ce spusese: „Te înșeli, eu știu! «*Eu sunt o fereastră deschisă/ Pentru zborul viselor tale...*» De-

spre cineva care scrie asemenea versuri, poți să știi foarte multe. Lucrăm cu esențele! Decantăm!“

„Da, poate că asemenea lucruri sunt valabile cu privire la Ioana, la ființa ei...“ Dar celelalte, *nenorocirile*, cum să le prevadă? Nu-i trecuse prin minte așa ceva. Și cum să-ți imaginezi, măcar, când nimic din comportarea acestei fete frumoase și mândre nu lăsa să se înțeleagă ce dramă ascunde dincolo de zâmbete și ironii?!... „Biata Ioana!“ exclamă, încă o dată, sufletul lui Alexandru, în timp ce întreaga lui ființă se lumină și mai mult de căldura atât de binefăcătoare a iubirii.

15

E dimineață. Alexandru deschide fereastra camerei sale, respiră adânc aerul curat și începe să execute un întreg program de gimnastică. Scotocește apoi în dulap și, găsind un extensor, exersează, admirându-și, din când în când, mușchii brațelor. Aruncă apoi extensorul și, apropiindu-se de o oglindă prinsă pe peretele camerei, se privește atent, pieptănându-și părul și schimbându-i, de câteva ori, aranjamentul...

— Ce-i cu tine de te-ai sculat cu noaptea în cap? îl întreabă mama, care tocmai trecea spre bucătărie.

— Vreau să ajung mai repede la școală!... sosește răspunsul, prompt.

Proaspăt bărbierit, peste câteva minute, băiatul se privește admirativ în oglindă, zâmbind propriei sale imagini. Își alege o nouă cămașă, se îmbracă, se parfumează...

„Semne“ evidente deci. Doctorița le înțelege și se încruntă.

— Ție ce-ți pasă? izbucnește ea furioasă, dar în șoaptă.

— Ce s-a mai întâmplat, dragă? o întreabă inginerul.

— Asta îi mai trebuie acum: să-i sucească vreuna mințile. Precis s-a-ndrăgostit!

— Draga mea, dar nu-i firesc? Ce vezi rău...?!

— Las' că aflu eu! își varsă ea focul mai departe. După ce că n-ai fost în stare să-l convingi cu... medicina, acum o ia razna și cu fetele. Tocmai când bate examenul la ușă. Te rog să stai imediat de vorbă cu el!

— Lasă-l, domnule, în pace, că e băiat serios. Ai avut până acum vreo problemă cu el?

În bucătărie intră, val-vârtej, Alexandru, pregătit de școală. Îi sărută pe-amândoi. Soarbe în fugă dintr-o cană cu ceai, înghite, ca un curcan, de câteva ori, dintr-o bucată de plăcintă, pe care-o ia din fața tatălui său, apoi:

— Sărut mâna, mamă! Salve, tată! și pleacă.

— Și-acum, urmezi tu: „Sărut mâna, mamă!" și, ca și fiu-tău, pe-aici ți-e drumul... Ca de obicei, greul pe mine rămâne – bodogănește în continuare doctorița, în timp ce aranjează niște lucruri în valiza bărbatului.

— Asta a fost viața mea! exclamă tatăl lui Alexandru, ridicându-se de la masă și pornind, îmbufnat, spre dormitor, să-și mai ia, probabil, ceva.

— Viața ta?! întreabă cu revoltă femeia. Dar viața mea?! Viața mea care-a fost?... Am făcut și-am desfăcut geamantane!... Ba nu, încă ceva, ceva *neînsemnat*: am așteptat! O viață întreagă te-am așteptat!

Ochii i se umplu de lacrimi. Se așază pe pat, obosită și parcă, dintr-o dată, îmbătrânită... Plânge...

Inginerul o privește cu căldură, se apropie de ea și-o mângâie tandru pe păr:

— Lasă c-o scoatem noi la capăt. Nu-ți mai face atâtea griji! Și, hai, îmbracă-te repede, că te las și pe tine la spital!...

16

Trecând prin fața unei florării, Alexandru intră și cumpără o frumoasă garoafă albă. Iese apoi și se îndreaptă, cu floarea în mână, către casa... Ioanei.

Dacă cineva i-ar fi observat pe cei doi tineri în dimineața aceea, ar fi putut să exclame: *reacții paralele!* Omul

devine mai conștient de el însuși atunci când folosește drept oglindă ochii *celuilalt*... și, mai ales, când acei ochi...

Ioana știe că e frumoasă! Când se întâlnea cu chipul ei în oglindă, îi făcea plăcere să-l privească, chiar și atunci când acesta arăta puțin obosit, trecut prin apele unor raze de lună ori prin umbre de zbucium.

În dimineața aceasta însă, pur și simplu, se admira... Mai exact – ar fi vrut să se admire, dar, iată, găsea tot felul de motive pentru care era nemulțumită: ba că părul nu se aranja cum ar fi dorit, ba că ușoara dungă de creion de la baza genelor nu era chiar „ușoară", se observa, și bineînțeles că ea n-ar fi vrut, ba... În sfârșit, îmbrăcă o bluză albă, pe care singură și-o făcuse, cu guler înalt, pe gât, și cu o răsfrângere cochetă în față, apoi pulverizează – mă rog, pe unde trebuia – o colonie discretă, fină...

— Eu am plecat! se aude, din hol, o voce răgușită și rece, care face țăndări toată acea atmosferă... de visare cu ochii deschiși. Dacă vine *ăla* pentru lumină, vezi că am lăsat banii pe frigider. Și ai grijă, să-i dai băiatului doctoriile!...

Fata vrea să-i spună ceva tatălui ei – pentru că a lui era vocea care tocase cele câteva gânduri și porunci –, iese din cameră, aleargă, deschide ușa apartamentului, dar liftul în care tatăl intrase deja începe să coboare.

Chipul Ioanei se întristează. Întorcându-se în casă, trece în revistă, aproape ca în fiecare zi, urmele dezagreabile ale unei vieți cu echilibru măcar în parte zdruncinat: o cămașă folosită, agățată în cuierul de la intrare (și doar ieri, ea, Ioana, ordonase totul), pantofi murdari, aruncați neglijent în dormitorul lui, patul nefăcut, întregul spațiu năclăit de fum de țigară, pe-o noptieră plină, la picioarele patului – o sticlă de vodcă, golită pe jumătate...

Simte că i se face lehamite... Strânge repede ce se putea, ca să nu piardă prea mult timp, intră apoi în camera ei și a lui Gabriel și-l scoală pe copil:

— Azi nu mergi la internat! îi spune Ioana. Îți iei medicamentele și nu ieși afară. Ne-am înțeles?

— Zău?! o întâmpină băieţelul bucuros, chiar nu merg la şcoală? Ioana, nu merg la şcoală? repetă el, spre a se convinge.

— Nu!

— O, ce bine! Trăiască gâlcile! Trăiască Ioana! Am să te-aştept! Şi să ştii că şi mâine o să-mi fie rău, presimt de pe-acum!

— Hai, hai, nu te mai prosti! Bagă-te-n pat şi fii cuminte! îl potoleşte Ioana, obligându-l, într-adevăr, să se urce din nou în pat, fiindcă, între timp, începuse să joace tontoroiul prin cameră.

— Eu am plecat! adaugă fata, luându-şi servieta pregătită din timp şi îndreptându-se spre ieşire.

— Salut şi succes! se aude din cameră glasul lui Gabriel, înviorat într-atâta, încât Ioana se întreabă dacă nu se făcuse, cumva, deplin sănătos şi, deci, dacă n-ar fi trebuit să-l ducă la internat. Dar acum nu mai avea timp să facă „cercetări“... „Nici o nenorocire, lipseşte şi el o zi!“ îşi spuse, coborând scările blocului.

*

Între timp, Alexandru se apropiase de „Aleea Castanilor“ – străduţa pe care locuia Ioana. Blocul, frumos, era aşezat într-un intrând ce-l despărţea, prin câteva zeci de metri, de stradă. Panglica de asfalt ce ducea spre intrare era mărginită, de-o parte şi de alta, de un gard viu, bine îngrijit, în spatele căruia se ridicau câţiva pomi ornamentali.

Alexandru se oprise chiar la colţul acestei intrări, de unde voia s-o vadă pe fată. Cunoştea, de-acum, bine blocul. O însoţise de mai multe ori până aici, în drumurile lor ce-i aduceau de la şcoală ori de la plimbările, puţine, ce-i drept, pe care şi le permiseseră în ultimul timp. Dimineaţa, însă, înainte de cursuri, nu venise niciodată până aici. Astăzi voia să-i facă o surpriză Ioanei. De-aceea cumpărase şi acea frumoasă garoafă albă, pe care acum o ţinea în mână ca pe o speranţă fragilă şi parfumată.

Iată, însă, că... *întâmplarea* îi pregătea și lui o surpriză: la câțiva metri depărtare, printre pietonii grăbiți ai dimineții, Alexandru o zărește pe Isoscel – diriginta Ioanei și profesoara de matematică a amândurora...

„Floarea, ce să facă cu floarea?“ Păi, ce să facă: o înghesuie, în grabă, în tașca de pe umăr, în care purta cărțile, caietele... Și cu el? Aici e-aici! El unde să se înghesuie? După gardul viu – era prea târziu. I-ar fi observat escaladarea. După acel panou aflat în apropiere? Nici acolo: el, Alexandru, era mult prea mare, așa că...

— Ce-i cu tine aici, *puișor?* îl somează Isoscel, de cum îl vede. Drumul tău spre școală nu trece pe „Aleea Castanilor“ (apelativul „puișor“ era cunoscut de generații întregi de elevi ai liceului).

— Sărut mâna, doamnă profesoară! salută, încurcat, Alexandru. Știți, am venit să..., adică aștept un coleg, un coleg care stă pe-aici!

— Și, dacă e „coleg“, nu puteai „să-l aștepți“ la școală, adică să vă-ntâlniți la școală?

— Păi, nu, că... el învață la alt liceu...

— Aha! Și voiai să aranjați – îl ironizează mai departe Isoscel, privind spre panoul din apropiere, de pe care afișe mari anunțau un concert de muzică rock, cu nu știu ce formații... soliști... – să mergeți împreună la *trăsnaia* asta?

— Ei, nu chiar! încearcă să cârpească, ceea ce era, în mod evident, deja „cârpit“..., că, acum, cu bacalaureatul, cu examenele la facultate...

— Măi, măi, măi, se „vaită“ profesoara, pătrunsă de „responsabilitatea pregătirii și educării tinerei generații“, numai gărgăuni vă umblă prin cap. Și doar tu erai un băiat bun, Alexandru Bârsan...

— Eu cred că și *sunt*, doamnă! răspunde liceanul, energic. Sper că nu v-am dat nici un motiv să...

— Ia, te rog! Cu mine să nu te obrăznicești! Treci mai repede la școală! Și vezi că astăzi avem oră!... îi retează vorbele Isoscel, părăsindu-l imediat...

Alexandru se enervase. Profesoara asta – altfel om de

ispravă, adică ținea să înveți carte, la ea nu mergea cu „să vedeți, c-o fi, c-o păți... “, nu, ea trăgea linii drepte și adânci: albul-alb, negrul-negru... „profesoara asta – se gândi băiatul – își permite prea mult! Prea vrea să orânduiască totul, adică pe toți și pe toate, în *patul lui Procust* al gândirii ei, care, în ceea ce privește școala, elevii, lua totdeauna forma rigidă a *regulamentelor*, a ceea ce *prevedeau, stabileau, indicau* acestea... “ Era o *figură*, ce mai! Nu degeaba o porecliseră elevii...

Aproape că uitase de Ioana, când tocmai se pomenește cu ea:

— Alexandre, ce s-a întâmplat? îl întreabă fata, neliniștită. De ce-ai venit?

— Să te iau la școală, fată frumoasă! răspunde băiatul, luminat dintr-o dată – și sărutând-o pe frunte. Am simțit nevoia să te văd... mai devreme, uite, de-aceea am venit!

Ioana se strânge lângă el, dar încă neliniștită.

— Bine, dar Isoscel? Dacă mă vedea și pe mine? Dacă *ne* vedea? Îți dai seama?... Noroc că nu știe unde stau!

— Mare scofală, dacă ne vedea!

— Nu mai face pe grozavul, că *asta* cine știe de ce e în stare... După câte știu, „așteptarea *elevelor* de către *elevi*, în poarta caselor celor dintâi“, nu este prevăzută în „Regulamentul școlar“, așa că...

Râd amândoi ca de o șotie bună.

— Până una-alta, bine că n-ai apărut tu pe ușă tocmai la momentul *oportun* – spune Alexandru, gândindu-se, totuși, la scandalul pe care ar fi putut să-l facă profesoara.

— Ai să râzi: apărusem cum nu se poate mai „nimerit“, adică mai nepotrivit, tocmai când „conversația“ voastră era în plină desfășurare, după cum am putut să-mi dau seama. V-am văzut însă la timp. Deschisesem ușa, ieșisem și... n-am știut cum să intru mai repede înapoi. Sper că nu m-o fi observat.

— Fii sigură, că altfel, nu scăpai „nefelicitată“ nici tu!

17

Într-una din recreaţiile acelei zile, Andrei, colegul de bancă al lui Alexandru, zăreşte în taşca acestuia, întredeschisă, garoafa cea albă. *Stăpânul* o uitase. Andrei o scoate încetişor.

— Ia uitaţi-vă, minunea minunilor, exclamă el, ridicând floarea, în văzul tuturor, servieta lui Alexandru a început să producă flori! Desigur... pentru „cea mai“ şi... „cea mai“ (face gesturile lui Eugen, din amfiteatrul în care se ţinuse şedinţa cercului condus de Socrate – privind înfăţişarea Ioanei). Ceea ce nu înţeleg eu... este de ce stă biata floare în geantă! A... *nu avem* curaj! Ei, dacă-i aşa, atunci să-l ajutăm în muncă pe colegul nostru, ce naiba! Oameni suntem!

Şi, spunând acestea, se îndreaptă, cu floarea în mână, spre uşă.

— Andrei, te sfătuiesc să te potoleşti! îl somează Alexandru, dar colegul său parcă nici n-aude. Alexandru îl prinde din urmă şi încearcă să-i ia floarea. Andrei nu cedează.

— Ce faceţi, mă, aţi căpiat? îi admonestează Eugen, care se strecoară între ei, să-i despartă. Profitând de împrejurarea creată, colegul lui Alexandru iese pe culoar şi aleargă spre clasa alăturată, a XII-a B.

— Lasă-l, domnule, în pace, nu ştii că e zurliu? Nu e cazul să te bagi tu! îi spune Eugen lui Alexandru. Mă duc eu după el!

*

În jurul băncii Ioanei, elevii sunt adunaţi ciorchine. Andrei, cu floarea în mână, declară solemn, în timp ce i-o oferă fetei:

— Din partea mea, această floare – ca o splendidă „corolă de minuni a lumii“...

— Aiurea! îl întrerupe Eugen, persiflând. (Intrase, între timp, în clasă şi se apropiase de grupul curioşilor...) A fu-

rat-o prăpăditul de la Cimitirul Belu! Nu vedeți că n-are coadă?

Tocmai atunci, în ușă, apare Isoscel. Andrei și Eugen încearcă să se furișeze pe lângă profesoară. Aceasta îi reține:

— Ce e cu voi aici? De ce nu sunteți în clasa voastră?

— Imediat, doamnă profesoară! Ne scuzați! răspund băieții, ieșind.

Isoscel așază catalogul pe catedră și întreabă:

— Cine lipsește?

În clasă intră Corina.

— Tu unde-ai fost? o apostrofează profesoara și, fără să aștepte răspunsul, o invită să treacă în banca ei.

În timp ce Isoscel notează absenții, colega de bancă a Corinei îi scrie acesteia un bilețel. I-l strecoară. Corina îl citește, păzindu-l, sub bancă, să nu fie văzut: „Sfinxul se topește... pentru «cea mai... » și «cea mai... » Venit împreună școală!“...

Este observată însă ea de către Isoscel. Ridicându-se în grabă de la catedră, profesoara se apropie de bancă. Fata n-are încotro și-i arată biletul.

Isoscel citește cu o anume voluptate. Apoi, nedumerită, întreabă:

— Cine e, dragă, Sfinxul? Și ce înseamnă asta... „se topește“?...

— Cum? Nu știți cine e Sfinxul? se oferă Liana s-o lămurească. Distinsul nostru coleg, Alexandru Bârsan, din-tr-a XII-a A.

— Cineee?! se miră profesoara, Bârsan? Și de ce „sfinx“?

— Pentru că... este foarte serios – răspunde Liana, în același stil, de ușoară zeflemea – și rece, ca un sloi de gheață... Numai că... acum, după cum vedeți, „se topește“...

— Ați înnebunit de tot! exclamă Isoscel. Apoi, curioasă, întreabă, mai departe: Dar povestea asta... cu „ cea mai... “ și „ cea mai... “ la ce se referă?

Clasa izbucnește în râs. Câteva fete, printre care Corina, întorc capul spre Ioana. Obrajii acesteia au luat foc.

Isoscel are o revelație. O privește de parcă ar tăia-o felii-felii, în timp ce-i face semn cu degetul să se ridice:

— Ascultă, fetițo – o întreabă ea cu glas mieros, care anunță furtuna –, tu unde stai? Nu cumva pe „Aleea Castanilor“?

Ioana a încremenit. Înghite cu greu ceva care parcă o sufocă și-apoi răspunde pierită:

— Ba da!

— Așa, deci! trage profesoara concluzia, făcându-i semn să se așeze.

*

Pe „banca lor“, din „parcul lor“, Ioana, cu fruntea sprijinită de umărul lui Alexandru, plânge amarnic. Atitudinea profesoarei o umilise. Ar fi preferat s-o certe, s-o sancționeze, s-o reclame directoarei – deși își dădea seama că n-ar fi avut nici un motiv, la urma urmei... Și, totuși... Dar așa, cu atitudinea aceea de superioară indiferență, o zdrobise. Așa ceva îi era foarte greu să suporte, de aceea plângea. Îi părea foarte rău că dăduse curs acestei slăbiciuni, dar, pentru că nu avusese cum să-și descarce necazul, izbucnise în plâns...

— Gata cu Isoscel – spune Alexandru, ridicându-i capul, ștergându-i pârâiașele de lacrimi de pe obraji și sărutându-i ochii... Recunoști că mâine, sâmbătă, mergem la dansul de la liceu? Da sau ba?

Ioana lăcrimează din nou, nu poate să răspundă.

— „Instanța“ întreabă încă o dată: da sau ba? reia Alexandru, cu același aer fals serios.

Vrea, nu vrea, fata intră în joc, răspunzând:

— Da!

— Ei bine, reuniunea nu e mâine!

— Cum, „nu e mâine“? se neliniștește Ioana. Ce vrei să spui?

— Ba, nu e mâine! E azi, acum, aici! Fii atentă – spune Alexandru, făcând gestul clasic al prestidigitatorului: „Hocus, Pocus, Preparatus! Ciribic, Ciribaboi-Hop!“...

Chipul fetei se înseninează. Ridicându-se de pe bancă, cei doi pornesc pe aleea străjuită de acei arbuști misterioși, ca niște salcâmi cu flori liliachii, peste care se întindeau, ocrotitoare, corzile unor trandafiri, încărcate cu sute, mii de boboci de foc! Brațul lui Alexandru înconjoară cu drag umerii Ioanei, iar fata pășește alene, sprijinindu-se de el. În suflet i se strecoară și se întemeiază tot mai mult o tihnă a siguranței și a luminii.

18

Sala de sport a liceului, frumos ornamentată și luminată, a fost transformată în ring de dans.

Alexandru și Ioana, printre alte perechi de fete și băieți, din clasa a XII-a, dansează în ritmul unei melodii moderne, interpretată de o formație muzicală a elevilor.

Pe o latură a sălii se află câteva mese, pe care pot fi văzute sticle de „Pepsi“, „Coca-Cola“, sticle cu apă minerală, ca și platouri cu diferite dulciuri.

Undeva, într-un colț mai retras, Socrate, *filozoful*, discută cu Isoscel. Ceva mai departe, alți câțiva profesori se află într-un grup de elevi.

Isoscel, indignată, exclamă:

— Poftim! Cu ce trebuie să-mi pierd eu vremea sâmbătă după-amiază!

Profesorul Gavrilescu privește peste sală, cu un aer meditativ, ca și cum n-ar auzi-o.

În acest moment, Eugen, cu o tavă în mână, pe care se află pahare cu „Pepsi“ și o farfurie cu prăjituri, îi invită pe cei doi profesori să servească.

Tocmai atunci dansul se termină. Alexandru face o „reverență“ în fața Ioanei...

Orchestra începe o nouă melodie. Câțiva băieți se apropie, în același timp, de Ioana, cu două degete ridicate, ca la lecție, cerând favoarea de a fi acceptați ca parteneri.

Isoscel, preocupată de ceea ce se întâmplă, a rămas cu

paharul neatins. Se adresează lui Socrate, într-o clipă în care acesta privea amuzat spre Ioana:

— Ce-or fi găsit, domnule, la fata asta?!... Că nu e nici o scofală de capul ei... Și e dintr-o familie... Nu, o să-l strice pe Bârsan!

Filozoful nu răspunde. O urmărește mai departe pe fată, cu același zâmbet pe buze.

Andrei, cocoțat pe un spalier, cu microfonul în mână, anunță cu căutată emfază:

— Orchestra, stop! În programul serii – urmează *concursul de dans*, organizat de clasa a XII-a A. Atenţiune, atenţiune! *Perechile* vor ieși din... căciulă! Poftiți la „inimioare"!

Băieți și fete se îngrămădesc în jurul lui Eugen, aflat în apropierea orchestrei. Acesta ţine într-o mână, ca pe niște cărți de joc, dispuse în evantai, „inimioare" bleu, pentru băieți, iar în cealaltă – „inimioare" de culoare roz, pentru fete.

— „Inimioarele" secrete – pentru băieţi, pentru fete! strigă el, ca la târg...

Elevii trag „inimioare", pe care sunt înscrise nume din cupluri celebre de îndrăgostiți.

Alexandru și Ioana se apropie de Eugen. Sala este întretăiată de strigătele celor ce-și caută perechea:

— *Dante* o caută pe *Beatrice*, strigă un băiat, fluturându-și „inimioara". De undeva se aude:

— Prezent! Și, lângă cel ce strigase, își face apariţia o fată deșirată, nu tocmai plină de farmec, în mod evident mai înaltă decât partenerul ei.

— Ehe, fericirea nu se cucerește ușor: are de traversat băiatul un întreg „Purgatoriu"! exclamă Eugen către colegul de-alături.

Alte strigăte, alte căutări și *cuplurile* se formează: *Felix și Otilia, Romeo și Julieta, Daphnis și Chloe, Petrarca și Laura, Eminescu și Veronica* etc.

Ioana trage o „inimioară". Andrei, văzând-o, coboară repede de pe spalier și o întreabă:

— Ce ţi-a picat?

— *Isolda!* răspunde fata.

Andrei se strecoară spre Eugen şi-i suflă la ureche:

— Opreşte-l pe *Tristan* pentru Alexandru.

Îi vine rândul să tragă o „inimioară“ şi lui Bârsan.

— Cea din dreapta! îi şopteşte Eugen, conspirativ.

Alexandru o trage repede şi o priveşte. Se îndreaptă spre Ioana, care tocmai îl căuta cu privirea.

— Ce ai? îl întreabă ea, curioasă.

— Dar tu? răspunde băiatul, după care îşi desfac palmele cu cele două „*inimioare*“*-pereche.*

În acest moment, chipurile lor sunt fulgerate de o lumină: urcat pe o „capră“ de sport, Andrei fotografiază cu blițul, strigând:

— *Un om – şi-un om! Un om – şi-un om! Şi o fotografie... pentru veşnicie!...* Vorbele lui constituiau o replică la cealaltă expresie, pe care tot el o găsise, în primăvară, când săpau pomii din parcul liceului: „Un om – şi-un pom! Un om – şi-un pom!...“

Alexandru şi Ioana dansează dezlănţuiţi, puşi ca pe jar de fluxul tonic al unei melodii alerte. *Un om – şi-un om!...* Andrei îi „fulgeră“ din nou cu lumina aparatului... *Şi o fotografie – pentru veşnicie!*

Perechile se împuţinaseră pe măsură ce se trecuse, în cadrul concursului, de la un dans la altul. Rămăseseră încă două, în afară de Ioana şi Alexandru.

— Punctajul cel mai mare, până acum, îl deţine perechea „Tristan şi Isolda“! anunţă Andrei, ceremonios.

Sala aplaudă frenetic. Cei doi, cu chipurile îmbujorate, se privesc bucuroşi.

— Urmează ultima probă – *vals!* adaugă Andrei.

Printre dansatorii rămaşi în concurs, se strecoară o undă de neliniște.

— Ce facem, n-am dansat niciodată vals! îi şopteşte Alexandru partenerei sale.

Isoscel se luminează:

— Ei, puișorilor, acu' să vă văd! exclamă ea, de la masa prezidiului. Că la zbânțuială... cred și eu, nu vă-ntrece nimeni!

O pereche abandonează.

— Să renunțăm și noi! spune Alexandru.

— Nici vorbă! Poate câștigăm! îi răspunde Ioana.

— Dar nu-nțelegi că nu știu?

— Fii atent la mine, mai bine zis lasă-te în voia muzicii, îl îndeamnă fata, în timp ce orchestra face să răsune în sală mătăsoasele acorduri ale celebrei melodii „Valurile Dunării".

— Un-doi-trei! îi șoptește Ioana lui Alexandru. Ia-te după mine și, capul sus! Zâmbește! Acum! adaugă ea, încordată ca un arc.

Cei doi încep să danseze.

Cealaltă pereche face câțiva pași stângaci, dar fata, nervoasă, îi spune partenerului:

— Nu insista, nu pot! Ne facem de râs! Se desprind din dans, abandonând...

Alexandru dansează din ce în ce mai dezinvolt, condus cu eleganță de Ioana, care îi imprimă ritmul, șoptindu-i „Un-doi-trei! Un-doi-trei!"

Băieții și fetele de pe margini aplaudă ritmic... Ioana și Alexandru radiază de fericire...

19

Tocmai intra pe ușa casei, când începu să sune telefonul. Băiatul aleargă și ridică receptorul.

— Alexandre, repede! Am uitat ochelarii. Ia un taxi și vino imediat! Am o operație urgentă – se aude vocea poruncitoare a mamei.

*

Coborând din mașină, Alexandru urcă în fugă treptele spitalului, sărind câte două deodată. Intră, întreabă, se pre-

cipită pe culoare, până ajunge în preajma „blocului operator“. În fața unei uși, o asistentă, care-l recunoaște, îi spune:

— Nu mai e nevoie: i-am împrumutat pe-ai mei. A zis că i se potrivesc. Acum n-o mai putem deranja, a început operația.

În acest timp, de pe un alt coridor, sosește către sala de operații un cărucior pe care se afla un bărbat accidentat, învelit într-un cearșaf pătat de sânge. În jurul cărucioruluí împins de un sanitar roiesc femei în alb. Accidentatului i s-a aplicat un aparat mobil pentru reanimare.

— „Urgent, urgent, la operație! E foarte grav!“ se aude un îndemn de undeva, din apropiere...

Ochii lui Alexandru nu se pot desprinde de acea imagine șocantă. Simte că i se face rău. O senzație de vomă îi răscolește stomacul. Devine din ce în ce mai livid. Privirea i se împăienjenește, aproape că se clatină.

Asistenta îl sprijină de braț:

— S-a-ntâmplat ceva? Ce e cu tine? îl întreabă ea, privindu-l neliniștită. Apoi îl îndeamnă să se întindă pe o canapea.

Alexandru se supune, fiindcă picioarele, iată, nu-l mai ascultă, au devenit, dintr-o dată, de cauciuc... Își simte fruntea și tâmplele tamponate cu ceva rece; apoi i se dă să respire dintr-o soluție care-i împinge înăuntru senzația de vomă și-i șterge, treptat, ochii de hățișul acela de fire multicolore...

Se trezește alături cu mama sa:

— Îmi pare rău! exclamă Alexandru jenat. Te rog să mă scuzi, te-am făcut de râs!... Uite, îți adusesem ochelarii...

— Ți-a trecut? Ei, nu-i nimic! Așa e la-nceput, și eu am pățit-o!

Se ridică și pășesc împreună pe culoar. În față, le apare, ca din pământ, o femeie care, plângând, se repede la mama lui Alexandru și, până ce aceasta să-și dea seama de ceea ce se întâmplă, îi prinde mâna și i-o sărută:

— Doamnă doctor, mi-ați salvat copilul! Să vă dea Dumnezeu sănătate! N-o să vă uit niciodată! exclamă cu lacrimile șiroaie pe obraji...

— Liniștește-te, liniștește-te! o îndeamnă doctorița, bătând-o ușor pe umăr. O să se facă bine! E un băiat tare! O să se facă bine, ai să vezi!

— Vă mulțumesc! Vă mulțumesc! nu mai contenește femeia, în timp ce mama lui Alexandru își invită feciorul în cabinetul ei.

— N-am știut că ești așa de grozavă – spune acesta sincer impresionat... Apoi, după câteva secunde, adaugă, de parcă ar fi avut o revelație: Dar, dacă m-ai chemat să-mi demonstrezi cât e de frumos – mă rog, de *important* – să fii doctor, află că „nu ține"!

Mama îi zâmbește, îl ia protector pe după umeri și-i spune:

— Ești un prostuț! Hai să mergem acasă, că e târziu!

Soneria anunță intrarea la o nouă oră. Ioana, neliniștită, așteaptă lângă o fereastră.

— Hai, nu vii? o întreabă Liana...

— Du-te înainte, vin și eu imediat!...

În sfârșit, îl vede pe Alexandru. A intrat chiar acum pe poarta liceului. După ce face câțiva pași, se întoarce, desface pachetul pe care-l avea în mână și-i întinde portarului o prăjitură. Pornește apoi să urce, în grabă, scările... Când apare în capătul coridorului, Ioana îi face semne disperate...

— Fir-ar să fie, am stat la coadă! Nu trebuia să mă aștepți! se justifică băiatul.

— Au intrat profesorii, ce facem?

— Mâncăm prăjiturile, spune Alexandru, ghiduș.

Ioana ia o prăjitură, ia și Alexandru una și încep să mănânce cu poftă, zâmbindu-și ca de o șotie bună.

În acest moment apare, în capătul scărilor, Isoscel. Cei doi încremenesc cu gura plină.

— Ce faceți, puișorilor, aici? îi somează ea. Prăjituri în timpul orelor! Așadar, chiuliți! Dulce chiul!...

— Doamnă profesoară, să vedeți – încearcă o explicație Alexandru.

— Ce să văd, Alexandre? Văd foarte bine... *te lași dus cu zăhărelu'*... Și e păcat de tine, băiatule!

— Doamnă profesoară..., intervine, ofensată, Ioana.

— Nici o „doamnă profesoară"... Ia poftiți voi cu mine la... doamna directoare! Să primiți „felicitări" complete.

Isoscel o ia înainte. Ioana, cumplit de jignită, are lacrimi în ochi. Alexandru îi face semn să se liniștească. N-au încotro, merg, pleoștiți, în urma abrașei profesoare, care se întâmplase să fie tocmai ea, astăzi, de serviciu pe școală...

*

În biroul directoarei se desfășura o ședință a unei catedre. Isoscel și-a prezentat *reclamația*. Directoarea, la început, s-a supărat pentru că a fost deranjată din ședință. A ascultat-o, totuși:

— Am înțeles! i-a spus ea apoi profesoarei. După care, s-a adresat elevilor: Mergeți la clasele voastre. O să mai discutăm. Și, dacă va fi cazul, o să vă scădem notele la purtare.

— Cum „dacă va fi cazul", doamnă directoare? izbucnește Isoscel, imediat ce elevii au închis ușa. Dumneavoastră nu vă dați seama? Avem o răspundere! – și subliniază cuvântul *răspundere*.

Directoarea, o femeie în jur de patruzeci de ani, deschisă fluxului de înnoire, pentru care socotea că a sosit vremea să se afirme și în școală, pedagog bun și om de finețe sufletească și intelectuală, se străduia să-i facă pe toți profesorii din liceul pe care-l conducea să înțeleagă faptul că elevii, înainte de a fi așezați în tiparul unor ființe cu un anumit statut, trebuie priviți ca *oameni*, indiferent în ce împrejurare ajungeau ei să le fie evaluată relația cu școala și cu viața. Bineînțeles că Isoscel nu era dintre cei – mulți – care-o ur-

mau pe directoare, în general pentru că *aşa* gândeau şi simţeau şi ei.

Acum aştepta încordată răspunsul.

— Dacă sunt vinovaţi, să-i pedepsim, dar nimeni nu ne dă dreptul să-i batjocorim, doamnă profesoară! Eu aşa înţeleg *răspunderea* noastră, în acest caz!

— Şi eu mă descopăr uneori uitând că am fost tânăr! afirmă un profesor mai în vârstă, dintre cei aflaţi în cabinetul directoarei.

— Dar bine le mai stătea împreună! Doamne, ce frumoşi sunt! adaugă o profesoară care, după cum arăta, nu se îndepărtase chiar cu mult de vârsta celor doi elevi. Oare, la învăţătură, cum or fi?

— Sunt doi copii buni! răspunde directoarea. Predau şi eu la clasele lor!

— E clar! gândeşte Isoscel cu voce tare, mai mult pentru sine. Apoi, plimbându-şi ochii peste toţi cei de la masă, exclamă, în timp ce pe faţă are o expresie nu numai de totală dezaprobare, ci şi de milă parcă: Bun! M-am lămurit! În asemenea condiţii... Întoarce apoi spatele şi iese aproape trântind uşa.

21

Andrei sună lung la uşa lui Alexandru. Acesta apare după câteva clipe şi deschide:

— Salve, cuceritorule!

— Salut, ziaristule! Ce vânt te-aduce? Nu cumva interesul pentru vreun reportaj despre felul în care se poate lua un *nouă* la purtare? Acum, în ultimul trimestru de liceu?

— Nici vorbă! Şi-apoi cred că Isoscel o să fiarbă mult şi bine „în suc propriu". Cu directoarea *noastră* nu-i merge!... Aşa că *demersul* are un obiectiv mult mai prozaic: ceva ce se numeşte..., zice Andrei, intrând în camera lui Alexandru. Acesta caută într-un sertar al biroului la care lucra şi, scoţând un caiet, i-l întinde prietenului său:

— Domnule, dacă le vrei rezolvate, iată-le! Dar numai până mâine, să știi! Că-mi trebuie și mie!

— În regulă! M-așez astă-seară *cu burta* pe ele, iar la noapte le pun chiar sub pernă. Poate, cine știe?!

— Ei, cu atâtea metode „moderne“, nu se poate să n-o scoți tu la capăt!

Apoi, părăsind preocuparea pentru *fizică* – „documentul“ cu pricina conținea niște probleme din domeniul acestei discipline școlare, cu care Andrei avea ceva „probleme“: dacă nu lua o notă care să privească ceva mai *de sus* situația celorlalte „semne“ asemănătoare din rubrica respectivă a catalogului, ajutându-le și pe ele să mai crească, *liceanul-ziarist* ar fi încurcat-o –, Alexandru îl întreabă:

— Să-ți fac o cafea? O citronadă?

— Cafea nu beau acum, că m-apuc să învăț, iar cafeaua, pe mine, mă adoarme! Bag seama că în mine s-ar putea să fie ceva *pe dos*...

— Bine, am înțeles: îți pregătesc citronada... Iar, referitor la ceea ce spuseși, părerea mea e că „s-ar putea“ ca chiar mai mult de *ceva* să fie...

Andrei îi dă un ghiont prietenesc, după care se trântește în fotoliu, în timp ce Alexandru se îndreaptă spre bucătărie...

„Fizicianul“ în suferință răsfoiește acum caietul, bombănind ceva. Apoi, văzând casetofonul aflat undeva pe birou, se ridică și apasă pe butonul de pornire.

Dintr-o dată, în cameră, se revarsă vocea lui Alexandru:

„*Dragostea modelează liniile ființei umane. Ea trăiește din izvoarele sufletului, dar...* “

— Hopa! exclamă, amuzat, Andrei.

Oprește aparatul și scoate repede caseta. O bagă în buzunar. Apoi ia caietul și se pregătește să plece.

— O vrei mai dulce? îi strigă Alexandru, din bucătărie.

— O vreau... mai repede!

— Un bob zăbavă că „vine-vine“!... Pân' la urmă, la ce dai? Te-ai hotărât? îl întreabă Alexandru, intrând cu o farfurie, pe care se află un pahar cu citronadă.

— Rămân la T.C.M.! răspunde Andrei, luând paharul și gustând din el. Dacă ține, bine! Dacă nu, „adio și n-am cuvinte!“ M-angajez la fratele meu, la uzină. Dar tu?

— Încă la masa tratativelor!

— Bătrâne, am plecat! zice Andrei, răsturnând paharul pe gât. Mulțumesc, a fost foarte bună! Îți mulțumesc și pentru..., arată spre caiet. Mâine îl ai!

— Stai, mă, zănaticule, că „nu dau turcii“!

— Mi-am adus aminte: închide! M-a rugat mama să-i cumpăr ceva. Și-atâta-mi trebuie, să... Ce, n-o știi pe mama?

— „Închide“ peste vreo oră! zice Alexandru, privindu-și ceasul de la mână. Dar, mă rog, nu pot să nu apreciez *nerăbdarea* ta de a fi cât mai curând în tovărășia... caietului. Așa că... te-nțeleg!

— Așa că, pa! Hai, salut!

22

La câteva zile, spre seară, după terminarea cursurilor, mama lui Alexandru și Isoscel ieșeau din sala clasei a XII-a A, continuând o discuție:

— Îmi pare bine că vă pot fi și eu cu ceva de folos – spune, mieros, profesoara. Ne cunoaștem de atâta timp... Oricum, n-am să uit niciodată ce-ați făcut pentru mine atunci, când am fost internată-n spital.

— Vă mulțumesc pentru relații – zice doctorița. Am simțit și eu ceva, dar am crezut că e o simplă toană puștească.

— Ce puști?! Ce puști?!... Nu vă uitați la el? Și pe ea, dac-ați vedea-o... E frumoasă, afurisita!... Păcat că... Dar, lăsați pe mine, n-aveți nici o grijă! Pun eu lucrurile la punct!...

Și, într-adevăr, chiar a doua zi, iat-o pe abrașa profesoară, încercând să...

— Sper că ne-am înțeles, fetițo! retează Isoscel fiecare vorbă și-o aruncă în obrazul și în sufletul Ioanei. Îl lași în

pace pe Bârsan și gata! L-ai zăpăcit destul până acum... și încă într-o perioadă importantă pentru viitorul lui.

Ioana o privește cu dispreț nedisimulat. Se află în clasa a XII-a A, în picioare, lângă catedră, în spatele căreia *tronează* profesoara. În sală nu mai este nimeni.

— De ce nu și pentru al meu? întreabă fata, subliniind, cu durere, cuvintele.

— Poate și pentru al tău! răspunde dăscălița, puțin surprinsă de remarca și de tonul elevei. Dar acum eu vorbesc despre el...

— De ce nu și despre mine? sosește imediat replica îndârjită a Ioanei.

— Te rog să încetezi cu obrăzniciile! o repede Isoscel, făcând apel la „autoritatea", goală, pe care credea că i-o asigură, din principiu, condiția ei de profesoară. În orice caz, domnișoară, ține minte de la mine – se hotărăște ea să aducă un „argument", care strălucește prin absență, înscris în orizontul presupunerilor și al judecăților ei înguste și strâmbe –, *drumurile* voastre nu se pot face unul. Ele sunt *diferite* și rămân *diferite*, pentru că... mă rog, sunt multe, nu mă obliga să-ți spun lucruri care...

Chipul Ioanei s-a făcut de piatră... Doar ochii îi scânteiază și-o străpung pe Isoscel, ca niște lasere care-o fac bucăți-bucăți, tot mai mărunte... până la pulbere. Apoi, luând „pulberea" în mână, suflă peste ea și-o împrăștie. Își scutură palmele, cu silă, și...

— Bună ziua! spune eleva, întorcând spatele *catedrei*, în mod definitiv. Apoi, liniștită dintr-o dată, ca și când și-ar fi găsit *cărarea*, prin golul imens din jurul ei, calcă apăsat pe *drumul* spre ușă și de dincolo de aceasta...

23

... Drumul o duce, deocamdată, în întuneric...

Ioana se trezește și aprinde veioza de pe noptieră. Se uită la ceas: e ora trei! În celălalt pat, din încăpere, Gabriel doarme dus...

Fata se ridică și pășește încet spre camera tatălui ei. Ascultă puțin la ușă. Apoi deschide și aprinde lumina: Nimeni! Patul este nedesfăcut. Ioana se înfioară, de parcă ar fi cuprins-o frigul. Un junghi i-a fulgerat inima... Până atunci, întârzia – aproape în mod regulat. Uneori lipsea de-acasă, dar o anunța totdeauna: dacă nu apuca s-o prevină dinainte, dădea telefon. Mă rog, știa unde se află... Dar acum?!...

Aseară, ea nu plecase nicăieri. Văzând că se face noapte, stătuse cu sufletul lângă telefon. S-a culcat târziu. L-a luat în cameră, ca nu cumva să sune și ea să nu-l audă... Dar, nimic! Oare ce-o fi?...

Gabriel se trezește și vine lângă ea, frecându-se la ochi:

— Ioana, a sosit tata?

— De ce te-ai sculat? Du-te și te culcă!

— Dacă s-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic! Are, probabil, treburi! încearcă Ioana să-l liniștească, dar nu reușește pe deplin să-și ascundă îngrijorarea. Hai să ne culcăm! reia fata.

Băiatul se așază în pat și *mămica* lui îl învelește.

Se întinde și Ioana în patul său. Stinge veioza.

— Ioana, te superi dacă vin și eu la tine? Da, Ioana? întreabă, rugător, Gabriel. Și, fără să mai aștepte răspunsul, se strecoară lângă sora sa. Aceasta îl ia în brațe, îl mângâie și-l liniștește:

— Ei, hai să dormim, că acuși se face dimineață.

Razele soarelui pătrund prin ferestre, luminând chipurile înbujorate ale celor doi frați, care dorm încă.

Se aude semnalul prelung al soneriei.

Ioana se trezește. Soneria spintecă, din nou, liniștea. Fata îmbracă repede un capot și se îndreaptă spre ușă. Când deschide, vede în prag un căpitan de poliție și un civil.

— Aici locuiește Ion Popa? întreabă căpitanul.

— Da! răspunde Ioana automat, făcând ochii mari.

— Dumneata ești fiica?

— Da! Dar dumneavoastră cine sunteți?

Ofițerul scoate legitimația:

— De la Poliție! Căpitan Marinescu.

După ce Ioana cercetează cu atenție legitimația, căpitanul întreabă:

— Putem să intrăm puțin? Dumnealui este domnul procuror Vârlan.

— Poftiți! spune Ioana nedumerită, dar... nu înțeleg pentru ce,... ce s-a întâmplat?!...

— Îmi pare rău, domnișoară, spune procurorul, după ce închide ușa. Tatăl dumitale a fost reținut pentru cercetări... Ne-am putea așeza undeva?

Fata îi invită în sufragerie.

— Aseară s-a produs un accident de muncă la fabrică – reia procurorul, așezându-se pe un scaun și scoțând un dosar dintr-o geantă „diplomat". Privește câteva secunde în el... O neglijență, de care se pare că maistrul Ion Popa se face vinovat. Am zis „se pare", nu este sigur! Așa că..., deocamdată...

Albă ca varul, Ioana întreabă aproape cu disperare:

— I s-a întâmplat ceva?

— Lui, nu! răspunde căpitanul Marinescu, rămas în picioare.

— Înseamnă că...

— Da, sunt răniți, dintre care – unii – foarte grav...

Ioana își ascunde fața în palme și izbucnește într-un hohot de plâns. Procurorul ar vrea s-o liniștească, dar nu știe cum. I se pare că orice vorbă i-ar spune, nu se potrivește...

— Și ce-o să pățească? întreabă fata printre suspine.

— Deocamdată, nimic! Ți-am spus, se fac cercetări. Poate că...

— Dumneata ai un frate mai mic? întreabă căpitanul Marinescu.

— Da!

— De obicei, cine vă ajută pe voi?

— Nimeni! Nu mai avem pe nimeni! În afară de o mătușă... la Constanța. Sora tatei! Știți, mama a murit...

— Mda! mormăie procurorul. Noi am venit mai mult să

vă spunem adevărul, să nu vă speriaţi... Uite cartea mea de vizită. Dacă ai nevoie de ceva, până se lămuresc lucrurile, mă găseşti la unul dintre telefoanele de-acolo, fie de la serviciu, fie de-acasă. Nu te sfii să mă cauţi!...

Ştergându-şi lacrimile, fata îi conduce pe cei doi spre ieşire.

— Vă mulţumesc! Vă mulţumesc! repetă ea. Bună ziua!

Iar după ce închide uşa, izbucneşte, din nou, în plâns.

În acest timp, Gabriel, somnoros, apare în pragul dormitorului. O vede şi aleargă spre ea. O îmbrăţişează, petrecându-şi mâinile după mijlocul subţire al fetei şi ascunzându-şi faţa la pieptul ei:

— A fost tata? Te-a certat? scânceşte el, cu tristeţe.

— Da... Da! A fost! răspunde Ioana, făcând un efort să se liniştească, să nu mai plângă. Avea treabă! A plecat! spune ea, în continuare, bâlbâindu-se. Hai, culcă-te! Mai dormi puţin!

24

În faţa liceului, Alexandru aşteaptă nerăbdător. Pe lângă el trec grupuri-grupuri de elevi care ies din şcoală.

Deodată apare Ioana. Îl ia de mână şi pornesc. Fata este îngândurată. Alexandru nu pare să fi observat. Îi turuie gura, povestind despre păţania lui Andrei, la fizică: mă rog, îl ascultase profesoara, din toată materia, şi el răspunsese foarte bine o vreme, până când a început să încurce lucrurile şi, pe măsură ce profesoara voia să-l scoată din „noroi“, punându-i tot felul de întrebări, el, dimpotrivă, se afunda şi mai tare. În sfârşit, până la urmă a ajuns la liman: a trecut!...

Între timp, ajunseseră în faţa blocului în care locuia Ioana.

— Ce zici, după ce tocești „oasele“ la anatomie, facem o plimbare prin parc?!

Fata ezită:

— Nu te supăra, îi răspunde ea, nu pot!

— Ei, hai, că n-o fi moarte de om! Tot cu *zece* o să intri la *Medicină!*

— Nu, altă dată! Te rog, Alexandre!

— Îmi pare rău... Atunci nu-mi rămâne decât...

Ioana se apropie mai mult de el, îl îmbrăţişează, vrând parcă să se asigure că nu e singură pe lume, se înalţă apoi până la buzele lui – aşa cum proceda, de obicei, ea fiind mult mai mică şi, după ce-l sărută apăsat, dar scurt, se desprinde şi începe să alerge către intrarea în bloc.

Puţin ameţit, Alexandru zâmbeşte, mai aşteaptă câteva clipe, alergând cu privirea în urma ei, iar când fata ridică braţul, în semn de despărţire, pleacă bucuros, strângând servieta la piept, de parcă aceasta ar fi fost un scut cu care băiatul voia să apere – de orice suflare otrăvită şi rea – lumina şi căldura de dinăuntru, cu care fiinţa lui o înconjura pe Ioana.

Intrând în holul blocului, în timp ce se uita prin deschizătura cutiei poştale, prinse, în rând cu celelalte, pe un perete, cutie pe care scria „Familia Popa“, Ioana este abordată de o femeie în vârstă, care venea de la cumpărături şi avea o sacoşă plină în mână. În cealaltă, ţinea un ziar:

— Da' cum s-a întâmplat, maică?

— Adică, ce să se întâmple? răspunde fata descumpănită.

— Cum, «ce»? Povestea cu domnu' Popa! Uite, scrie şi în ziar! Moartea maică-tii l-a făcut, pesemne, să-şi iasă din minţi. Băutura! Băutura! Asta e! Tu ce-ai făcut ca să-l opreşti?!

Ioana rămâne încremenită. În fiinţa ei totul se amestecă, se amestecă, în timp ce o mână nevăzută îi strânge sufletul, să i-l sugrume. Nu mai poate de durere, fiindcă – îi vedeţi? – şi oamenii de pe stradă au sosit în grabă să se uite la ea. Iată-i privind prin geamurile ce înconjoară intrarea în bloc, şi toată lumea de pe scară s-a adunat aici, în hol, şi omenirea întreagă – toţi, toţi o privesc şi-i strigă: „Tu ce-ai făcut?... “ Bineînţeles că şi Alexandru a aflat – o faptă ca asta nu poate să nu se afle –, iar el, Alexandru, trecând acum

prin „parcul lor“, privește la „banca lor“ și, apropiindu-se de ea, o ia în mâini, da, o ia în mâini, o ridică mai întâi deasupra capului, apoi o azvârle cât colo, ca pe-o jucărie stricată de care nu mai ai nevoie și care se face praf, praf...

Ioana nu are altă soluție decât să fugă, să fugă și să se ascundă, să scape de toate! De-acum, poate să și moară! își spune ea, pornind să urce scările – la început încet, tiptil, să n-o observe *cei* din hol și să se ia după ea, dar, după ce se depărtează de ei, cu un fragment din treptele scării, când ajunge la prima cotitură, face un pas mare, și încă unul, repede, mai repede, gâfâie – nu e ușor să sari așa –, întinde mâna spre balustradă, trebuie să oprească balustrada, fiindcă tremură, o să se rupă, cu scară cu tot, n-o să mai aibă lumea pe unde să urce în bloc... Și nici cheia nu intră, nu intră în ușă, probabil că cineva i-a schimbat broasca, da, i-a schimbat ialele, anume au făcut-o... sigur! Cei de la *Poliție*, ei, nu puteau fi alții... Uite-i, vin cu mașina, care-și face loc cu sirena urlând, urlând... de durere, urlând...

Se făcuse mică și se așezase pe servietă, lângă ușă. N-avusese încotro, fiindcă n-o mai țineau picioarele. Iar capul – nu mai era bun de nimic, așa, despicat în două...

— Ioana, maică, ți-e rău? Ce e cu tine, fetițo? Ce s-a întâmplat? Te-am văzut de cum ai intrat în hol: erai palidă, te-ai uitat în cutia cu scrisori și, când te-am întrebat „Ce mai faci?“, ai alergat spre scări și-ai început să urci în fugă. Am luat și eu liftul în grabă, să te-ajung. Dă-mi mie cheile... Așa, acum intră! Să-i dăm un telefon domnului Popa? Ce zici? Ori să chemăm un doctor, să anunț „Salvarea“?...

— Mulțumesc, tușă Maria – răspunse fata, pe care bătrâna o ajutase să se așeze pe canapeaua din sufragerie, iar după ce-i dăduse să bea puțină apă, îi frecase tâmplele și încheieturile mâinilor cu oțet, luat din bucătărie. Cunoștea bine casa, că doar erau vecini de apartament... După moartea mamei copiilor, ea îi mai ajutase din când în când: le făcea mâncare, le mai spăla câte ceva...

— Mulţumesc! reluă Ioana. Acum mi-e mai bine... Am avut aşa... o ameţeală... şi m-a plesnit o durere de cap... Dar acum mi-e bine...

— Of, fir-ar să fie... Şi cu şcoala asta, că prea înveţi mult! Mai ai şi toată casa pe cap... Se vede treaba că te-ai obosit prea rău, fetiţa mea! Ţi-am spus să mă chemi să te ajut! Eu şi aşa sunt singură...

Ioana izbucneşte în plâns. Bătrâna îi prinde capul lângă pieptul ei:

— Linişteşte-te! Linişteşte-te, maică! o îndeamnă ea, mângâind-o. O să treacă, o să fie bine! O să am eu grijă de voi!

— Deci, tot ştii! se repede Ioana, desfăcându-se de lângă ea.

— Ce să ştiu, Ioana mamă?

— Că tata a fost arestat!

— Cum, domnu' Popa arestat? De ce?!...

Ioana începe din nou să plângă...

— A fost un accident la fabrică. Şi se pare că el e vinovat, că n-a fost atent... O fi fost beat..., cine ştie?! răspunde fata, zbuciumându-se...

— Ei, lasă, lasă, intervine bătrâna. Poate dă Dumnezeu să nu fie aşa!...

Neliniştită, Ioana se plimbă prin cameră. Ceasul arată ora două noaptea. Se apropie de telefon, ridică receptorul, stă o clipă pe gânduri şi-l aşază la loc. Se îndreaptă apoi spre fereastra camerei şi-o deschide. Din încăpere, se aude şuieratul unui tren, ca ţipătul unui om, în noapte. Decisă, de data aceasta, fata ia telefonul de pe măsuţă şi se aşază cu el în pat. Formează un număr. Ascultă. La capătul celălalt al firului, telefonul sună prelung, de mai multe ori. În sfârşit, cineva ridică. O voce neliniştită răspunde:

— Da! Cine e?

Ioana e în mare încurcătură. Sperase ca, printr-o minune, să răspundă el, dar uite că...

— Vă rog să mă iertați – spune fata cu glas pierit –, știu că e foarte târziu... Dar voiam să-i spun ceva lui Alexandru! Sunt o colegă de la școală!...

— Ce colegă, fetițo? La ora asta? La două noaptea? o repede mama băiatului, doctorița.

— Am o chestiune foarte gravă! îndrăznește Ioana, spre a motiva gestul ei, e-adevărat, nepotrivit, dacă ținem seama de oră...

— Dacă ai chestiuni grave, spune-le mamei și tatălui dumitale, domnișoară! Nu deranja niște oameni străini! adaugă femeia, trântind receptorul...

Sunetul telefonului lansează ritmic semnale, ca un vaiet fără speranță... Ioana așază și ea receptorul în furcă...

„Așadar – *străini!* își spune ea. De fapt, nu înțeleg la ce te așteptai! După discuția cu Isoscel, nu era clar ce părere are, ori a fost *ajutată* să aibă *familia* despre tine? Bine, dar Alexandru?!... Alexandru... hm! E băiatul lor, va trebui să-i asculte, până la urmă... Cu atât mai mult acum, când... Așadar – «mamei și tatălui dumitale»! Așadar – *nimeni! Singură!*“... Buzele Ioanei au prins să tremure. Din ochi, țâșnesc iarăși pârâiașe fierbinți...

25

În dimineața următoare, adică peste câteva ore doar, Alexandru, care nu știa nimic despre nenorocirea fetei, o aștepta în fața blocului, cu o garoafă albă în mână.

„Să sperăm să nu mai treacă din nou Isoscel“ – își spune băiatul.

De la fereastra camerei, Ioana îl vede. Se frământă... Nu știe ce să facă. Și, dacă-i spune, cu ce-ar putea el s-o ajute? Și, mai întâi de toate, cine știe cum va reacționa? Dacă nu va înțelege, dacă-și va închipui cine știe ce?!... Nu, ea e *singură!* Deci...

Alexandru își privește neliniștit ceasul. După o clipă de ezitare, pornește decis spre intrarea blocului. Urcă scările.

Sună... De dincolo de ușă, Ioana își mușcă buzele... Întinde mâna să deschidă, dar... Neînțelegând, băiatul pleacă...

În ziua aceea, la școală, a căutat-o în fiecare recreație. Nimeni nu știa nimic despre ea. Nici chiar Liana, care-i era prietenă.

— I-am telefonat după prima oră – îi spune ea. N-a răspuns nimeni.

Acum *el* îi telefonează: sună, sună și iată că receptorul se ridică.

— Alo, Ioana, tu ești? Ioana, răspunde, tu ești? repetă Alexandru.

Fata așază încet receptorul în furcă. Tremură din toată ființa ei...

Ieșind din curtea casei sale ca o furtună, Alexandru începe să alerge pe trotuar. O ia de-a dreptul, prin parc... „Banca lor" era pustie... Ajuns la Ioana, sună apăsat la ușa apartamentului. Încă o dată și încă o dată... Nu răspunde nimeni. Pune urechea și ascultă: nimic, nici o mișcare. Bate cu pumnul în ușă, strigând în același timp:

— Ioana, Ioana, deschide! Știu că ești acasă! Ioana, ce s-a întâmplat? Deschide!...

Parcă înnebunise... Își dă seama că s-ar putea să apară vecinii, să se facă de râs!... Nu apare, din fericire, nimeni. Atunci, sună el la apartamentul vecin. Deschide tușa Maria:

— Sărut mâna – spune băiatul. Mă iertați că vă deranjez... Nu știți, cumva, Ioana Popa, vecina dumneavoastră... N-ați văzut-o? Noi suntem colegi, dar astăzi...

— Ba da, maică, am văzut-o adineaori. Tocmai pleca de-acasă!

— Vă mulțumesc, mă iertați! spune Alexandru total derutat...

În timpul acesta, fata pătrundea în holul, plăcut mobilat, al unei secții de poliție.

— Vă rog, unde-l pot găsi pe domnul căpitan Marinescu? se adresează ea ofițerului de serviciu.

— La etajul I, a doua ușă pe dreapta! îi răspunde acesta. Dar, uite-l, chiar acum coboară...

Căpitanul cobora într-adevăr scările, însoțit de același bărbat cu care venise acasă la Ion Popa și care nu era altul decât procurorul Vârlan.

Ioana simte, la început, o strângere de inimă. Apoi, o căldură bună i se strecoară în suflet, văzând cum cei doi, cărora ea le ieșea înainte, îi zâmbeau prietenește.

— Ce faci, frumoasă domnișoară? o întâmpină procurorul...

— Bună ziua! Mă iertați..., răspunde, politicos, fata. Tocmai veneam... Poate mi-ați putea spune...

— Dacă nu te grăbești prea tare – intervine căpitanul –, hai, vino cu noi puțin, te luăm cu mașina, până aici, în apropiere, unde avem o treabă urgentă. Vorbim pe drum!...

Pentru Alexandru, noaptea care a urmat a fost de coșmar! Mai întâi, s-a plimbat ca un leu în cușcă, ore în șir. A telefonat la Ioana de zeci de ori, dar truda a fost zadarnică: nici un semn de viață nu s-a arătat la orizont. Iar când a adormit, a visat tot felul de prăpăstii... Dimineața s-a dus direct la școală. A intrat în clasă, fiindcă deja întârziase. În spatele lui se afla profesorul care venea la prima oră.

Cum s-a sunat însă de recreație, Alexandru s-a repezit în clasa Ioanei. Locul ei din bancă era pustiu...

Văzându-l, Corina îi apare în față și, cu jucată dezinvoltură, începe să fredoneze, învârtindu-se în jurul lui:

— „*Fire ușoară femeia are/ E schimbătoare/ Ca fulgu-n zbor!*“

— Lasă prostiile! o repede Alexandru. Ce-i cu ea? N-ați aflat nimic?

— „*Nu cerceta aceste legi* – răspunde fata, jucându-și, mai departe, rolul de improvizată intrigantă – *că s-ar putea să le-nțelegi*!“ Și-atunci să te văd, băiețaș!

Liana, colega Ioanei, care-a asistat la scenă, îi strigă:

— Termină, Corina!

Apoi, adresându-se lui Alexandru:

— Stai, dom'le, liniștit! Are fata niște probleme, o să vină!

— Ce fel de probleme? întreabă acesta, suspicios.

— Ei, și tu acum! Vrei să le știi pe toate! Probleme! Mi-a spus că le rezolvă și vine!

Mințea. Nu reușise să dea de Ioana. O căutase de câteva ori la telefon, dar... Ce să-i spună însă lui Alexandru? „Probleme"!...

A mai trecut o noapte. Alexandru, îmbrăcat pentru școală, cu tașca lângă el, formează un număr de telefon:

— Alo, Eugen? vorbește el, în șoaptă, ca să nu-l audă mama, care trebăluia prin bucătărie. Auzi, fii atent: am să lipsesc la prima oră. Dacă întreabă Socrate unde sunt, pune tu un „trombon"! Ne-am înțeles? Mersi! Salut!

— Nu vii odată? Se răcește laptele! se aude glasul doctoriței.

— Am venit! răspunde Alexandru, așezând încet receptorul.

— Hai, mai repede! Ai să întârzii!

Liceanul observă că mamă-sa se pregătește să facă prăjituri.

— Dar ce, nu te duci la spital? o întreabă el.

— Astăzi am liber! Diseară vine și tata. Mi-a dat telefon... Și, în plus, o să avem musafiri!

— Cine? se interesează Alexandru într-o doară, terminându-și de băut laptele.

— Lasă c-o să vezi tu!

Când iese din bloc, Ioana dă cu ochii de Alexandru, care o aștepta chiar lângă treptele de la intrare.

— Ioana! strigă băiatul.

Fata tresare. În ochi i se citește, pentru o clipă, bucuria.

— Ioana, ce s-a întâmplat?

Aceasta îl privește cercetător și nu-i răspunde imediat. Pornește pe alee. Alexandru o urmează. Ajung în stradă.

— Nu știi nimic? întreabă ea aproape șoptit.

— Ce să știu? Că te caut de două zile? Că mă ia în „balon“ Corina?

În ciuda duritățiii voite a vorbelor lui Alexandru, Ioana se înseninează, de parcă ceea ce aude i-ar face plăcere. „Înseamnă că nu știe nimic! Asta e bine!“ își zice ea.

— Alexandre, îmi pare rău, nu pot să-ți spun acum, răspunde încurcată.

— Și de ce, mă rog?

— Nu înțelegi?... Acum nu pot!

— Nu înțeleg!

— Înseamnă că nu vrei..., că n-ai încredere în mine.

— Cum să am? se aprinde Alexandru. Te caut și tu te ascunzi; la telefon, mă eviți, te faci că nu ești acasă, umbli... numai tu știi pe unde și-mi spui *să te înțeleg!* Ce să înțeleg? o întreabă, aproape țipând și zguduind-o de umeri...

— Mai delicat, tinere, că nu ești buldozer! îl admonestează un bărbat în vârstă, care trece pe trotuar, pe lângă cei doi. Și vezi că, în curând, ai să primești o scrisoare!...

Alexandru întoarce, enervat, capul, pus pe harță, dar recunoaște în bărbatul ce se îndepărtează printre oameni pe maistrul pe care ei îl îndrăgiseră în vara trecută, când lucraseră pe șantierul acela de construcții. Toată lumea îl numea „Nea Tăticu'“, pentru că, persoană foarte simpatică și om bun și de toată isprava, avea el o vorbă când se adresa cuiva, mai ales tinerilor, pe care voia să-i încurajeze: „Hai cu tăticu'!“, „Vino la tăticu'!“ Și „Tăticu'“ i-a rămas numele, „Nea Tăticu'“... Dându-și seama cine e cel ce i se adresase, Alexandru este tentat să se ducă după el, mai cu seamă să afle despre ce *scrisoare* e vorba, dar nu poate întrerupe discuția cu Ioana. Se enervează și mai tare.

— Alexandre, să nu ne certăm! spune fata. Acum trebuie să merg neapărat undeva!

— Vin cu tine! spune el, hotărât. Așteaptă-mă puțin!

Și, privind în lungul străzii, începe să alerge în urma lui „Nea Tăticu'“. Îl strigă, dar pe stradă e zgomot și cel strigat nu aude. Când să-l ajungă, acesta se urcă într-un autobuz, care tocmai pleca din stație.

Băiatul se întoarce la locul unde o lăsase pe Ioana. Fata se urcase într-o mașină, în care se aflau doi bărbați. Mașina demarează. Lui Alexandru îi vine să arunce cu pietre în urma acelei mașini. Până una-alta, lovește cu sete într-un ghemotoc de hârtie ce-i apare în cale.

26

În camera lui, Alexandru stă întins pe pat, îmbrăcat așa cum plecase în dimineața aceea de-acasă. Chipul îi este o imagine a frământării și a amărăciunii.

În cameră intră mama. Îi aduce o cămașă proaspăt călcată. Pășește încet și o agață pe marginea ușii dulapului. Crede că băiatul doarme. Când întoarce capul spre el, observă că acesta o privește.

— Te-am trezit? îl întreabă.

— Nu dormeam!

— Nu prea ești în apele tale.

— Ei, fleacuri!

— Probleme de amor?

— Nu prea cunosc expresia! răspunde Alexandru ironic.

Doctorița se așază lângă băiat.

— Când aveam doisprezece ani – spune ea – am întrebat-o pe mama ce-nseamnă cuvântul *amor*. Și ea mi-a răspuns: „Omul, când se naște, spune «A»! Iar când moare, spune «Mor»! Deci: «a – mor»! Între aceste două hotare este *viața!*“

— Cred c-am s-o plagiez pe bunica. Praf îl fac pe Socrate! spune Alexandru, amuzat.

Mama râde și dă să plece din cameră.

Băiatul o reține, luându-i mâna:

— Mamă! Știi, atunci, când cu spitalul: îmi pare rău. Cred c-am fost cam măgar. Ți-am văzut ochii: parcă tăiaseși ceapă. Era clar că nu „aranjaseși“ povestea cu ochelarii.

— Nu-i nimic, a trecut! răspunde mama, bătându-l, băiețește, pe umăr.

— Faci o-nghețată de ciocolată, d-aia de care-mi place mie, cu frișcă, dacă-ți spun ceva?

Doctorița îl privește curioasă:

— Dau la *Medicină!* îi comunică Alexandru, cu un aer solemn.

Femeii nu-i vine să creadă.

— Am înțeles că ții foarte mult la asta! Și cred că ai dreptate: a salva viața cuiva nu e o bagatelă!

Mama, fericită, cu ochii aproape în lacrimi, îl îmbrățișează.

Tocmai atunci, pe ușă, intră inginerul. Doctorița îi iese înainte.

— Bine că n-ai venit după ce plecau musafirii! spune ea.

— Păi, ce, au venit? întreabă acesta îngrijorat.

— Asta mai trebuia!

— Am avut o pană!... Sărut mâna! Mi-a fost dor de voi! Alexandru ce face?

— E la el.

— Știe că vine și Mihaela?

— Sst! Vorbește mai încet.

Băiatul apare din camera lui:

— Salut, tată! îi spune, îmbrățișându-l.

Inginerul îl sărută pe frunte, zburlindu-i părul, prietenește.

— Hai, hai, mai lăsați *tandrețurile*, că acuși pică musafirii. Tu – repede la duș! își orânduiește ea soțul. Lasă geamantanul, că m-am săturat de el! Și tu ce mai aștepți? îl ia în primire pe Alexandru. Pune-ți rapid costumul cel nou! Îți fac o surpriză plăcută.

— Știi că mie nu-mi prea plac surprizele... Iar în seara asta, cu atât mai mult!... răspunde, dintr-o dată, morocănos.

*

În fața casei, oprește un taxi, din care coboară un bărbat de vreo patruzeci-patruzeci și cinci de ani, însoțit de o femeie cam de vârsta mamei lui Alexandru. Ultima care

coboară este o fată de optsprezece ani, blondă, cu părul lung, până la umeri, cu ochi albaștri.

— Bună seara, domnule Angelescu. Sărut mâna, doamnă! Bine ați venit la noi! îi întâmpină, cu căldură, tatăl lui Alexandru. Mi-a povestit atâtea soția mea despre dumneavoastră, despre spital, se adresează el femeii. Doream foarte mult să vă cunosc.

— Și noi știm multe despre familia dumneăvoastră – răspunde inginerul Angelescu (și el era tot inginer), din aceleași surse...

Gazda, care apăruse între timp, se îmbrățișează cu colega sa de spital, care-și prezintă soțul, apoi fiica:

— Mihaela! se recomandă fata scurt.

— A, ești, într-adevăr, frumoasă! exclamă doctorița Bârsan. Mamă-ta nu se lăuda degeaba. Eu te cunosc din poze, de când erai cât lingura.

De la fereastră, Alexandru urmărește scena. Se mai privește o dată în oglinda din hol, își aranjează puțin cravata, părul, apoi iese pe scări.

— Iată-l și pe băiatul nostru! îl recomandă tatăl.

Alexandru sărută mâna doctoriței Angelescu, îl salută pe soțul acesteia, apoi, apropiindu-se de Mihaela, o privește lung, înclinându-se, politicos, în fața ei.

— Noi ne cunoaștem! exclamă fata, zâmbind.

— Vă cunoașteți? întreabă mama Mihaelei, mirată.

— Da! răspunde Alexandru.

— De când? se aude glasul doctoriței Bârsan.

— Ei, ăsta e secretul nostru! precizează fata.

— Vasăzică, deja aveți secrete! insinuează mama băiatului.

*

Seara a trecut repede. A fost plăcută... Acum, gazda a așezat pe masă un tort frumos, cu frișcă:

— Alexandre, ce părere ai, ne retragem? întreabă Mihaela, pe neașteptate.

Propunerea ei șochează. Alexandru se aprinde la față, deși, evident, n-ar fi vrut. Este puțin fâstâcit.

— Nu vă speriați – intervine doctorița Angelescu –, așa e Mihaela. Vrea să dea gata pe oricine. Altfel este fată cuminte și... foarte silitoare.

— Mamă, nu-mi strica buna reputație! glumește Mihaela, luându-l în acest timp de braț pe Alexandru, care o conduce spre camera lui.

— Sper că ai și muzică, nu? îl întreabă ea, de cum intră în cameră, grăbindu-se, în același timp, să admire ordinea, curățenia, aerul plăcut al încăperii...

— Nu-ți vine niciodată să arunci cărți pe jos, și hainele, ciorapii, în sfârșit, ce întâlnești la îndemână? mai spuse, în timp ce-i trecea în revistă cărțile de pe birou, ori pe cele aflate în bibliotecă.

— Nu! răspunde scurt băiatul.

— Mie, da! adaugă Mihaela. Mie îmi vine să arunc și cărți, și haine, și tot ce întâlnesc în cale! Și, dacă îmi vine, îmi vine, arunc, ce să fac?!... De aceea, la mine în cameră e mai puțină ordine decât aici..., mărturisi ea, fără nici o urmă de jenă.

Între timp, mama lui Alexandru aduse un platou cu două bucăți de tort, precum și o sticlă de lichior „făcut în casă", după cum a ținut să precizeze, deci „cu foarte puțin alcool"...

— Așa, da! Mulțumesc, doamnă! spune, fata, întinzând mâna spre sticlă și turnându-și în pahar, fără să mai aștepte să fie invitată.

— Alexandre, de ce nu ești atent? îl mustră mama pe băiat, care nu era de fapt cu nimic vinovat, deoarece făcuse și el gestul de a prinde sticla spre a-și îndeplini obligațiile de gazdă, însă Mihaela i-o luase înainte.

— Nu vă faceți probleme, eu nu mă formalizez! interveni fata, după care mama lui Alexandru părăsi camera, lăsându-i singuri.

Mihaela se așează într-un fotoliu, punându-și picioarele unul peste altul. Alexandru luă și el loc într-un fotoliu, de

vizavi, și începu s-o privească oarecum detașat, dar cu o vădită curiozitate... Era îmbrăcată într-o rochie lungă, dintr-o mătase naturală, foarte fină, de culoarea cerului albastru, limpede și strălucitor, care era și culoarea ochilor ei. Decoltată, fără mâneci, cu spatele aproape gol, cu o despicătură pe piciorul drept, rochia abia se ținea pe trupul frumos al fetei.

Punându-și paharul cu băutură deoparte, Mihaela scotoci grăbită în propria-i poșetă, scoțând de-acolo un pachet de „Kent“ și o brichetă micuță, frumoasă ca o bijuterie. Aprinzându-și o țigară, trase cu voită lăcomie fumul în piept, dar se înecă și începu să tușească. Alexandru schiță un zâmbet ușor.

— Te rog să te servești, îl îndeamnă, arătându-i pachetul de țigări. Ori nu fumezi?

— Mulțumesc! Nu fumez! răspunde Alexandru apatic.

— Măi, măi, ce băiat cuminte are mama, adaugă Mihaela, cu ironie. Ia spune, continuă ea, n-ai nici un viciu? Nu-ți plac nici țigările, nici băutura, nici fetele? Nimic?

— Nu, nimic din tot ce-ai amintit! N-am nici un viciu! Ce să-i faci, sunt un băiat model! răspunde Alexandru, pe un ton asemănător. Țigările nu-mi plac în nici un caz și nici fetele care fumează... Exceptez, bineînțeles, persoanele de față, care se remarcă printr-un șarm anume, chiar și atunci când îți aruncă fumul în nas.

— O, dar ai limbă ascuțită, tinere! Îmi placi! Începusem să mă tem, cu toate că auzisem numai lucruri bune despre tine.

— Ce vorbești? Ai și făcut cercetări? Ai venit documentată, deci!

— Bineînțeles, altfel cum?!

— Atunci, mă bucur că încep să mă reabilitez, în ochii tăi... frumoși!

— Ei, așa mai merge! Dă-i drumul, te ascult!

— Și, cum îți spuneam: țigările nu-mi plac, dar să trecem peste asta.

— Dacă chiar așa stau lucrurile, ei bine, îți promit că în

seara aceasta n-o să mai fumez. Fac acest sacrificiu pentru tine! Și să știi – îl amenință Mihaela cu unghia-i roșie și prelungă de la arătător – că eu fac rar sacrificii pentru cineva. Sunt învățată ca alții să le facă pentru mine.

— Sunt adânc impresionat și recunoscător, spuse Alexandru, punându-și mâna dreaptă la piept și schițând un gest de reverență. Dar, să trecem mai departe, dacă-mi dai voie.

— Te rog, te rog!

— Cu băutura nu mă prea omor, aș zice chiar dimpotrivă, îmi este aproape străină, ca și țigările; iar, cât privește fetele, cine poate să le înțeleagă! mai zise el, subliniindu-și vorbele cu un gest al capului, care sugera cel puțin o dezamăgire.

— Așa!... Vasăzică, pe fete „cine poate să le înțeleagă“?... De fapt, ai spus, fără să vrei, un mare adevăr. Voi, bărbații, nu prea sunteți în stare să înțelegeți femeile! Voi sunteți ființe mult mai elementare decât noi.

— Ei, trăim și noi, ce să facem! Dacă așa a vrut Dumnezeu? Parcă poți să te revolți? Și, dacă te revolți, mă rog, la ce rezultate ajungi?! Așa că...

— Bine, Alexandru Bârsan! Bravo! Îmi placi!

— Îți atrag, respectuos, atenția că ai mai spus-o o dată. Și doar nu vrei să mă faci să cred că acesta-i adevărul.

— Ba să crezi! De ce nu? De ce nu mi-ai plăcea, la urma urmei? zise Mihaela, ridicându-se de pe fotoliu și întinzând mâna spre a-l invita și pe Alexandru să se ridice. Când acesta se află în picioare, fata se îndepărtează puțin de el, cântărindu-l de sus până jos și spunând: Iată – bine crescut ești, de arătos, n-am ce zice, măcar o parte din cărțile acestea cred că le-ai citit, așa că ai ceva în cap, plus ceea ce ți-a inoculat mama noastră – școala, de vorbit văd că știi să vorbești, vicios ai spus că... departe de tine gândul, știi să faci curățenie, să păstrezi ordine, te pomenești că știi să faci și mâncare?... Totul e deci cum nu se poate mai bine! spuse fata, ca o concluzie, așa că, de ce să nu-mi placi? Îmi placi, Alexandru Bârsan! repetă ea, zâmbind seducătoare, în timp ce, apropiindu-se de el, îl prinse cu amândouă mâi-

nile pe după gât, își lipi trupul fierbinte de cel al băiatului și, aplecându-i capul, ca să ajungă până la buzele lui, îl sărută prelung!...

Când se desprinse din brațele ei, Alexandru respiră adânc, uitându-se, în același timp, speriat spre ușa camerei...

Ca și când nimic deosebit nu s-ar fi petrecut, Mihaela spuse, pe un ton de totală degajare:

— Și-acum, muzică! Hai, dă-i drumul, ce mai aștepți?

Băiatul se supuse, apăsând pe butonul casetofonului. Mihaela începu să danseze de una singură, de parcă n-ar fi fost nimeni altcineva în cameră. Alexandru rămase deoparte, așezându-se, până la urmă, pe fotoliu, ca să poată s-o urmărească mai bine. Fata dansa cu pasiune, executând tot felul de mișcări, ca într-o gimnastică chinuită, dezarticulată, ce-i producea, totuși, în mod curios, plăcere, deoarece pe chipul ei se perinda un șir întreg de nuanțe de zâmbet, însoțite de o bogată gamă de murmure, de la cele guturale, coborâte, până la cele înalte și pure, desprinse parcă din trilurile privighetorii.

După o impresionantă avalanșă de energie revărsată în juru-i, în așa fel încât întreaga cameră ajunsese să vibreze parcă de sufletul și de murmurul ei, Mihaela se potoli ca prin minune și, oprindu-se în fața lui Alexandru, îi spuse, cu o neasemuită tandrețe:

— Vino, te rog, să dansăm! Gata cu țopăiala! Mi-ajunge! Asta înseamnă, continuă ea, că trebuie să pui neapărat un *tango!* Ai așa ceva?

— Sigur, domnișoară! Suntem o casă... respectabilă. Avem tot ce doriți! Numai un bob zăbavă, să schimb caseta!

Și, într-adevăr, introducând în aparat o altă casetă, Alexandru făcu să se reverse în cameră acordurile sublime ale unui tango celebru, care ar fi ridicat de pe bancă și pe niște tineri de... optzeci de ani, dacă s-ar fi aflat, cumva, de față.

Toată numai zâmbet și roșie la față ca mărul din poveste, Mihaela își desfăcu brațele spre a-și primi partenerul, ce se

apropia cu oarecare șovăială. Alexandru simți cum îi înlănțuie gâtul niște tentacule fierbinți, iar de sus și până jos ființa lui se pomeni fulgerată de fiori cu totul aparte, care-l amețeau și-i tăiau parcă răsuflarea. Subțire și mlădioasă, cu forme provocatoare, Mihaela vibra lângă el, curgând ca o binefacere rară, adusă de un vis vrăjit.

„Curios, gândi Alexandru, apelând la bruma de judecată ce-i mai rămăsese limpede, ce-o fi având această fată de se lipește de tine ca un adevărat magnet?! Un magnet care îți răscolește tot sângele, toată simțirea, totul, totul!“ Nu-și mai amintea să mai fi avut vreodată o asemenea senzație... Și doar a strâns-o în brațe și pe Ioana! Da, dar în fața ei, nu știa de ce, îi venea să îngenuncheze și s-o privească așa cum faci cu o icoană, s-o admire, s-o mângâie cu sfială, să-i sărute fiecare deget, și ochii, pe rând, și obrajii, și fruntea, și părul, și buzele de pe care avea impresia că adună nectarul celor mai parfumate flori. Pe când Mihaela..., ea e toată un clocot, un tumult ce se revarsă peste tine, te acaparează și te... zăpăcește! O zăpăceală plăcută, ce-i drept, care te scoate din cotidian, făcându-te să uiți de tot și de toate, să uiți și să nu-ți mai pese de nimeni și... de nimic!

— Dansezi bine, Alexandru Bârsan, rosti, pe neașteptate, Mihaela, desprinzându-se de el și trezindu-l astfel din vraja în care se lăsase cufundat cu atâta nebănuită plăcere. Îmi place, îmi place și cum dansezi! Deci, totul este OK! Drept să-ți spun, aproape că nu mă așteptam. Venind către voi, mă gândeam, cu teamă, că s-ar putea să întâlnesc un băiat oarecare, *studios* și atâta tot. Îmi pare bine că nu este așa! Căci, cu toate stângăciile tale – ca să fim drepți, cu *unele* stângăcii ori reticențe –, ești un june clasa întâi! Scuză-mi, te rog, limbajul!...

Rostind aceste vorbe, Mihaela se eliberase parcă încă o dată de fluxul acela misterios ce-o stăpânea, redevenind lucidă și ironică.

Se așează pe fotoliu și, ridicând de pe masă paharul gol, îl întinse spre Alexandru, ca să-i mai toarne în el din acea

licoare atât de plăcută la gust, pe care-o savurase înaintea celor două reprize de dans. Alexandru se execută, turnând, după aceea, câțiva stropi și în paharul său. Ciocniră.

— Pentru prietenie și izbândă! spuse fata.

— Și pentru iubire! adaugă Alexandru, gândindu-se, de fapt, la Ioana.

— A! Ești derutant, tinere!

— Și când te gândești că împlinesc performanța fără să mă străduiesc...

— Cu-atât mai interesant: trebuie să te mai studiez!

Și, ridicându-se, se apropie de bibliotecă, oprindu-se în fața unor fotografii:

— Oho! Îmi place! E bună *practica* pe șantier! exclamă ea privind acele imagini. Și, uite și „*teoria*"! Se pare însă că lui Socrate nu-i prea pria! remarcă privind chipul, cam încruntat, al profesorului.

— Da' de unde-l cunoști tu? întrebă Alexandru, nedumerit.

— Ei, fiecare cu secretele lui!...

O bătaie în ușă spulberă însă atmosfera tuturor „secretelor" lor din această seară.

— Iertați-mă, copii, că vă deranjez, spuse doamna Angelescu, al cărei cap apăru în deschizătura ușii, dar este târziu, trebuie să plecăm. V-ați distrat bine?

— De minune! răspunde fata, după care, întorcându-se spre „gazda" sa, îi întinde mâna și îi spune: Pe curând, Alexandre!

— Sărut mâna, domnișoară Angelescu! Sărut mâna, doamnă! spuse Alexandru, sărutând, într-adevăr, mâna Mihaelei și pe cea a mamei sale, care, peste câteva minute, părăseau, însoțite de inginer, casa familiei Bârsan.

După plecarea musafirilor, mama lui Alexandru ar fi vrut să-l întrebe ce părere are despre fată, dar acesta a evitat-o, retrăgându-se imediat în camera lui, semn că nu vrea să stea de vorbă cu nimeni. Doctorița și inginerul, trecând pe lângă ușa băiatului, au auzit, la un moment dat, acordurile acelui

splendid tango, într-ale cărui legănări de vis Alexandru o ținuse în brațe pe Mihaela.

*

A doua zi, de dimineață, deși era duminică, Alexandru se trezi speriat de chemările insistente ale soneriei. Deschizând, în pragul ușii o văzu pe Mihaela. Se frecă la ochi, fiindcă nu-i venea să creadă:

— Să-ți urez „somn ușor!“ mai departe sau... facem o plimbare? Hai, spune repede!

— Se pare că n-am de ales – răspunde Alexandru, zâmbind. Așteaptă-mă o clipă, că doar n-o să mă iei la plimbare în pijama. Vrei să intri puțin?

— Nu, aștept aici, în curte! E foarte frumos!

Rămasă în grădina casei, Mihaela se așează pe o bancă, străjuită din spate de tufe de trandafiri. Încercă să rupă un boboc ce abia se desfăcea spre soare, dar înțepătura cu care o primi acesta o făcu să renunțe.

*

Înainte de a pleca, mai stătuseră de vorbă câteva minute în grădină. Alexandru o cercetase atunci cu luare-aminte: Mihaela era îmbrăcată cu un pantalon subțire, gri-argintiu la culoare, strălucitor, care se mula perfect pe trupul ei, iar în sus avea o bluză scurtă, bleu, ce se termina înainte de a-i ajunge la pantaloni, lăsându-i astfel descoperită talia subțire și fină. Pe sub bluză, Alexandru nu credea ca fata să mai aibă ceva, deoarece sânii, frumoși, se rotunjeau în deplină libertate. Privind-o numai, băiatul simți renăscându-se în el acei fiori ce-l bântuiseră toată seara trecută și întreaga noapte.

— Așa-i că m-ai visat? întrebă fata, pe neașteptate...

Mergeau pe trotuar, unul lângă celălalt.

— Se putea altfel?

— O, bravo! Și cum m-ai visat? Spune, cum?

— Dansând! Am dansat cu tine toată noaptea!

— Păi, asta înseamnă că nici nu ne-am despărțit! subliniie fata, cu un zâmbet cochet... Și, să știi că și eu te-am visat! reluă ea după câteva clipe. Am visat că ne plimbam printr-un parc... de aceea am și venit: să fie în continuarea visului!...

Au ajuns, între timp, în fața „Parcului Primăverii".

— A, dar uite și parcul visat de mine azi-noapte! exclamă Mihaela. Alexandre, extraordinar, chiar un asemenea parc am visat, să știi! Nu glumesc! Uite-așa era intrarea, ca aceasta; și, de-aici, de sus, pornea o alee mare la dreapta, care dădea într-alta, încărcată, pe-o parte și pe cealaltă, de niște trandafiri frumoși, în spatele cărora se afla un soi de salcâmi pitici, cu flori liliachii... Nu cred că salcâmii înfloresc o dată cu trandafirii, dar în vis știi cum se întâmplă...

Alexandru se uita foarte mirat la ea, pentru că parcul descris era chiar acela în fața căruia se aflau, iar aleea cu trandafiri și salcâmi era locul cel mai îndrăgit de el și de Ioana. Acolo se afla „banca lor".

— Ce te uiți așa mirat la mine? îl întreabă Mihaela.

— Mă uit, fiindcă nu pot să cred că ai descris acest parc numai după imaginea din visul tău, fără să fi trecut vreodată pe-aici!

— Îți jur că n-am trecut niciodată! Ori, poate, nu-mi mai amintesc eu! În sfârșit, hai să intrăm! îl îndeamnă ea pe băiat, luându-l de braț și lipindu-se, tandră, de șoldul lui. Vreau să ne așezăm pe o bancă... *Suporți o declarație de dragoste*? mai spuse Mihaela, cu sufletul încordat ca un arc, ce stă să zvâcnească: săgeata scăpată din el ori ajunge în albastrele nemărginiri ale cerului, ori, frângându-se, face ocol și prăpăd în propriul ei orizont de viață.

Alexandru are parcă o stare de sufocare. Se gândea că, în orice clipă, putea să treacă pe-aici Ioana și să-l vadă... Și unde? În „parcul lor", „pe banca lor"... cu altcineva!...

Mihaela îl observă și-l înțelege. Și ea își simte sufletul

cuprins de tremur şi de remuşcare. Ceea ce pornise să facă i se părea acum un adevărat sacrilegiu... Îi spusese Corina, colega Ioanei şi prietena Mihaelei: „E un moment propice pentru atac. A intrat dihonia-ntre ei... Nu ştiu ce-a păţit domnişoara, lipseşte de la şcoală, de-o vreme, iar *dânsul* e ca un Othello, numai că nu prea dă de ea, ca s-o sugrume!“ Ea, Corina, îi spusese *totul* despre cei doi şi despre parc... Numai că Mihaelei, cunoscându-l mai bine pe Alexandru – care-i strecurase lumină în inimă de-atunci, de la cinematograf –, i se întâmplase tocmai ceea ce nu şi-ar fi dorit, cel puţin acum: se îndrăgostise de el... Şi, totuşi...

„Nu, nu pot să calc peste flori“, peste nişte „flori“ atât de frumoase, chiar dacă ele îmi „rănesc sufletul cu parfumul lor dumnezeiesc“...

— Poftim? Ai spus ceva? întreabă Alexandru, nereuşind să înţeleagă murmurele fetei.

— N-am spus nimic! Te rog să mă ierţi, Alexandre, răspunse Mihaela, albă la faţă ca varul. Să ne întoarcem! propuse ea. Cunosc parcul, îl cunosc din vis... Prefer să rămân cu visul! El e mai frumos!... Da, e mai frumos! Şi... e singurul meu adevăr, în ceea ce te priveşte!...

Apoi, făcând un efort şi reuşind să părăsească această stare de melodramă, care nu i se potrivea, adăugă, glumind:

— De fapt, n-am vrut decât să te văd. Mi se făcuse dor de tine! Trecuse doar *atâta* timp de când ne-am văzut ultima oară... O mică eternitate!...

În faţa uşii Ioanei, Alexandru priveşte atât de insistent, de parcă ar vrea să vadă prin lemnul acela care acoperă intrarea... spre *adevărul* ce-i scapă printre degete, chinuindu-l aşa de mult. Mai sună încă o dată: lung, insistent. Apoi ascultă, din nou: nimeni! În clipa aceea, zăreşte o lumină. Aleargă în urma ei..., ajungând la *internatul* la care se afla Gabriel...

— Eu sunt Alexandru, colegul Ioanei – îi spune el copilului, pe care l-a găsit jucând fotbal, în curte. Vreau neapărat să vorbesc cu ea. Trebuie să-i dau o lucrare..., adică niște notițe, la română... Mi le-a cerut..., dar unde e, că la școală n-a venit?

— Nu știu! răspunde Gabriel, după câteva secunde, în care l-a măsurat pe Alexandru. La mine vine sâmbătă, să mă ia acasă!

— S-a întâmplat ceva cu ea? Tu nu știi nimic?

— Nu! Ce să se întâmple? Nu s-a întâmplat nimic! se aude, sec, glasul copilului, care îi mai aruncă o privire întrebătoare și-apoi îi întoarce spatele.

*

Andrei așază pe catedră un casetofon și apasă pe butonul de pornire. În sală se revarsă melodia unui cunoscut tango.

Câțiva băieți, aflați în recreație, încep să exerseze în ritmul melodiei. Apoi se prind în dans cu fete.

Deodată, melodia se oprește și în clasă se aude, spre surprinderea tuturor, glasul lui Alexandru, imprimat pe bandă:

„*Dragostea modelează liniile ființei umane. Ea trăiește din izvoarele sufletului, dar merge pe drumul vieții cu ochii minții, ai rațiunii...* “

Abia acum Alexandru, care se afla în bancă și scria ceva, își dă seama că cel care vorbește este chiar el. Sare, ca de pe jar, strigând:

— Andrei!

Totodată, iese din bancă, plin de furie, cu intenția de a ajunge la catedră.

— Țineți-l, dacă vreți să ascultați mai departe! își îndeamnă Andrei colegii.

Doi băieți se reped și-l blochează pe Alexandru.

— Și-acum... replica *dumneaei*, spune Andrei, pornind, din nou, aparatul, pe care-l oprise:

„*Te iubesc, cum iubesc dimineţile/ Ce-mi murmură în*

suflet,/ Pure şi adevărate/ Ca fiecare cântec închis în trupul meu" – se aude vocea caldă, patetică, a Ioanei.

— Eşti un măgar! îl admonestează Alexandru, zbătându-se să scape din strânsoarea colegilor. Dacă nu-l opreşti, îţi rup oasele!

Andrei continuă să se amuze. Clasa o ascultă mai departe pe Ioana: „*Te iubesc/ Cum iubesc florile/ Ce-şi înalţă culorile/ Spre ochii unui albastru/ Imens şi greu de strălucire!*"

In acest moment, Alexandru îi zvârle cât colo pe cei doi care-l ţineau şi se repede spre Andrei. Acesta ia casetofonul şi încearcă să fugă. Din doi paşi însă, Alexandru îl prinde şi-i arde, cu sete, un pumn în bărbie. Andrei se învârte pe loc şi cade ameţit. În cădere, se izbeşte cu tâmpla de colţul de lemn care încadra tabla... Faţa i se umple de sânge. Îşi pierde cunoştinţa... Câteva fete ţipă şi ies pe uşă, alergând.

Alexandru, speriat, alb la faţă, îngenunchează şi, luând între palme capul celui lovit, strigă cu disperare:

— Andrei! Andrei!

Dar colegul său rămâne inert. Atunci, Alexandru ţipă:

— „Salvarea"!

Casetofonul, scăpat din mâna lui Andrei, undeva, lângă catedră, îşi derulează, mai departe, *declaraţia*: „*Te iubesc/ Cum iubesc cerul/ Sprijinit pe frunţile noastre/ Ca un cerc uriaş/ De senin/ Ce ne uneşte visurile!*"

Eugen, intrat, de câteva secunde, în clasă, se apropie şi-l închide. Îl ridică apoi şi-l aşază pe catedră.

*

Maşina „Salvării" e gata de plecare. Socrate deschide portiera din dreapta şoferului, adresându-se, în acelaşi timp, elevilor, adunaţi ciorchine în jur:

— Mă aşteptaţi cu toţii aici!

Alexandru vrea să se urce şi el, alături de doctorul care-l veghează pe Andrei.

— Îmi pare rău, tinere, nu se poate! îi spune acesta închizând uşile din spate ale maşinii.

Țipătul sirenei, care se declanșează, sfâșie din nou tihna unei zile frumoase – una dintre puținele ce i-au mai rămas de petrecut aici acestei generații de liceeni –, tihna zilei și echilibrul sufletelor.

Înainte de a pleca dintre ei, directoarea liceului, care fusese de față, i se adresează lui Eugen:

— Tu, care ești șeful clasei, ai grijă să nu plece nici unul! Când se întoarce dirigintele vostru, mă anunțați și pe mine. Vreau să stăm de vorbă!...

Elevii nu se îndură să intre în școală...

— Și ce dacă ascultam banda? Ce crimă era? îl apostrofează un coleg pe Alexandru.

— Să nu te superi, Alexandre, dar de data asta să știi că eu nu sunt cu tine! îi spune, trist, Eugen.

— N-ai dreptate! Andrei a fost de vină! se repede o fată. Ce-nseamnă asta? Cine-i dă dreptul să intre așa, „cu cizmele murdare", cum se spune, în viața cuiva? Poate că are o problemă mai intimă, de suflet... Sunt sătulă de golănisme!

— Și-apoi, de unde avea el banda? intervine o altă fată. I-ai dat-o tu?...

— Și chiar dacă ar fi așa... lui cine-i dă dreptul să-i dea în cap? se amestecă în discuție un băiat.

— Stați, măi, că n-a fost chiar așa. Ce, voi nu erați acolo?

— Da' nu vă dați seama că dintr-o tâmpenie ca asta se poate întâmpla o nenorocire? se aude, din nou, glasul lui Eugen.

— Ce-ar fi să mergem și noi la spital? propune cineva.

Șeful clasei pune însă lucrurile la punct:

— N-are nici un rost. Și-apoi, Socrate ne-a spus să-l așteptăm aici!...

În tot acest timp, Alexandru, aflat undeva, în marginea grupului de băieți și de fete, care, după cum se vede, săvârșesc aici „judecata", fără să-i mai aștepte pe diriginte și pe directoare, privește înmărmurit peste un rond de flori din fața liceului. Din ochii lui, de cer îndurerat, se rostogo-

lesc mărgăritare fierbinți, născute din teribila încrâncenare ce i-a cuprins întreaga ființă... „Și-acum? Ce se va întâmpla acum?... Dacă Andrei?...“ Țăndări de gând îi fac capul și sufletul – țăndări!...

*

Ședința Consiliului de conducere se afla în plină desfășurare... Undeva, pe coridor, în apropierea Cabinetului directoarei, Alexandru patrulează neliniștit.

— ... în situația aceasta, eu propun exmatricularea elevului! își încheie cuvântul un profesor.

— Dați-mi voie! Mă iertați – se ridică Socrate, profund afectat... Mă rog, eu nu sunt membru al Consiliului, am fost doar invitat... Dar, să-mi permiteți să vă spun că, față de *întâmplarea* petrecută – căci despre o întâmplare nefericită este vorba și nu despre un mod de conduită –, propunerea făcută mi se pare – nu mi se pare, ci cred că este – cu totul și cu totul exagerată. Nepotrivită!

Vorbele *filozofului*, rostite clar și cu o anume solemnitate, au produs un ecou puternic... Toți cei care au mai luat cuvântul au fost categoric de părerea lui.

— Bârsan este unul dintre elevii buni ai liceului – conchide acum directoarea –, a fost, în fiecare an, premiant – și de acest lucru trebuie să ținem seama. După cum trebuie să nu uităm – așa cum s-a arătat de altfel aici – că ceea ce s-a petrecut nu este caracterizant pentru comportamentul lui. Iată – continuă ea, luând de pe masă un plic –, mai zilele trecute ne-a sosit o scrisoare de pe șantierul unde elevii noștri au lucrat astă-vară. Bârsan e lăudat pentru faptul că a făcut o propunere de îmbunătățire tehnică la o articulație a unui agregat. Propunerea, ca atare, nu era operantă, dar specialiștii de pe șantier, pornind de la unele sugestii pe care le conținea, au realizat, de curând, o foarte importantă inovație... Chiar ne-au rugat să-i transmitem mulțumiri lui Bârsan... Fapta săvârșită este însă gravă și se impune să fie

sancționată ca atare. Elevii trebuie să înțeleagă, între altele, că o năzbâtie copilărească poate avea, uneori, consecințe dramatice. Așadar – propun ca elevul să fie pedepsit cu amânarea susținerii examenului de bacalaureat pentru sesiunea din august! Cine este de acord?

Majoritatea profesorilor ridică mâna. Isoscel, aflată și ea de față, bate cu pumnul în masă:

— Eu mă opun!

— Am reținut! îi răspunde directoarea, fără s-o bage în seamă prea mult. Ceilalți deci sunteți de acord cu amânarea bacalaureatului.

— Doamnă directoare – nu se lasă Isoscel –, v-am mai spus că nu e bine să le căutăm în coarne! Că și așa *fierb* ei destul, ce să-i mai punem și noi pe jar!... „Să ne ocupăm de sufletele lor!“ – exclamă ea, în batjocură, imitându-l pe Socrate. Poftim! Suflete! Au ajuns să se omoare în clasă! „Declarații de dragoste“ și capete sparte! Bravo, bravo, domnule profesor – îl persiflează ea pe *filozof*. Dânsul ar trebui sancționat, în primul rând! Și dacă dumneavoastră...

— Doamnă profesoară – intervine energic directoarea –, vă rog! Să păstrăm ținuta... potrivită cu instituția în care ne aflăm și cu... pretențiile pe care le afișăm! Și să știți că amenințările dumneavoastră nu sperie pe nimeni...

*

Pe coridor, Alexandru parcă-și numără clipele vieții... Când îl vede pe Socrate ieșind din cancelarie, se repede în întâmpinarea lui, încercând să-și citească sentința chiar din ochii profesorului.

— Îmi pare rău, Alexandre, va trebui să-ți dai bacalaureatul în august! îi comunică dirigintele hotărârea.

Băiatul rămâne de piatră.

— Vreau să știi – reia *filozoful* – că și eu am fost de acord.

Alexandru înghite greu nodul ce i se așezase de-a curmezișul în gât. Din palid cum era, chipul s-a făcut, deodată, de jar. Ochii i s-au umezit.

— Uite, asta îți aparține – mai spune profesorul, întinzându-i scrisoarea primită de la directoare. E de pe șantierul de-astă vară. Te felicită pentru... nu știu ce le-ai propus tu acolo să facă.

Alexandru ia scrisoarea și-o bagă în buzunar, fără s-o privească și fără măcar să audă despre ce este vorba...

— Vă rog să mă iertați, domnule profesor... Îmi pare atât de rău – spune el, mușcându-și buzele, spre a le potoli tremurul... Chiar mâine...

— Știu. Trebuia să susții *tema*...

— Cine-și putea închipui că ceva atât de frumos, gândurile dumneavoastră bune pentru noi, toate strădaniile dumneavoastră cu *cercul*, dezbaterile noastre... vor ajunge aici...

— *Și* aici, băiete! *Și*! Pentru că ele au ajuns, întâi și-ntâi, unde trebuia! „*Aici*“ măsoară doar o întâmplare, o întâmplare – înțelegi? – din păcate nefastă pentru tine, și nu numai...! Dar, asta e! Uneori, viața ne-o ia înainte: ea le încurcă și le descurcă pe toate. Ea, *ultima ratio*! Să sperăm că tot ea le va *descurca* și pentru tine. Dar, ține minte, trebuie să pui serios umărul! Să-ți dea Dumnezeu bine, Alexandre! Dar până la el, să știi că eu mai sunt pe-aici, n-am murit încă! Chiar dacă Isoscel...

*

Alexandru, cu un pachet de prăjituri în mână, vrea să intre în salonul în care se află Andrei. Tocmai atunci părinții acestuia, care-l vizitaseră, se pregăteau de plecare. Băiatul se retrage, ferindu-se să fie văzut.

— Azi nu ți-ai luat halat? îl întreabă o tânără asistentă care-l observă.

— Știți...

— Stai că am eu unul pe-aici – spune ea, căutând într-un dulap aflat în apropiere, chiar pe culoar, și oferindu-i-l.

— Vă mulțumesc foarte mult!
— Mi-l dai când pleci!

— Să trăiești, fratele meu *suferind*! îi spune Alexandru colegului său, când intră în salon. Capul acestuia este, pe jumătate, bandajat.
— Să trăiești și tu, chiar dacă suferința ți-e... mai mare!
Alexandru îi zâmbește, plăcut impresionat...
— Uite – îi întinde pachetul cu prăjituri –, să știi, altele mai dulci n-am găsit.
— Noroc că e foarte *dulce* viața noastră!
— Să vedem cât de dulce o să fie-n august!
— Am înțeles: deci, „compătimim împreună“ mai departe...
— Cred și eu!... Doar nu te puteam lăsa singur. „Prietenul la nevoie... “
— Asta zic și eu *declarație de dragoste*!
— Hai, încearcă un desert! îl îndeamnă Alexandru, după ce desface pachetul și aranjează prăjiturile pe o farfurie.
Mănâncă amândoi, în tăcere, privindu-se din când în când, frământați, fără îndoială, de aceleași gânduri...

*

Acum urcă scările care duc la apartamentul Ioanei. De-abia-și mai mișcă picioarele. Parcă a îmbătrânit cu cincizeci de ani...
În fața ușii, ezită o clipă. Ar vrea să se întoarcă. Până la urmă se decide și sună. Încă o dată! Nimeni! Mai sună o dată lung, lung – cât un *strigăt*, care să-i ajungă o viață... Și pleacă, fără să aștepte... răspuns.

*

Trecând, spre casă, prin „Parcul Primăverii“, pașii îl poartă, fără voie, pe o *alee anume*, spre o *bancă anume*...

Se oprește în fața ei. Pe chip are întipărită o expresie de durere:

— Ce trist adevăr: *nenorocirile nu vor să rămână fără pereche*! exclamă Alexandru și pornește mai departe cu *povara* lor pe umeri...

*

Ajungând în camera lui, Alexandru se așază la masa de lucru, copleșit de gânduri și mai ales de tulburarea în care se afla înaintea unei decizii ce trebuia neapărat luată. Casetofonul – orizont de mister, născător de lumini și dureri – așteaptă parcă să fie deschis. O clapetă apăsată – și spațiul concret al camerei și-a pierdut materialitatea. Totul nu este decât vrajă: „*Te iubesc, cum iubesc dimineţile/ Ce-mi murmură în suflet,/ Pure şi adevărate/ Ca fiecare cântec închis în trupul meu... / Te aştept ca pe o ploaie de primăvară/ Cu buzele-nsetate şi mâinile întinse în adorare,/ Strivind între degete nedumeririle şi îndoielile*“...

Versurile, șoptite de vocea caldă a Ioanei, îi împăienjenesc ochii de lacrimi. Alexandru închide brusc și parcă vraja s-a destrămat.

Privirea îi alunecă acum pe fotografiile din bibliotecă. „Nea Tăticu’“ parcă îi face semn cu mâna. Și-aduce aminte de scrisoarea pe care i-a dat-o Socrate. O scoate din buzunarul hainei și-abia acum o citește... Rămâne câteva clipe pe gânduri, apoi, decis, începe să îngrămădească, într-un geamantan, obiecte de îmbrăcăminte. Când socotește că și-a adunat tot ce-o să-i trebuiască, se așază la birou, caută o foaie albă și scrie:

Totul este OK! Nu vă faceţi probleme! O să vă trimit ilustrate color!

EU!

P.S. Să nu fiţi supăraţi pe mine! Jur că sunt băiat bun!

Ia apoi geamantanul și iese pe ușă.

28

Încă de pe culoar, Ioana aude sunând telefonul. Deschide în grabă și se repede să ridice receptorul. Ceva, ca o înjunghiere, îi sfâșiase ființa în toată după-amiaza aceea.

— Alo! Tu ești, Ioana? Liana la telefon. Ce-i cu tine, dragă, în ultima săptămână de școală ți-ai găsit să chiulești? Te-am căutat de nu știu câte ori. Pe unde umbli?

— Știi – se bâlbâie Ioana –, am fost răcită, o gripă... Policlinică, doctorii... Mâine vin!

— N-ai aflat nimic?

— Nu! Ce să aflu?

— Povestea cu Alexandru și Andrei! Bătaie, scandal, spital!...

În ochii Ioanei năvălesc îngrijorare, spaimă, lacrimi...

29

Cam în același timp, doctorița Bârsan, cu scrisoarea lui Alexandru în mână, îi impută soțului ei:

— Numai tu ești de vină, pentru toate ți-ai găsit timp, numai pentru copilul tău, nu!

— Și ce-ai fi vrut să fac? răspunde inginerul, scoțându-și, în acest timp, lucrurile din geamantan. De-abia venise de pe șantier.

— Să-ți găsești timp și pentru el! Să stai mai mult de vorbă! Te-ai interesat, de pildă, cine-i aia după care-i sfârâie călcâiele? Totul să cadă numai în seama mea?

Tatăl lui Alexandru se apropie și încearcă s-o liniștească:

— Draga mea, trebuie să avem încredere în băiatul nostru!

— Cum adică? izbucnește mama cu violență. Se bate ca un huligan, pierde bacalaureatul, facultatea – fiindcă *Medicina* s-a dus, bineînțeles (poate asta ați și vrut voi), iar acum, poftim: fuge de-acasă ca ultimul vagabond și tu vrei să fiu calmă?!

Își duce mâinile la față și izbucnește în plâns. Apoi, liniștindu-se puțin, adaugă:

— Te rog... fă ceva! Trebuie să-l găsim!

Auzind soneria de la intrare, mama lui Alexandru aleargă la ușă și deschide. Inginerul o urmează...

— Bună seara! spune Ioana, care se afla în fața ușii. Vă rog să mă scuzați că îndrăznesc... Cuvintele abia se aud, emoția i le sugrumă.

— Cine ești dumneata? o întreabă doctorița, cu o vagă bănuială.

— O colegă a lui Alexandru..., Ioana Popa.

— Aha! Vasăzică tu ești Ioana Popa! spune, aproape înfuriată, mama băiatului.

Fata este ca paralizată. Se gândește ce prostie a făcut venind tocmai aici să întrebe de Alexandru. Dar din altă parte și acum, sâmbătă seara, nu putea afla nimic. Ceea ce-i spusese Liana o înnebunise: „bătaie, scandal, spital"! Voia să afle, voia să-l vadă pe Alexandru, să se convingă că este întreg...

— Fetițo – se repede în ea doctorița –, te rog să pleci imediat! Ne-ai făcut atâta rău!

— Eu? întreabă, nedumerită, Ioana.

— Da, tu! Din cauza ta s-au întâmplat toate!

— Bine, dar... Alexandru...

— Pentru tine Alexandru nu mai există. Să-ți intre bine în cap. Gata, s-a terminat!

— Domnișoară – intervine tatăl, cu o voce gravă, mâhnită –, Alexandru a plecat de-acasă. Nu știm unde este. Dumneata ai vreo bănuială? Știi unde ar putea fi?

— Nu! răspunde Ioana, copleșită de veste și ochii i se umplu de lacrimi. Vă rog să mă scuzați!

Mama băiatului, depășită, desigur, din cauza supărării, închide ostentativ ușa.

Fata rămâne nemișcată, privind spre un orizont care... nu mai există. Așa, dintr-o dată, s-a închis! A dispărut!

Se întoarce și pleacă... Pe stradă, pașii ei se orânduiesc nesiguri. Și, totuși, ca un magnet, sunt atrași spre aceeași alee, din același parc, unde există o bancă...

Ioana se opreşte în faţa acesteia, rămâne o clipă în cumpănă, apoi se aşază mai într-o parte, ca şi cum alături de ea s-ar afla Alexandru. Mâna ei, oarbă, o caută... pe-a lui... centimetru cu centimetru...

*

... Dar mâna lui Alexandru nu poate să ajungă până acolo... Deocamdată, ea se întinde şi înscrie pe discul unui telefon un număr pe care, de mai mult timp, degetele îl învăţaseră pe dinafară. *Impulsurile* lor ajung până într-un apartament unde chemarea rămâne, şi de data aceasta, fără răspuns...

Alexandru agaţă receptorul în aparat, îşi ia geamantanul şi se îndepărtează pe unul dintre peroanele Gării de Nord.

Un tren se pune în mişcare... Acul automat al macazului, ca un destin, îi deschide linia... Drumul e liber... Un tânăr porneşte pe acest drum. E noapte, nu se vede nimic. Capătul drumului, pe care ochii tânărului îl aţintesc cu toate luminile lor, nu poate fi deslușit...

Partea a doua

1

Cu geamantanul în mână, Alexandru coboară din tren într-o gară veche, modestă. Rămâne pe peron, în timp ce trenul o pornește mai departe, șuierând.

Din spatele gării, începe șoseaua. Un camion, o basculantă de fapt, tocmai se pregătește să demareze. Alexandru îi face semn șoferului, apoi se urcă, alături de acesta, în cabină.

Panorama șantierului îl impresionează... „Ia te uită, ce-au mai muncit de astă-vară până acum!...“ Venise cu șoferul până aici. Lucra chiar pe acest șantier...

Alexandru înaintează printr-o lume de mașini, agregate și oameni. Se oprește în fața unui excavator uriaș, încercând să deslușească ceva la articulațiile cupei care mușcă, neiertătoare, pământul. Tânărul care manevrează „uriașul“ îi face un semn prietenesc, de salut, ca și când l-ar cunoaște. Băiatul cu geamantanul îi răspunde, zâmbind. Ajuns în dreptul unei betoniere, se adresează unui muncitor:

— Nu vă supărați, îl caut pe domnul Cristea.

— Cristea? repetă acesta, nedumerit.

— „Nea Tăticu’“..., completează Alexandru.

— Păi spune așa, dom’le! Uite-l colo, în fața biroului.

— Marine, băiatule, ia poftește tu până la „tăticu’“! spune un bărbat de vreo cincizeci de ani, nu prea înalt, bine legat, cu un chip energic, ars de soare... Vino, vino puțin, să-ți dau eu un „premiu“ pentru *îndemânare*!

Tânărul, care condusese, până acum câteva secunde, un tractor cu o remorcă după el, încărcată cu diverse materiale, alergând ca la curse, făcând „slalom“ printre mașini și agregate și care oprise la semnul lui „Nea Tăticu’“, se codea să coboare din cabină.

— Lasă că știu eu „premiul“: mi s-au lungit urechile cu o jumătate de metru – îi răspunde el maistrului.

— Păi, dacă-l știi, măi Marine, atunci de ce nu-ți bagi, măi, mințile-n cap?

— Hai, bre, ce te-nfurii și dumneata pentru atâta lucru?!

— Ascultă, flăcăule, îi spune foarte serios maistrul, bagă de seamă că, dacă o singură dată te mai prind, te-am ras! Întorcându-i spatele, intră apoi în baraca-birou.

Alexandru, care, de la câțiva metri distanță, asistase la scenă, se apropie și bate în ușă. Intră.

— Bună ziua! rostește el, oarecum jenat.

— Ia te uită, cunoștințe vechi! spune „Nea Tăticu’“, ridicând ochii de pe actele pe care le răsfoia. Ce vânt te-aduce? Te pomenești că ți s-o fi făcut dor de noi?

— Da..., răspunde Alexandru, încurcat... Am primit și scrisoarea. Vă mulțumesc că v-ați gândit...

— Ia privește colo! îl îndeamnă maistrul, arătându-i un raft cu diferite piese de schimb. Ce vezi? Îți place ce-au făcut băieții pornind de la ideea ta?

— E chiar bună?

— „Zeiss“!... Și, totuși, ce vânt te-aduce pe-aici? revine maistrul.

— Aș dori... așa... să mai lucrez și eu aici, la dumnea-voastră.

— Dar liceul l-ai terminat?

— Da, răspunde Alexandru în doi peri.

— Și bacalaureatul? Că o nepoată de-a mea acu-l dă!

— Eu... o să-l dau în august!

Dându-și seama că băiatul ezită să-i spună adevărul, „Nea Tăticu’“ nu insistă.

— Dar, „Platon“ sau „Aristotel“ ăla al vostru, profesorul..., ce mai face? întreabă el, schimbând vorba.

— Socrate! spune Alexandru ușurat...

— Așa-i, Socrate! Anul ăsta tot pe el l-ați avut diriginte?

— Tot!

— Ia să văd eu acum ce pui de filozofi a scos el! zice

„Nea Tăticu'", invitându-l pe Alexandru într-o magazie, spre a-și alege o salopetă, ca și alte haine de lucru.

Apoi, ajungând cu el (după ce-și lăsase bagajele într-o baracă-dormitor) lângă un grup de muncitori, îl dădu în primire unui șef de echipă:

— Ionescule, i se adresă „Nea Tăticu'", ia-l lângă tine și bagă de seamă: răspunzi cu capul de el! Iar tu, dacă într-o lună nu-mi vii cu încă o inovație, ai încurcat-o cu *tăticu*'! Ne-am înțeles?!

Alexandru zâmbi. Îi plăcea acest om. Se legase sufletește de el încă din vara trecută. Iar acum îl socotea, pur și simplu – limanul salvării. În cenușiul învolburat ce-i învăluia, pe neașteptate, ființa și orizontul, el îi apăruse zarea de lumină.

Întorcându-se la birou, „Nea Tăticu'" se gândi să lămurească, totuși, ce este cu acest băiat. Își consultă agenda telefonică, aducându-și aminte că notase acolo, astă-vară, numărul lui Socrate.

A avut de două ori noroc: a găsit și numărul, l-a găsit și pe filozof acasă...

— Mă bucur că vă aud! spuse Socrate. Cum să nu-mi aduc aminte de dumneavoastră?!... Am primit, de curând, și scrisoarea pe care ne-ați trimis-o... despre elevul nostru...

— Păi, tocmai despre el voiam să vorbim, precizează „Nea Tăticu'". Știți, azi a sosit aici... Cică...

*

Alexandru intră în dormitor și se îndreaptă spre patul lui. Își scoate încălțările și se întinde cu mâinile sub cap, cu privirea în tavan. După câteva clipe, adoarme. Un muncitor mai în vârstă se apropie de el și-l trage de picioare:

— Alo, băiețică! îi spune cu glas ocrotitor. Păi, ce facem, ne culcăm îmbrăcați?

Proaspătul „constructor" se trezește speriat și începe să râdă...

2

A mai trecut o vreme. Inginerul Bârsan s-a întors de pe șantier. Înainte de-a intra în casă, cercetează, din obișnuință, cutia poștală. Scoate de-acolo o vedere. Doctorița îi iese înainte.

— De la fiu-tău! Încă una – îi spune el. Pune-o la colecție! Se ține băiatul de cuvânt: „Am să vă trimit ilustrate color!“...

— Să știi că eu tot mă duc după el! zice doctorița, îndurerată. Dacă pe tine nu te interesează ce face, te privește!

— Da' nu știm ce face, dragă? Nu ne-a spus Socrate? Și ăsta e om serios. Zice că la două-trei zile „îi dă raportul“ maistrul acela, „Nea Tăticu'“, care are grijă de el. Chiar i-a spus să ne comunice că totul va fi în regulă, să fim liniștiți! Ai uitat?

— N-am uitat, da' uite că eu nu sunt... Mihai, nu înțelegi că mi-e dor de el? încearcă ea să-l înduplece.

— Parcă mie nu mi-o fi? Lasă-l, lasă-l să se dea cu capul... de stele, ca să vadă mai bine pe unde calcă!

3

Este timpul rezultatelor la examenul pentru intrarea în facultăți...

Înghesuială mare – și la Drept! În fața listelor, afișate pe geamuri, se ițesc fel de fel: candidați, părinți, rude, prieteni. Larmă, lacrimi, efuziuni de bucurie.

În mulțimea care se zbate să ajungă în fața avizierului, o fată sare în sus de fericire. E Mihaela Angelescu.

— Am reușit, am reușit! strigă ea, alergând spre Socrate, care-o aștepta în stradă, lângă mașină. Unchiule, am reușit: 9,25! Aveți un magistrat în *familie*! mai adaugă, încântată, în timp ce îl îmbrățișează.

— Hai mai repede, să le spunem și alor tăi! o îndeamnă *filozoful* – și el foarte bucuros.

*

— Unchiule, de Alexandru Bârsan mai știi ceva? îl întreabă fata, la un moment dat, pe drum.

— Alexandru Bârsan? De unde până unde?!

— Ce te miri așa? Îl cunosc! Mama e colegă cu mama lui, la spital. Am fost și la el acasă! Cu ai mei, bineînțeles! Într-o vizită.

— Bine că ai precizat, că, cine știe?!...

— E un tip grozav!

— Așaaa! O fi, dacă zici tu!

— Dar acum unde-o fi?

— Pe șantier!

— Șantier?! Care șantier? întreabă Mihaela, nerăbdătoare, întinzând mâna spre volan, ca și când ar dori să oprească mașina.

— Ușurel, ușurel, că, dacă intrăm într-un stâlp, nu mai afli nimic. Și, Doamne ferește, ce se face *bietul* Bârsan fără tine?!...

4

Noaptea învăluie cu umbrele ei aleile Facultății de Medicină. Toată ziua fusese omor, nu altceva, în fața listelor cu „rezultatele". Acum totul s-a liniștit. Au plecat cu toții... Doar o singură ființă – o fată: subțire, frumoasă și tristă privește neclintit listele cu nume și cifre din spatele unei vitrine. E Ioana, Ioana Popa!

Portarul, un bătrânel cu sufletul tăbăcit de-acuma în apele atâtor dureri și-ale atâtor bucurii pe care, în ani de zile, le-a trăit și el o dată cu tinerii care vin aici „să se facă doctori", e adânc impresionat de *durerea* fetei...

— Măi neică, măi fata tatii – îndrăznește bătrânelul –,

nu te zdrobi atâta, măi fetițo! Mai e și la anu' un examen, taică! Bun e Dumnezeu, ai să reușești atunci, ai să vezi, ai să reușești! Acum, liniștește-te, taică, și du-te acasă! Hai, du-te!...

Ioana s-a lăsat mângâiată și ocrotită de bătrân, privind la el cu drag, ca la un bunic, pe care nu-l avusese niciodată...

*

Când a intrat în sufragerie, l-a găsit pe fratele ei dormind pe canapea. Ecranul alb al televizorului tremura pustiu, căci programul se încheiase de mult.

Ioana îngenunchează lângă canapea și, sărutându-și frățiorul, îi spune încet, ca să nu-l sperie, cu o bucurie adâncă:

— Gabriel, Gabriel, am reușit! Sunt studentă! Am reușit, Gabriel! Auzi, sunt studentă!

Băiețelul se trezește pe jumătate, mormăie ceva și adoarme din nou. Ioana se chinuie cu el, ducându-l mai mult în brațe, până în pat. Îl învelește și-l lasă să doarmă.

Întorcându-se în sufragerie, caută în poșetă o carte de vizită și, privind la ea, formează un număr de telefon.

De la capătul firului, răspunde un bărbat:

— Domnul procuror Vârlan? întreabă fata.

— Da!

— Vă rog mult să mă iertați că sun atât de târziu. Dar aș fi vrut să...

— Cine e la telefon?

— Scuzați-mă! Am crezut că m-am prezentat. Sunt atât de emoționată... Ioana Popa mă numesc...

— A, dumneata ești, domnișoară?

— Iertați-mă!

— Nu-i nimic, mă bucur că te-aud. Ce s-a întâmplat?

— Domnule procuror, ați putea să-mi faceți un serviciu?

— Desigur, domnișoară, spune!

— V-aș ruga să-l anunțați pe tata... să-i spuneți că am reușit la facultate, la Medicină! A treia am intrat!

— Dar ăsta e un lucru extraordinar, domnișoară Ioana!

Te felicit din inimă! Tatăl dumitale se va bucura foarte mult. Chiar mâine dimineață am să-i comunic. De altfel, cred că în curând... O să fie bine, domnișoară... Sper!...

— Vă mulțumesc! Și, încă o dată, vă rog să mă iertați pentru deranj...

*

Dar, închizând telefonul, simți cum bucuria i se transformă în suferință. În minte îi apăru chipul lui Alexandru... Ființa lui era încă vie în sufletul ei.

„Doamne, Doamne, cum nu ne lași tu bucuriile întregi! Oare unde-o fi el acum? Ce-o fi făcând? Prin ce suferință cumplită trebuie să fi trecut! Poate că avea dreptate mama lui: eu sunt de vină!... Trebuia să-i spun! A crezut cine știe ce despre mine! Asta l-a înnebunit și poate că de-aceea... Iartă-mă, Alexandre, iartă-mă! Și, dacă mai poți, bucură-te o clipă, împreună cu mine, aflând că sunt studentă!“...

Lacrimile îi picurau direct pe hârtia rămasă albă, în timp ce sufletul îi murmura mai departe: „Dragă Alexandre, dragă Alexandre, dragul meu drag... “

5

— Domnu' Ionescu, domnu' Ionescu – strigă un băiat –, Alexandru Bârsan – la *șefu'!*

— Ai auzit, țâcă? Hai, fuga marș! spune cel care, din porunca lui „Nea Tăticu'“, ținea un ochi deschis aproape tot timpul asupra „bucureșteanului“, cum îl numise el.

*

Când a intrat în biroul maistrului, Alexandru a dat cu ochii de... Mihaela. Nu-i vine să creadă.

Fata se repede la el, îl îmbrățișează și-l sărută.

Alexandru e emoționat și fâstâcit.

— Liber! îi spune „Nea Tăticu'". Ai liber până diseară și, dacă mă gândesc bine, cred că nici mâine dimineață nu am nevoie de tine. Așa că... Dar vezi, nu uita povestea cu „buldozerul". Cu fetele trebuie să fim *eleganți*... Hai, executarea!

— Ce om cumsecade! spune Mihaela când au ieșit afară.

— Da, e un om bun. Și un meseriaș clasa întâi. De la el înveți cât din trei facultăți!

— Ei, nici așa să n-o luăm! îi potoli fata entuziasmul... Ascultă, Alexandre, spuse ea, după câțiva pași făcuți împreună, să nu-ți închipui că mor după tine. Dacă am venit aici e numai că voiam să te văd așa, în ipostaza asta de om al muncii, în salopetă!... Hai, nu te bucuri?!

Alexandru tace. Se oprește.

— Sper că îți doreai o plimbare cu mine!

— Și dacă nu am chef?

Mihaela se apropie de el și-i apasă vârful nasului cu arătătorul:

— Vii sau te iau? spune ea...

*

Părăsind șantierul, cei doi se opresc în marginea unei liziere de pădure. În jur e iarbă semănată cu flori. Un stejar falnic, din imediata apropiere, ocrotește, cu umbra lui, covorul multicolor, care zvâcnește frumos de sevele vieții. O boare de vânt înfioară frunzele copacilor.

Mihaela se lipește, tandră, de Alexandru. Îi caută ochii...

— Alexandre, n-are rost să te frământi atâta, îi spune ea. E drept, nu e tocmai roz ce ți s-a întâmplat, dar nici s-o iei așa în tragic...

— Mihaela, te rog, o oprește băiatul, n-am chef să discutăm despre așa ceva!

— Să știi că nici eu! răspunde fata, zâmbind. Nu pentru asta am venit până aici...

Apoi, așezându-se lângă tulpina stejarului, îi declară:

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că mi-a fost dor de tine?

Și, privindu-l atent, de parcă atunci i-ar fi descoperit fiecare parte a chipului, începe să-i mângâie părul și-apoi să-i sărute ochii, obrajii, buzele...

— Mi-a fost dor de tine, Alexandre! îi repetă, printre sărutări. Spune-mi că mă iubești și tu, spune-mi că mă iubești măcar puțin, spune-mi!... se auzea glasul cald și rugător al fetei...

Luat prin surprindere, la început, Alexandru s-a încordat, rămânând rigid. Treptat însă, ființa ispititoare a fetei l-a învăluit, copleșindu-i orice fel de rezervă. Cuprinzând-o cu brațele lui puternice, a strâns-o lângă trupul lui și-a supus-o – minune vie ce i se dăruia într-o fericire îndurerată, stropită cu lacrimi...

Vraja este însă sfărâmată sub șenilele unui buldozer, care trece la o distanță de nici două sute de metri de ei.

Alexandru se retrage delicat din îmbrățișare, exclamând:

— Iartă-mă, Mihaela! Te rog să mă ierți!

— N-aș fi vrut să-ți ceri iertare! Măcar atât! se aude șoapta tristă a fetei. N-ai înțeles cât de mult țin la tine? Când am aflat că te ascunzi aici, n-am știut cum să vin mai repede...

Alexandru pare absent. Privindu-l, Mihaela înțelege izvorul adevăratei lui rezerve. Se hotărăște să înfigă bisturiul până în albul durerii:

— Alexandre – îl întreabă încet, cu voce tremurândă –, fii sincer, nu-i așa că acum te gândești la ea?

— Ești o fată bună, Mihaela – răspunde băiatul, ocolind adevărul –, zău că ești o fată bună!

— Dar asta nu-i de ajuns, așa-i?

Alexandru se ridică, rupe o floare de câmp și i-o prinde în păr. Fata ia floarea, o sărută și începe să se joace cu ea.

Pășesc din nou pe covorul moale și verde, pictat cu zecile de culori ale florilor. Tăcerea și o oarecare înstrăinare i-au prins iarăși de mână.

— Știi că tatălui Ioanei i s-a întâmplat un necaz? îl informează Mihaela, într-o clipă în care speranțele ei se risipiseră ca petalele scuturate de vânt... Ceva în legătură cu

un accident... O poveste încurcată... Mi-a spus Socrate că ea a avut un adevărat șoc, când a aflat că l-au arestat...

„Deci asta era! își spune Alexandru, tresărind. Iar eu, ca un dobitoc... "

Se oprește. Stă o clipă fără să scoată o vorbă. Apoi spune decis:

— Mihaela, trebuie să plec urgent la București...

— Te duci la *ea*?

— Trebuie s-o caut!

6

— Cât vrei? îl întreabă „Nea Tăticu'", ridicându-și ochelarii pe frunte.

— Trei zile!

— De bani ai nevoie?

— Nu, că am luat avansul!

— Asta-i bine. Dar cu bacalaureatul?

— Nici o problemă, mai sunt două săptămâni!

— Atunci, du-te! Mergi sănătos! Și ai grijă! Vezi că e Nelu afară, cu o mașină care trece pe lângă gară. Să te ia și pe tine! Și, dacă-l vezi, transmite-i salutări lui Socrate!

7

„Parcă e un blestem! își spune Alexandru. Soneria asta dă precis într-un pustiu!"

În clipa aceea, din ușa apartamentului vecin, apare tușa Maria.

— Nu sunt acasă! îl informează ea. Da' mata cine ești, maică?

— Un coleg al Ioanei..., Alexandru!

— A, mata ești Alexandru! zice bătrânica, bucuroasă. Bată-te să te bată, că ce băiat falnic ești!... Mi-a lăsat vorbă pentru matale! E la mare, cu băiatu', cu ăla micu'. I-a che-

mat mătușa lor, la Constanța!... Uite adresa, a scris-o aici! mai adaugă tușa Maria, aducându-i un bilețel, de pe care ea silabisește, după ce și-a trecut ochelarii pe după urechi: *Strada Zorelelor, nr. 9, Constanța.*

8

Valurile înspumate ale mării se sparg, obosite, la țărm. Locul ales de Ioana era retras și aproape pustiu. Este după-amiază, spre seară chiar.

Gabriel adună scoici frumos colorate și-i face Ioanei un „șirag". Îl orânduiește, mai întâi, pe nisip. Un val lacom se întinde și, sărutând șiragul, îl fură cu sine.

Fata zâmbește cu tristețe...

9

... Alexandru îi caută ochii... Aleargă spre ei, strecurându-se prin mulțimea de oameni din Gara de Nord. Se urcă în ultimul vagon al trenului accelerat București-Constanța, care, deja, se află în mișcare...

Coborând fereastra compartimentului, întinde mâna și... o primește într-a sa pe cea a Ioanei... Ce fior plăcut! De când n-a mai avut parte de așa ceva. Fac câțiva pași împreună. Intră în mare și se avântă în valurile înspumate.

Stând de vorbă cu ele, le învață să declare: *„Te iubesc/ Cum iubesc florile/ Ce-şi înalţă culorile/ Spre ochii unui albastru/ Imens şi greu de strălucire!"* ... Impresionată, Ioana răspunde: *„Te aştept ca pe o ploaie de primăvară/ Cu buzele-nsetate şi mâinile întinse în adorare,/ Strivind între degete nedumeririle şi îndoielile."*

Ioana și Alexandru ies acum din apă și încep să alerge pe plaja goală, ținându-se de mână. Sunt doar ei singuri, cu marea. Pe nisipul umed, spălat de valurile ce înaintează și se retrag ritmic, urmele gemene ale pașilor lor rămân înscri-

se câteva clipe pe obrazul fragil al țărmului, pentru ca apoi să dispară înghițite de răsuflarea mării'.

„Alexandre, Alexandre, șoptește, la un moment dat, Ioana, oprindu-se și privind înapoi, nu rămâne nimic după noi, dragule, nimic! Până și pașii ni se șterg. Privește, i-a înghițit marea cea lacomă!"

„Nu-i adevărat! răspunde băiatul, noi avem rădăcini, Ioana, *rădăcini* adânci, ai uitat?..."

Dar ecoul glasului este luat de vântul care mângâie fața lui Alexandru în curgerea grăbită a trenului, ce se rostogolește în iureș nebun pe sub arcadele podului de la Cernavodă.

10

În acest timp, Ioana privește spre orizontul nemărginit al mării.

Lângă ea, Gabriel sparge între dinți semințe de floarea-soarelui, scuipând dezinvolt cojile pe nisipul plajei bătute de valuri.

— Gabriel, îl ceartă Ioana, nu-i frumos!

Atunci băiatul se hotărăște să îngroape semințele.

— Ioana, o să crească din ele floarea-soarelui? se interesează el.

— Nu!

— De ce?

— Ca să crești, îți trebuie pământ bun, băiatule, altfel nu prinzi *rădăcini* și te poate smulge așa... orice val!

Chipul ei, ca și sufletul, se întristează din nou...

Soarele se apropie tot mai mult de asfințit. Razele lui, care mângâie a despărțire fiecare val ce-ajunge până la țărm, fac să strălucească și mai viu ochii de sidef, orânduiți aici, la hotarul dintre lumi, ca o gardă ce păzește misterele amintirilor de fiecare zi.

„*Amintirile* mele sunt toate... dincolo de acest orizont,

se gândește fata. *Zilele* mele și-au oprit numărătoarea mai de mult, atunci, în fața unei uși: «Pentru tine, Alexandru nu mai există!» De-atunci zidesc piramidă de cifre mai ales *nopțile* mele!“

— Ioana, mergem? se interesează băiețelul, care începuse să-și strângă bagajele.

— Mergem, Gabriel.

— Ioanaaa!...

— Mergem, mergem, ți-am răspuns doar. Nu mai striga!

— Dar nu strig eu...

— Ioanaaa!...

Cu fața luminată de o mare bucurie, fata se întoarce spre locul de unde vine strigătul, pornit din adâncurile mării, ca și din înaltul cerului.

— Alexandre! șoptește ea, văzându-și iubitul în depărtare. Alexandre! repetă ființa ei care prinde aripi ce poartă-n fâlfâirea lor dorurile atâtor chemări: „*Te aştept ca pe o ploaie de primăvară/ Cu buzele însetate şi cu mâinile întinse în adorare*!“

... Fata avea buze fierbinți, și ochii verzi, și părul de aramă moale...

SFÂRȘIT